

Fiul dragostei Lui

„Mulțumind Tatălui, care ... ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.”
(Coloseni 1,12.13)

I. Observații introductive

Paginile care urmează sunt o încercare modestă de a privi mai exact ce spune Scriptura despre filiațiunea veșnică a Domnului nostru Isus Hristos. Această învățătură a fost nu demult contestată. Tăgăduirea unui bun de credință referitor la o Persoană, pe care o iubim și o venerăm și o adorăm, lovește în sentimentele noastre cele mai profunde și ne cheamă la acțiune, să apărăm adevărul.

Primul impuls al naturii noastre înnoite se face cunoscut prin aceea că noi suntem indignați de un asemenea atac, fiind o jignire mortală împotriva slavei Ființei Domnului nostru binecuvântat și respingem tot ce este legat de aceasta, fiind una din multele aspecte ale învățaturii anticreștine, față de care suntem atenționați. Și într-adevăr, o protecție eficientă pentru un sfânt simplu constă în aceea, că se respinge cu hotărâre să se ia în considerare sau să se fie de acord chiar și numai pentru un moment cu afirmațiile defăimătoare la adresa Fiului lui Dumnezeu. Se rămâne păzit de rătăcire și de întinarea legată de aceasta dacă imediat de depărtezi de ceea ce pare a fi rău.

Deci, a fii nevinovat față de rău oferă siguranță, însă apostolul ne atenționează ca să fim și înțelepți față de bine (Romani 16,19). Numai Scriptura este în stare „să dea înțelepciune spre mântuire” și să ne păzească de învățăturile rătăcitoare ale oamenilor. Din acest motiv vrem în studiul nostru să ne referim la această autoritate și în mod deosebit să ascultăm cuvintele Domnului nostru precum și mărturia Duhului Sfânt, care se referă la filiație înainte de întruparea Sa.

Vrem să evităm să cădem într-o ceartă de cuvinte carnală, vrem însă într-un duh de blândețe și reverență să cântărim fiecare cuvânt scris de Dumnezeu și să primim reprezentările temeinice ale adevărului în prezența Aceluia la care ele se referă. Totdeauna este o experiență utilă pentru sufletele noastre, când provocările îndrăznețe ale dușmanului ne conduc la picioarele Domnului, ca aici să căpătăm învățătură. Când Ezechia a primit scrisoarea împăratului Asiriei, în care acesta batjocorea pe Dumnezeu Cel viu, a căutat prezența Domnului oștirilor, și Domnul a ascultat și a răspuns la rugămintea de călăuzire și eliberare de dușman (Isaia 37).

Provocarea modernă și batjocura constă în aceea că se afirmă, că formele la plural ale numelui lui Dumnezeu, care ne sunt revelate în Noul Testament – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt -, nu se pot aplica la El în Dumnezeire. Cu privire la aceste Nume ale Trinității se vorbește de exemplu în felul următor: „Dacă se accentuează că această poziție și relația dintre o Persoană divină și altă Persoană divină, ținând seama de numele lor citate, ar fi aceeași ca și cea dinaintea întrupării în starea absolută (acest cuvânt trebuie înțeles ca opusul lui relativ) a Dumnezeirii, atunci nu se respectă Scripturile și se falsifică; se pătrunde în lucruri, care niciodată nu au fost văzute” (J. T.).

Gândul principal al acestei fraze lungi este, că în „starea” Dumnezeirii înainte de întrupare – potrivit concepției lor de interpretare a Scripturii – nu a existat nici o relație între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Relațiile, așa cum sunt prezentate clar în Numele întreite din Matei 28,19, ar fi

exclusiv în legătură cu întruparea Domnului nostru, și acesta ar fi tocmai momentul când El a devenit Fiu. Această ultimă parte a tăgăduirii întreite vrem s-o cercetăm acum în lumina Scripturii.

Ieșit de la Tatăl

Ce ne-a făcut cunoscut Domnul Însuși cu privire la apariția Sa personală în lumea aceasta? Nu sunt multe afirmațiile Sale care se referă la starea dinaintea întrupării Sale ca Om; însă aceleora, care se referă la aceasta, trebuie să le acordăm toată atenția noastră; vrem însă să găsim în ele mai puțin material pentru minte și mult mai multă hrană pentru inimă. Un singur cuvânt, care anunță filiațiunea Sa înainte de intrarea Lui în lumea aceasta, ar trebui să ne fie de ajuns, ca să – fără să ținem seama de expunerea de idei omenească contrară – vedem clar adevărul. Domnul a vorbit ucenicilor Săi în noaptea în care a fost vândut, în ultimele fraze ale vorbirii Sale de despărțire, încă de venirea Sa în lumea aceasta precum și de plecarea Lui din lumea aceasta. El a venit de la o Persoană într-un loc și acum părăsea acest loc, ca să Se întoarcă la acea Persoană. El a numit această Persoană – Tatăl; locul – lumea. Cuvintele Sale sunt: „*Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; acum las lumea și Mă duc la Tatăl.*” (Ioan 16,28)

Aici avem realitatea întrupării; ea este văzută sub aspectul divin și este descrisă ca venire a Sa în lumea aceasta. Fiul vorbește din propriile cunoștințe, fiind deplin conștient – așa cum se spune uneori. Într-o situație anterioară El spune fariseilor: „*Eu știu de unde am venit și unde Mă duc*” (Ioan 8,14). „*Alor Săi*” le-a explicat apoi mai exact și mai clar, de unde a venit El. Nu dintr-un loc: „*Am ieșit de la Tatăl*”. Apoi adaugă, că El Se reîntoarce la aceeași Persoană, de la care El a ieșit – la Tatăl.

Din acest cuvânt rezultă clar că legătura cu Tatăl exista deja înainte ca El (Fiul) să fie ieșit de la El. Aceeași legătură, care a existat deja înainte de întruparea Sa, se recunoaște din referirile frecvente ale Domnului, că Tatăl a trimis pe Fiul (vezi Ioan 5,30.37; 6,29; 8,16.18; 0,36; 12,49; 14,24). Conținutul acestor locuri este desigur clar și fără echivoc: Domnul a venit de la cineva, care era Tatăl, și El a venit în lume; El a fost trimis de Tatăl în lume, pe care El L-a numit atât „*Tatăl*” cât și „*Tatăl Meu*” (Ioan 10,29; 14,28; 20,17.21).

Deci legătura dintre Tată și Fiu a existat înainte să fie executată misiunea mare a Fiului, aceea de a veni în carne. Ca să folosim o imagine: este clar că Isai era tatăl și David era fiul înainte ca acesta din urmă să apară în tabăra lui Israel cu darul de mâncare (1 Samuel 17). Cât de mult a crescut valoarea acestui dar, deoarece cel care l-a adus din Betleem nu era slujitorul ci fiul dăătorului darului!

Descrierea întrupării Sale ca om în cuvintele „*Eu am ieșit de la Tatăl*” (exerchomai) ne învață mai mult decât numai existența a două Persoane despărțite și că Tatăl a fost cunoscut de El ca Tată deja înainte de coborârea Sa. Numele Tată nu este o simplă noțiune abstractă, ci acest nume este umplut până la refuz cu profunzimi și comori cu semnificație spirituală. Fiul a venit de la Tatăl în lumea aceasta și savura părtășia deplină cu Tatăl, prin aceea că Se bucura de simțămintele Lui cele mai profunde; El cunoștea voia tainică a Tatălui și planurile Lui veșnice. În timp ce El garanta deplină siguranță turmei Sale, El spune în Ioan 10,30: „*Eu și Tatăl una suntem.*”

Ieșit de la Dumnezeu

Încă o dată: filiațiunea este o legătură atât cu Dumnezeu cât și cu Tatăl, și Domnul Se referă în acest context la ambele. Mai întâi El a vorbit ca Fiul, care a rămas în părtășie intimă cu Tatăl Său în timpul slujbei Sale smerite pe pământ; El a făcut cunoscut ucenicilor Săi dragostea deosebită, pe care Tatăl o avea pentru ei, deoarece ei L-au crezut pe El, Fiul, în timp ce lumea în marea majoritate a ei nu L-a recunoscut și L-a urât. El i-a încurajat: „*Căci Tatăl Însuși vă iubeste, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu*” (exerchomai) (Ioan 16,27).

Ce cuvinte frumoase de prețuire sunt acestea; ele sunt adresate aceluia care în aceeași noapte „*toți L-au părăsit și au fugit*”! Domnul omagiază sentimentele lor pentru El, Cel care era „*disprețuit și părăsit de oameni*”. Și această dragoste din partea alor Săi nu a rămas fără răspuns din partea Tatălui. El nu a trecut cu vederea credința ucenicilor, care au fost convinși că El a ieșit de la Dumnezeu. El nu a spus „*de la Tatăl*” înainte ca să spună mai întâi „*de la Dumnezeu*” (Ioan 16,28). Acest punct nu l-a ajuns încă credința lor. Măsura cunoașterii lor era încă mică, căci Duhul Sfânt încă nu venise. Însă prin credință ei și-au însușit învățătura Domnului: „*Căci Eu a ieșit și vin de la Dumnezeu*” (Ioan 8,42).

Această ultimă frază este remarcabilă în dimensiunea ei dublă. „*Eu am ieșit de la Tatăl*” exprimă pasul măreț al Fiului în Dumnezeire; „*Eu am venit*” – apariția Lui istorică în lumea aceasta. El avea locul Lui propriu în Dumnezeire: El „*este mai presus de toate, Dumnezeu, binecuvântat în veci*” (Romani 9,5). Cu toate că a venit de la Dumnezeu – așa cum spune El -, totuși El nu a venit ca despărțit de Dumnezeu, căci „*Dumnezeu era în Hristos*” (2 Corinteni 5,19). Chiar dacă El a venit în carne, El a inclus totuși în Sine tot ce este Dumnezeu, lumină și dragoste, căci Dumnezeu este lumină și Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 1,5; 4,16).

O, această minune a harului! Acest Împuternicit divin, care a ieșit de la Dumnezeu, nu putea fi nimeni altul decât Fiul Său, Dumnezeu revelat în carne. Această filiație a Dumnezeului Cel viu a mărturisit-o Simon fiul lui Iona, învățat prin revelarea venită din partea Tatălui, și, prin faptul că a făcut aceasta, a fost binecuvântat din belșug (Matei 16,16). Fie ca și alte buze să-L recunoască, căci „*cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu*” (1 Ioan 4,15).

Desigur s-a observat că în Noul Testament „*Fiul Celui binecuvântat*” este numit uneori „*Fiul lui Dumnezeu*” și alteori simplu „*Fiul*”. Fiecare expresie corespunde exact contextului, care este decisiv pentru înțelesul specific. O diferență generală și cu un înțeles puțin diferit este că „*Fiul lui Dumnezeu*” stă totdeauna acolo unde este vorba de ieșirea de la Dumnezeu, în timp ce expresia „*Fiul*” exprimă totdeauna, că El a ieșit de la Tatăl; El este Fiul Tatălui, Fiul dragostei Lui (2 Ioan 3; Coloseni 1,13).

Ieșit și trimis

Dacă urmărim învățăturile Duhului Sfânt cu privire la această temă, nu avem voie să trecem cu vederea diferențele pe care le face Scriptura însăși între ieșirea Fiului de la Dumnezeu și de la Tatăl, și trimiterea Sa de către Dumnezeu și Tatăl. Ambele adevăruri confirmă existența Fiului înainte de întruparea Sa ca Om, însă este remarcabilă diferența între ele, în mod deosebit când cele două expresii se întâlnesc în aceeași frază.

Când Fiul vorbește Tatălui Său despre ucenicii Săi, se spune: „*Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au*

crezut că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17,8) Iudeilor, Domnul le spune: „*Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu; n-am venit de la Mine Însuși, ci El M-a trimis.*” (Ioan 8,42) În ambele locuri ieșirea și trimiterea sunt despărțite una de alta, și anume în aceeași ordine. Este foarte important să se observe, că un adevăr întregește pe celălalt, și că aici nu este o simplă repetare cu alte cuvinte. La ieșirea Sa Fiul a acționat în baza drepturilor Sale personale și a voinței Lui proprii; la trimiterea Lui Fiul a venit în lumea aceasta, ca să zicem așa, ca Trimis împuternicit al lui Dumnezeu.

„*Ieșit de la*” (exerchomai) se folosește rar pentru despărțirea unei persoane; frecvent înseamnă să părăsești un loc, așa cum de exemplu a fost în cazul Domnului, când a ieșit din sala de judecată a lui Pilat: „*Isus a ieșit deci afară, purtând cununa de spini și haina de purpură.*” (Ioan 19,5) În Vechiul Testament (LXX) găsim însă un exemplu în care acest cuvânt este folosit pentru despărțirea unei persoane. Citim că „*Moise a ieșit de la faraon*” (a ieși = exerchomai) (Exod 8,30; 10,18).

Citarea acestei împrejurări s-a făcut pentru a lămurii cele spuse de Domnul (cu toate că o lămurire nu este necesară). În orice caz atenția noastră este îndreptată spre două persoane. În Egipt, Moise, slujitorul lui Dumnezeu, a ieșit de la faraon, împăratul cu inima împietrită. Din cuvintele Domnului: „*Eu am ieșit de la Tatăl*” rezultă clar, că înainte de această ieșire – întrupare ca Om – erau două Persoane: „*Eu*” și Tatăl. „*Eu*” este Fiul, și El era împreună cu Tatăl, înainte ca El să iese de la El. Tatăl era acolo, și dacă Tatăl era acolo tot așa și Fiul era la El în legătura binecuvântată Tată-Fiu.

Fiul a venit de la Dumnezeu și Tatăl în lumea aceasta, unde se vede caracterul finit al creației în timp și spațiu. În Dumnezeire însă nu este o asemenea îngrădire, și în această stare nelimitată în timp și spațiu, în care se află Dumnezeirea, Tatăl și Fiul trăiesc în unitate și părtășie netulburată. Însă apoi, când a venit împlinirea timpului, Fiul a venit, de la Dumnezeu și Tatăl, în sfera creației.

În același fel două Persoane participă la trimitere – Cel care trimite și Cel trimis: „*Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii*”. (1 Ioan 4,14) Înainte de trimitere El era „*Fiul*”; El a devenit „*Mântuitorul lumii*” după ce El a fost trimis. În acest verset se cuprinde evident filiațiunea Domnului, pe care El o posedă înainte de întruparea Lui ca Om; și tot așa și în alte locuri. Deci aici slava strict personală, veșnică se descopere înaintea credinței adoroare a credinciosului cel mai simplu.

De la Dumnezeu și de la Tatăl

Poporului pământesc al lui Iehova îi era tăinuită cunoașterea Tatălui și a Fiului. Prin faptul că Domnul a revelat legătura Lui personală cu Dumnezeu și Tatăl, El a pus baza caracterului ceresc al Adunării și al fiecărui creștin în parte. Ultimele Sale cuvinte adresate ucenicilor conțin acest adevăr; pentru ei El a păstrat „*vinul bun*” până la sfârșitul slujbei Sale.

După ce El ca Mesia și ca Fiu al lui Dumnezeu a fost lepădat de Israel și de lume, El S-a făcut cunoscut ca Cel venit de la Tatăl. În El, Fiul, erau ascunse provizii de binecuvântări care depășeau făgăduințele date lui Avraam, precum și toate acțiunile lui Dumnezeu cu pământul acesta în diferite perioade de timp. Domnul leagă aceste cuvinte adresate alor Săi cu simpatiile pe care Tatăl le are pentru ei, deoarece ei au iubit pe Fiul și au crezut că El a ieșit de la Dumnezeu (Ioan 16,27).

Pe baza credinței lor, că El a ieșit de la Dumnezeu, Domnul poate acum să le facă cunoscut, că El a ieșit de la Tatăl și acum El va părăsi lumea, ca să Se reîntoarcă la Tatăl (Ioan 16,27.28). Ei

au fost astfel aduși în posesiunea acestor legături divine tainice, cu toate că ei nici nu puteau visa ce plinătate de binecuvântări era cuprinsă în aceasta pentru ei, și ce va rezulta din ea, căci cunoașterea Tatălui și a Fiului era temelia adevărului, pe care Duhul Sfânt la venirea Sa și în timpul absenței Domnului îl va confirma pentru ei și îl va dezvolta în ei.

Mai mult chiar, Domnul Însuși a reținut încă ceva, pe care El voia să li-l spună înainte ca El să Se reîntoarcă sus la Tatăl: ceva cu privire la Dumnezeu și la Tatăl. După moartea și învierea Sa, primul Lui mesaj adresat alor Săi s-a referit la Dumnezeu și la Tatăl. El nu numai le-a reamintit cuvintele Sale referitoare la această temă, ci El a adăugat, că începând de acum ei înșiși vor poseda savurarea acestei legături minunate. Domnul a zis Mariei Magdalena: *„Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru”* (Ioan 20,17). El leagă deci legăturile lor noi cu acelea pe care El le avea din veșnicie.

Mai târziu vom fi conduși pe trepte mai înalte. Când Duhul Sfânt prin apostolul Pavel dezvăluie Bisericii caracterul unic în felul lui al chemării noastre cerești în Hristos, el începe cu constatarea, că orice binecuvântare spirituală, pe care noi o posedăm, stă în legătură cu Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos (Efeseni 1). Ca Dumnezeu, El *„ne-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii”* (versetul 4); ca Tată, El *„ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos, pentru Sine”* (versetul 5).

Dacă în această scrisoare, care pune înaintea ochilor noștri poziția sublimă a Adunării, urmărim urmele prezentării acestei taine cerești, nu va scăpa privirii noastre contextul strâns în care stă acest adevăr cu Dumnezeu și cu Tatăl. Într-adevăr, este Dumnezeu, așa este El numit, Cel care așează pe sfinți în starea de a înțelege aceste adevăruri înalte (vezi rugăciunile din Efeseni 1,17; 3,14). Aceste binecuvântări din locurile cerești, care sunt așa de diferite de cele ale Împărăției pământești, au avut începutul în mesajul Domnului adresat ucenicilor Săi prin Maria Magdalena -: *„Tatăl Meu și Tatăl vostru ... Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru”*. Noi suntem binecuvântați prin El, în El și cu El, Cel care este Fiul dragostei Tatălui.

Tatăl i-a dat pe ei, care într-adevăr sunt încă în lume, dar nu sunt din lume, Fiului. Și în învierea Lui credincioșii sunt aduși într-o legătură foarte intimă cu Tatăl și cu Fiul – *„Tatăl Meu și Tatăl vostru”*. Binecuvântările făgăduite lui Avraam și lui David au fost amânate din cauza lepădării Sale de către propriul Lui popor, și Fiul introduce acum binecuvântări cerești, care se întemeiază pe persoana Sa, despărțite de slujba Sa pământească ca Împărat, Preot și Proroc. Comunicarea Domnului făcută numai în cercul restrâns al ucenicilor, *„Eu am ieșit de la Tatăl”*, a pregătit calea pentru învățătura adusă de Duhul Sfânt, că aceia, care cred în Fiul în timpul cât El este lepădat, sunt binecuvântați în mod foarte deosebit împreună cu Fiul, potrivit cu buna plăcere a voii Tatălui.

Să reținem din cele studiate până aici: noi credem, (1) că filiațiunea veșnică a Domnului rezultă din cuvintele Sale *„Eu am ieșit de la Tatăl”*; (2) că revelarea Tatălui de către El și faptul că avem parte de binecuvântările Fiului constituie esența creștinismului. Acest caracter cereșc se deosebește de toate acțiunile lui Dumnezeu, atât cele din trecut cât și cele din viitor; și (3) tăgăduirea filiațiunii veșnice a Domnului Isus Hristos este anticreștină în urmările ei, căci lezează învățătura despre Tatăl și Fiul și drept urmare și adevărul central și privilegiile Adunării.

Să mărturisești pe Fiul sau să-L tăgăduiești

Apostolul Ioan în scrisorile sale accentuează categoric gravitatea falsificării învățăturii despre Fiul, care este legată de nedespărțit cu învățătura despre Tatăl: *„Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-*

are nici pe Tatăl. Cine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl.” (1 Ioan 2,23) Să fii creștin înseamnă să mărturisești pe Fiul! Dacă se vorbește cu desconsiderare despre Fiul, prin aceasta este dezonorat și Tatăl împreună cu Fiul, pe care El L-a făcut cunoscut.

În creștinătate sunt multe forme de tăgăduire a Fiului, unele grosolane, altele rafinate. La unitarieni sunt multe forme diferite de îndoieli cu privire la dumnezeirea lui Hristos. Crist-adelphianiștii și alte cercuri asemănătoare rătăcite tăgăduiesc filiațiunea veșnică a lui Hristos, învățând că „titlul” de Fiu al lui Dumnezeu se folosește exclusiv cu privire la natura Lui umană, așa cum S-a născut El în timp. „Știința creștină” și alte curente religioase moderne consideră pe Isus Hristos numai limitat ca Fiu al lui Dumnezeu și toți tăgăduiesc în unanimitate că din veșnicie El a fost Fiul lui Dumnezeu în baza Ființei Sale proprii.

Toate aceste forme variate ale tăgăduirilor anticreștine sunt respingătoare și incompatibile cu o gândire spirituală, căci toate neagă faptul că Hristos este Dumnezeu. O altă formă ispitește într-adevăr mai mult prin forma ei exterioară decât celelalte, dar prin natura ei este la fel de mortală. În acest caz un scriitor (J. T.) afirmă cu privire la „*filiațiunea lui Hristos*”: „Nu este nici un motiv să se presupună că ea (filiațiunea) a fost o relație în interiorul Dumnezeirii, care ar fi fost transmisă omenirii”; și scriitorul adaugă afirmației, că filiațiunea a început cu întruparea Sa ca Om, și: „Luca fondează filiațiunea Domnului nostru Isus pe marele act divin al întrupării”; el citează ca justificare Luca 1,35.

Tocmai acest loc din Luca a fost deseori greșit înțeles și în acest context infam răstălmăcit. Crist-adelphianer, swedenborghianer (biserica nouă sau biserica noului Ierusalim – n.tr.) și alte grupări au folosit greșit acest loc, cu același scop; ei tăgăduiesc că Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu înainte de conceperea Lui prin fecioara Maria sub puterea Duhului Sfânt și umbrirea ei de către puterea Celui Preaînalt. Ei toți nu cunosc înțelesul adevărat al cuvintelor îngerului adresate Mariei: „*De aceea Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu*”; ei contestă conținutul acestei afirmații, explicând că El poate fi numit Fiu al lui Dumnezeu numai pe baza nașterii Sale minunate.

În realitate El era Fiul lui Dumnezeu la naștere și înainte de naștere. El a avut un drept personal la acest nume la nașterea Sa, deoarece din veșnicie El era Fiul Tatălui. Altele scrieri, cum ar evanghelia după Ioan, epistola către Coloseni și epistola către Evrei justifică suficient adevărul referitor la filiațiunea Sa veșnică – și Luca 1,35 nu le combate. Cea de-a treia evanghelie vorbește preponderent de Hristos ca Om; citim deja de la început că „*Sfântul*”, care va fi născut de Maria, trebuia să Se numească Fiul lui Dumnezeu. Acest Nume nu a fost un nume nou dat, ci confirmă numai pe cel de la început.

Acest loc este profund și subiectul lui este sfânt, așa că orice explicație poate ușor să greșească sensul adevărat. Însă acțiunea Duhului Sfânt exclude gândul la orice necurăție, care ar putea fi derivat de la Maria, și asigură sfințenia nepătată a Aceluia care S-a născut în baza acestei concepere. Mai mult chiar, puterea și acțiunea Dumnezeirii a unit de nedespărțit această natură omenească sfântă cu Fiul. „*De aceea*”, spune îngerul, „*Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu*”.

În mod absolut Domnul Isus S-a deosebit, din cauza filiațiunii Sale, de Adam și de îngeri, care în Scriptură sunt numiți și ei fii ai lui Dumnezeu. Ei sunt numiți așa în baza felului în care au fost creați, precum și a poziției lor, care le-a fost dată. Însă Domnul nostru a adus Numele Său „*Fiu*” cu Sine în poziția Sa aici ca Om. În Dumnezeire El era Fiul – în carne El era Fiul lui Dumnezeu. Cuvintele îngerului protejează Persoana Sa sfântă de orice gând rău, ca filiațiunea Sa veșnică să nu poată fi câtuși de puțin diminuată sau lezată la venirea Sa. Când El a apărut în chip de Om –

nu deplin matur, cum a fost Adam în Eden, ci ca un copilăș în Betleem -, El trebuia să fie numit Fiul lui Dumnezeu și Fiul Celui Preaînalt, conform planului divin.

Cunoașterea Tatălui și a Fiului

Singurul Fiu a făcut cunoscut pe Dumnezeu și a revelat pe Tatăl (Ioan 1,18; Matei 11,27), în timp ce Tatăl a revelat pe Fiul (Matei 16,17; Galateni 1,16); înmulțirea cunoașterii Fiului lui Dumnezeu este subiectul lucrării Duhului Sfânt în Adunare (Efeseni 4,13), și mai mult chiar, fiecare credincios cu convingeri spirituale năzuiește s-o posede (Filipeni 3,8-10).

În Vechiul Testament poporul Israel a fost învățat cu privire la unitatea lui Iehova, Dumnezeul lor (Deuteronom 6,4); în perioada Noului Testament ne este dezvăluită Trinitatea Dumnezeirii: „*Numele*” acestor trei Persoane este făcut cunoscut în botez (Matei 28,19). Nu numai Fiul a ieșit de la Tatăl, Cel care L-a trimis, ci și Duhul a ieșit de la Tatăl și a fost trimis de Tatăl și de Fiul (Ioan 15,26; 14,26).

În zilele noastre însă se învață, că ar exista încă un voal nesfâșiat și o parte necercetată între noi și Dumnezeul adevărat, și chiar dacă noi umblăm în lumină „*așa cum El Însuși este în lumină*”, totuși Dumnezeirea locuiește într-un întuneric adânc și Dumnezeu în caracterul Lui absolut ne-ar fi necunoscut. Numele Tatăl, Fiu și Duhul Sfânt – așa se învață – nu se aplică la Persoanele Dumnezeirii, deoarece aceste expresii, după cum se pretinde, includ „relații eșalonate” și o „subordonare relativă” între Persoane!

Sunt acestea cuvinte „*învățate prin Duhul*”? sau sunt cuvinte „*învățate prin înțelepciunea omenească*”? Noi nu găsim gândurile acestea întemeiate pe consemnările lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său. În loc de „eșalonări” și „subordonări” Scriptura învață mai degrabă despre unitate și unicitate cu privire la Persoanele divine revelate.

De exemplu în evanghelia după Matei 28,19 ni se arată clar acest adevăr, unde noi găsim pe Tatăl, pe Fiul și Duhul Sfânt prezentați într-un singur „*Nume*”. Cu toate că sunt trei Persoane, este totuși un singur Nume: nu trei trepte de subordonare, ci o unitate de trei Persoane.

Citez un paragraf din studiul „The day of atonement” (Ziua ispășirii) de William Kelly:

„Cele trei Persoane ale Dumnezeirii”

„Că în Dumnezeire există unitate, nimeni, care este creștin, nu neagă aceasta; pe lângă aceasta el crede pe deplin în cele trei Persoane ale Dumnezeirii, în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (Matei 28,19).

Și prin aceasta adevărul nu poate fi câtuși de puțin slăbit. Acela care în Dumnezeire nu vede mai mult decât trei aspecte ale unei Persoane, acela nu este creștin, ci un înșelător și un anticrist. El nu mărturisește pe Dumnezeul revelat pe deplin și adevărat. El nu mărturisește că Dumnezeirea are nu numai trei însușiri de caracter, ci are trei Persoane. Și acestea sunt așa de diferite una de alta, că Tatăl a putut trimite pe Fiul (1 Ioan 4,14) și că Duhul Sfânt putea să coboare peste Fiul în prezența Tatălui și Fiul L-a primit conștient (Marcu 1,10.11), și aceasta a fost văzut în exterior de oameni (Ioan 1,33.34).

Triunitatea

Aceasta este prima și cea mai uriașă realitate, care ne este relatată în evanghelii, o mărturie clară despre „Triunitate“. Ce sentiment comun se poate avea cu aceia care trec cu vederea o astfel de realitate și se împiedică de felul de exprimare? De ce se rămâne așa de mult la literă și se are frică să se rostească un cuvânt care nu este în Biblie? Triunitatea se regăsește clar în Biblie; acest adevăr nu este prezentat deschis numai în Noul Testament, ci el străbate întreaga Biblie de la primul capitol și până la ultimul (într-o formă mult mai voalată în Vechiul Testament în general). Nu se poate citi cu atenție capitolul 1 din Geneza, fără să nu se vadă că în Dumnezeu sunt mai multe Persoane decât una. Chiar primul verset al capitolului întâi conține o pregătire clară, chiar dacă treptată, ca să facă cunoscut aceasta, care se recunoaște cel puțin atunci când se știe despre acest adevăr.

Substantivul stă la plural, verbul la singular

Întrebi, cum poate fi posibil așa ceva? «*La început Dumnezeu a creat*». Probabil că încă nu este general cunoscut, dar cu toate acestea este adevărat, că în textul ebraic original »*Dumnezeu*« este la plural, ceea ce desigur se referă la mai mult decât o persoană. Însă verbul »*a crea*« este la singular – o formă care este folosită numai în legătură cu Dumnezeul cel viu, și nu când este vorba de idolii păgânilor. La idolii păgânilor verbul este la plural. La Dumnezeul adevărat verbul este folosit deseori la singular, cu toate că subiectul este la plural. Cazuri ca cel din Geneza 20,13, unde și verbul este la plural, dovedesc că Dumnezeu (Elohim) era cunoscut ca pluralitate reală.

Un Dumnezeu, trei Persoane

Ar putea ceva mai bun să ne pregătească pentru revelarea unității naturii și pluralității Persoanelor Dumnezeirii? Trebuie însă spus, că nimeni din Vechiul Testament nu putea vedea cele trei Persoane așa cum Ele au fost revelate mai târziu. Chiar și credinciosul a trebuit să aștepte apariția Noului Testament, ca să primească lumina deplină și adevărul deplin. Când însă lumina și adevărul au venit în Hristos și prin Duhul, această formă deosebită (gramaticală) a Numelui lui Dumnezeu a trebuit să fie observată de aceia care iau seama la fiecare cuvânt al Sfintei Scripturi.

Fiecare cuvânt este inspirat

Oameni, care gândesc cu indiferență la inspirație, pot fără îndoială să pună la îndoială puterea unui cuvânt, deoarece părerile lor sunt fără credință și stricate. Căci aceștia în mod necesar slăbesc inspirația, așa cum ea a fost revelată de Dumnezeu și cum Duhul Său gândește cu privire la ea, ei o subminează. Nici o rătăcire nu are forme mai grave, ca atunci când se limitează inspirația gândurile lui Dumnezeu în general și ea este respinsă cu privire la Cuvântul Său scris.” (W. K.)

Domnul spune în evanghelia după Ioan 10,30: „*Eu și Tatăl una suntem*”. Și în continuare în Ioan 5,19 și 10,15: „*Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, ci numai ce vede pe Tatăl făcând*”;

„*Tatăl Mă cunoaște pe Mine și Eu cunosc pe Tatăl*”. Aceste locuri, și altele, ne învață unitatea de Ființă și părtășia dintre Tatăl și Fiul.

Fiul venit în carne S-a supus permanent și absolut voii Tatălui, și această robie sfântă a fost în același timp exercitarea voii proprii. Această voie a fost în armonie atât în Dumnezeirea Lui cât și în umanitatea Lui. Această slavă unică în felul ei în ascultarea Fiului a fost însă întunecată prin presupunerea nerușinată, că Fiul – în ceea ce privește natura Lui și relația Lui – stă sub Tatăl. Chiar și în ceea ce privește relațiile omenești, un fiu nu stă în toate cazurile sub tatăl. Se poate afirma că Avraam a fost mai neînsemnat decât Terah? Sau Moise mai prejos decât Amram? Sau David mai neînsemnat decât tatăl său Iese? De unde se ia atunci dreptul să se explice că între Persoanele Dumnezeirii sunt ranguri?

Se vrea să se deducă pe baza succesiunii în care apar Numele în Scriptură, că Fiul ar fi subordonat Tatălui. În timp ce succesiunea „*Tatăl, Fiul*” (în concordanță cu ordinea în care ei au fost revelați) domină, totuși ea nu este totdeauna aceeași, căci în Ioan 8,16.18; 10,30; 14,10.11 și 1 Ioan 2,24 ea este inversă. În aceste locuri sunt motive doctrinare, ca Fiul să fie amintit înaintea Tatălui, însă aceste excepții sunt destul de suficiente să combată teoria necuviincioasă, că Fiul ar sta sub Tatăl, deoarece El este numit pe locul al doilea.

Ni se mai spune, că studiile mult prețuite ale sfinților cu privire la Ioan 1,18 sunt în mod iresponsabil exagerate. Se spune, că aceste locuri sunt adevărate cu privire la Fiul în umanitatea Lui, dar ele nu se pot referi la Dumnezeirea veșnică. „În sânul Tatălui” ar fi poziția pe care singurul Fiu „a obținut-o”, prin aceea că a făcut cunoscut pe Dumnezeu; înainte de aceasta nu putea fi vorba nicidecum de așa ceva!

Astfel de interpretări trebuie în mod necesar să se condamne singure. De aceea nu vrem să mai rămânem mult la astfel de încercări grosolane și fără gust, să dovedim această interpretare prin prepoziții grecești. Orice suflet evlavios și sincer trebuie să se îngrozească, când i se spune, cuvintele „*singurul Fiu, care este în sânul Tatălui*” trebuie înțelese așa, că singurul Fiu a venit abia în acest moment la sânul Tatălui. O astfel de explicație nu onorează nici pe Tatăl și nici pe Fiul și stă în contradicție cu tot conținutul Scripturii, în mod deosebit însă cu evanghelia lui Ioan și cu scrisorile lui.

Cu toate că Fiul spune Tatălui că El a fost iubit de Tatăl înainte de întemeierea lumii (Ioan 17,24), se vrea să se afirme, că sentimentele Tatălui pentru El sunt valabile numai în umanitatea Sa, numai așa ar fi ajuns El la sânul Tatălui. Se mai face referire și la Luca 16,22 și se caută să se descopere asemănări cu Ioan 1,18. Suntem noi mulțumiți cu credința, că așa cum Lazăr nu a fost în sânul lui Avraam, până când îngerii l-au dus acolo, tot așa singurul Fiu a ajuns la sânul Tatălui abia în zilele întrupării Sale?

Ce s-a câștigat prin aceste încercări de a tăgădui filiațiunea veșnică? Se pune întrebarea, unde ar fi putut fi Fiul înainte de venirea Sa jos, dacă nu în sânul Tatălui. Dacă El – revelat acum ca Fiu – nu a fost totdeauna subiectul celor mai înalte sentimente ale Aceluia care a fost revelat ca Tatăl, cum L-a privit Tatăl înainte de venirea Lui? Nu auzim nici un alt răspuns de la adversarii adevărului, decât numai: „Nu se poate ști”. Ei jefuiesc pe singurul Fiu de slava Sa veșnică. Pentru sufletul credincios El este subiectul bucuriei adoratoare; dar ce oferă acești oameni în loc? Numai o ușă încuiată, o barieră, prin care nu poate trece nimeni – caracterul de nepătruns al unor forme și desemnări abstracte – un Dumnezeu necunoscut!

II. Dragostea Tatălui

Fără îndoială dragostea Tatălui este tema sublimă în cadrul revelațiilor creștinismului. „*Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!*” (1 Ioan 3,1) *Dragostea Tatălui* strălucește în mod deosebit în cercul familiei harului. Dragostea lui Dumnezeu se extinde la toată lumea într-o dimensiune neîngrădită, ea se adresează urechii oricărui om care crede. „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.*” (Ioan 3,16) Nimic nu poate despărți pe credincioși de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru (Romani 8,39). Și cu atât mai mult de *dragostea Tatălui!*

Ce fel de dragoste este aceasta?

Ce fel de dragoste este aceasta, pe care Tatăl ne-a dat-o și pe care suntem îndemnați s-o privim? Este o dragoste trezită de nevoia noastră groaznică sau a fost chiar provocată de ea? Noi suntem foarte ușor înclinați să presupunem într-un mod orgolios, că dragostea Tatălui își trage caracterul ei deosebit din faptul că noi, fiindte păcătoase și nedemne de harul divin, am fost făcuți capabili prin puterea nespus de mare a dragostei Sale să stăm înaintea Lui ca și copii preaiubiți. Dacă privim dragostea Sa numai din acest punct de vedere, atunci probabil vom învăța puțin ceva despre profunzimea ei, dar ne scapă înălțimea ei invizibilă precum și lățimea și lungimea ei nemărginite.

Nu, dragostea își primește calitatea ei înaltă de la Cel care iubește, și nu atât de mult de la cel iubit. De aceea bucuria noastră cea mai mare nu constă în faptul că noi suntem subiectul acestei dragoste dumnezeiești, chiar dacă niciodată nu ar trebui să uităm că această dragoste ne-a chemat și ne-a făcut copii ai lui Dumnezeu. Noi L-am cunoscut pe El, Cel care este de la început, și ne bucurăm nu numai de dragostea care este din Dumnezeu, ci și în Dumnezeu, care este dragoste (1 Ioan 4,7.8), în El, Cel care iubește, cum numai un Dumnezeu, care este dragoste, poate iubi. Mai mult chiar, noi preamărim pe Tatăl într-o intimitate mult mai profundă, nu numai sau chiar în primul rând pentru că suntem iubiți de El, ci pentru că Tatăl Însuși ne iubește cum numai Tatăl, Cel care este Dumnezeu, poate iubi. *Dragostea Tatălui!*

Dragoste de neînțeles

Aici pare oportun ca într-o atitudine de admirație adoratoare să privim câteva momente pe Tatăl, a cărui dragoste ne-a fost revelată. Și noi înșine trebuie să ne întrebăm, dacă am înțeles cu adevărat „*ce dragoste*” este această dragoste a Tatălui. Vorbim între noi despre dragostea Sa, cântăm despre această dragoste și ne bucurăm în această dragoste, dar ce știm noi despre dimensiunea și natura acestei dragoste? Desigur uneori gândim că inimile noastre mici, sărmene, sunt umplute până la refuz cu această dragoste; dar suntem noi în stare să măsurăm adâncimea acestui ocean cu puterea noastră de imaginație sau cu experiențele noastre?

Realmente va eșua încercarea de a vrea să se cerceteze dragostea lui Dumnezeu cu unități de măsură omenești; însă cum putem noi să adorăm pe Tatăl în duh și adevăr, dacă nu știm „*ce dragoste*” ne-a dăruit El? Mărimea ei de nepătruns ar putea să ne uimească, așa cum ucenicii au rămas uimiți, când au văzut comportarea Domnului în furtună: „*Ce fel de om este Acesta, de-L*

ascultă până și vânturile și marea?” (Matei 8,27) Puterea Domnului i-a pus în încurcătură, dar uimirea nu este adorarea în duh și adevăr, pe care o caută Tatăl la ai Săi.

Dragostea Tatălui se vede în Fiul

Însă noi, care suntem născuți din Dumnezeu, nu ar trebui să ne lăsăm încurcați de dragostea Tatălui. Mărimea ei este și rămâne în afara imaginației noastre, dar frumusețea și drăgălășenia ei nu sunt în afara admirației și bucuriei noastre, căci noi privim fericirea numelui Tatălui în razele blânde ale Fiului. Cine a văzut pe Fiul, a văzut pe Tatăl. Domnul Isus îl întreabă pe Filip, în evanghelia după Ioan 14,10: *„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și că Tatăl este în Mine?”* Deci noi cunoaștem pe Tatăl în Fiul și în Fiul învățăm să înțelegem dragostea Tatălui, care altfel ar pune la încurcătură înțelegerea noastră și ar birui inimile noastre.

Nu trebuie să pierdem din vedere faptul, că dragostea lui Dumnezeu, a Tatălui, privită abstract, în sine însuși nu o putem înțelege. Aceasta ne smerește. Noi nu putem descrie altora dragostea Sa și nici dulceața ei nu putem s-o facem cunoscut altora; noi nu putem nici măcar pentru noi înșine s-o înțelegem. Și totuși cunoașterea Tatălui este caracteristică chiar și pentru cel mai tânăr din familia lui Dumnezeu: *„Vă scriu, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl”* (1 Ioan 2,13). Aici se exprimă, că și cei care s-au născut de curând stau într-o relație reală, conștientă, cu Dumnezeu, Tatăl. Deja copilașii știu că Unul este Tatăl lor, și anume Dumnezeu, și că ei sunt total dependenți de El cu privire la natura și îngrijirea divină, cu privire la dragoste și călăuzire. Dar cum ar putea ei să înțeleagă dragostea Tatălui, dacă nu exclusiv prin Fiul?

Dumnezeu nu se poate vedea, Tatăl a fost făcut cunoscut

Vrem acum să privim în mod deosebit dragostea Tatălui, pe care ne-o face cunoscut Noul Testament. Dumnezeu este Numele general pentru Dumnezeire în caracterul ei desăvârșit – în existența ei de sine ea stă dincolo de cunoașterea creaturilor. Numele Tată presupune tacit existența numelui Fiul, aceste noțiuni se condiționează reciproc. Numele Fiul arată și spre o familiarizare deplină cu sentimentele Tatălui. De aceea noi citim: *„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut”* (Ioan 1,18). Fiul veșnic ne revelează pe Tatăl.

În acest loc bogat în învățătură găsim amintit numele *Dumnezeu și Tată*. Pe de o parte stă pe prim plan imposibilitatea de pătrundere a Ființei divine. 1 Timotei 6,15 și 16 arată această trăsătură caracteristică: *„Care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea”*. Însă pe de altă parte vedem că ceea ce creatura niciodată nu putea să cerceteze, a fost revelat prin Fiul, singurul care L-a cunoscut, deoarece El este în sânul Tatălui ca singurul Fiu. Aceasta este o revelație minunată! Căci ea conține nu numai mâna lui Dumnezeu în atotputernicia Lui sau înțelepciunea și atotștiința lui Dumnezeu, ci și – și în mod deosebit în locul acesta – inima lui Dumnezeu în dragostea nemărginită și veșnică ca Tată.

Dragostea Ta cea bogată, / Ce întrece orișice,
Tu ne-ai arătat-o toată / În al Tău Fiul ce-a murit.
Bucuria noastră este / Dragostea Ta s-o cântăm.
Fericirea noastră crește / Când pe Tine Te-adorăm.

Taina dragostei Tatălui

Tainele păstrate în sânul Tatălui ne-au fost revelate acum, prin aceea că dragostea Tatălui ne-a fost făcută cunoscut prin Fiul și în Fiul.

Căci cine în afară de Fiul lui Dumnezeu ar putea să cunoască inima lui Dumnezeu? Cine, în afară de singurul Fiu, ar putea prezenta omului sentimentele profunde ale Dumnezeirii? „*O, adâncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!*” (Romani 11,33). Cât de strâns legate sunt tainele Dumnezeirii cu dragostea Tatălui! Căci Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4,8.16) tot așa de real și absolut precum Dumnezeu este și lumină (1 Ioan 1,5).

Revelarea deplină și curată a acestei dragoste a Tatălui a putut fi rezervată numai Aceluia despre care în Ioan 1,18 se spune, că El este singurul Fiu, „*care este în sânul Tatălui*”. Natura dragostei ni se face cunoscut în relațiile dintre Tată și Fiu. „*Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui*” (Ioan 3,35). „*Dar ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl, fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl*” (Ioan 14,31). Era – potrivit cu mărturia Fiului aici pe pământ – o dragoste reciprocă între Tatăl și Fiul; Fiul a trăit atunci această dragoste nu pentru prima dată, ci El a explicat în Ioan 17,24: „*Fiindcă Tu (Tată) M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*”, și prin aceasta El revelează, că El este Fiul veșnic al dragostei Tatălui.

III. Preaiubitul Tatălui

Vom face bine, să medităm în continuare la Fiul, ca Acela care a revelat pe Tatăl. În această lucrare El stă singur înaintea inimilor noastre adoratoare, căci numai El poate să reveleze pe Tatăl. Ne amintim de propriile Lui cuvinte din evanghelia după Ioan 17,25 și 8,55: „*Lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut.*” Această cunoaștere conștientă a Tatălui de către Fiul era numai Lui specifică; lumea ființelor create a fost exclusă în mod necesar de la o astfel de intimitate. Deci dacă atotcunoașterea Fiului cuprinde toate aspectele referitoare la Tatăl, cât de profund și desăvârșit trebuia Fiul să cunoască dragostea Tatălui! Cât de capabil era El atunci să facă cunoscut această dragoste!

În vorbirea cerului: dragostea cerească și-a găsit odihna numai în Fiul. În mod corespunzător în Scriptură titlul „*Isus Hristos, Domnul nostru*” este în legătură cu Fiul lui Dumnezeu (Romani 1,3); exact acest Nume „Fiul” arată că dragostea Dumnezeirii (căci „*Dumnezeu este dragoste*”) era la lucru față de El. Mai mult chiar, acolo unde este Fiul, care va fi iubit, acolo este Tatăl, a cărui dragoste se revarsă permanent spre Fiul. Ar putea să fie un sân al Tatălui sau o casă a Tatălui fără *Fiul dragostei Tatălui*?

La împlinirea vremii Fiul ar putea să ocupe poziția unui Slujitor și să facă slujirea cu o demnitate inegalabilă, specifică Lui, în absolută credincioșie, o slujbă cu o valoare nespus de mare, dar alături și înainte de această slujire stă simpatia care își găsește expresia în poziția Lui ca Fiu. Găsim imagini insuficiente ale acestei relații de Fiu chiar și în lumea aceasta pătată de păcat. Când îl vedem pe David „*cutremurându-se*” la vestea morții lui Absalom cel rău și rebel, ne strălucește dragostea părintească a inimii lui sângerând în repetarea înflăcărată a celor două cuvinte „*Fiul meu*”. El strigă cu lacrimi amare: „*Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu!*” (2 Samuel 18,33) Relația de copil a lui Absalom cu tatăl său David a continuat, chiar dacă Absalom s-a comportat lipsit de caracter și de demnitatea sa de prinț. Împăratul spune: „*Fiul meu*”. Moartea a lovit o coardă în dragostea tatălui, oricât de nedemn ar putea fi subiectul acestei dragoste, oricât de amară ar fi nedreptatea făcută de el tatălui.

Fiul preaiubit

Tema, care ne preocupă acum, este foarte înaltă și sfântă, dar cu siguranță și foarte plăcută: Fiul preaiubit al lui Dumnezeu. Vrem să ne lăsăm pe noi înșine și lumea la o parte și ca subiecte nedemne ale dragostei divine să privim dragostea nespus de mare care leagă pe Tatăl și Fiul. Această dragoste nu se clatină și nici nu este produsul fanteziei, ci ea a devenit subiectul revelației clare și fără echivoc. Scriptura conține indicii clare despre această dragoste reciprocă a Persoanelor divine. În ceea ce privește relațiile lăuntrice din Dumnezeire, aceste manifestări au cea mai înaltă ierarhie și ne-au fost făcute cunoscut de Duhul Sfânt pentru a le privi cu venerație și adorare. Nimic nu ar putea fi mai sublim decât contemplarea acestor sentimente divine, care au fost formulate în cuvinte omenești și făcute accesibil urechilor pământenilor.

O, ce comori cerești conține Cuvântul lui Dumnezeu! Suntem noi conștienți de adevărata lor valoare? Ce mare este harul de care am avut parte, că noi posedăm relatarea inspirată despre ce spune Tatăl Fiului și despre ce spune Fiul Tatălui! Ce minunat este cuvântul Tatălui „*Tu ești Fiul meu preaiubit*” și cuvântul Fiului adresat Lui: „*Dragostea, cu care Tu M-ai iubit*”

(Marcu 1,11; Ioan 17,26)! Deci omul poate auzi cum Tatăl recunoaște pe Fiul Său, și cum Fiul confirmă dragostea Tatălui pentru El. Aceasta este realmente destăinuirea unei taine sfinte; dar era necesar pentru noi să știm aceasta, ca să înțelegem mai bine adevărul referitor la Persoana Tatălui și a Fiului, și astfel să putem adora „în adevăr” pe Tatăl, așa cum El caută adoratori (Ioan 4,23).

Dragostea Tatălui pentru Fiul

Cu toată smerenia și blândețea Duhului vrem să ascultăm fiecare cuvânt al Fiului venit în carne, așa cum El ne revelează pe Tatăl în timpul slujbei Sale. Dar dacă dragostea Tatălui față de El Însuși, Fiul, este subiectul, atunci interesul nostru ar trebui să fie extrem de mare. Aceasta este o taină a cerului cerurilor, a locurilor cerești, a locuinței lui Dumnezeu, și ea se referă la Fiul preaiubit al Tatălui, care este și Preaiubitul nostru.

„*Tatăl iubește pe Fiul*”. Tema este sublimă – cuvintele dimpotrivă sunt foarte simple. Aceste cuvinte rostite așa de simplu, care sunt și ușor de reținut, sunt pentru copilașii din casa lui Dumnezeu, cărora Duhul Sfânt le lămurește, îi face să înțeleagă „*lucrurile adânci ale lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 2,10). Fiul, care vorbește Tatălui din cea mai mare intimitate a Sa, pe care El a savurat-o și a posedat-o dintotdeauna, lasă să se audă urechilor noastre cuprinse de uimire: „*Căci Tatăl iubește pe Fiul*” (Ioan 5,20).

Observăm, că acțiunea dragostei este la prezent: „*Tatăl iubește*”, nu „a iubit”. Fără îndoială aceasta a fost adevărat în momentul când Domnul a rostit aceste cuvinte în Ierusalim, și cu siguranță și în toate zilele smereniei Sale. Dar această vorbire aduce mult mai mult la lumină. Această dragoste este adevărată în mod necesar, atâta timp cât există Tatăl și Fiul – veșnic. Dacă privim în viitor, sau în trecut, atâta timp cât a existat un Tată, care iubește, și un Fiu, care a fost iubit, rămâne valabil adevărul: „*Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face*”. Această dragoste depășește toate granițele de la început și sfârșit; ea este revărsarea relațiilor veșnice.

Ce copleșitoare stau aceste cuvinte prețioase aici, ele respiră bucuria de nedescris despre tot ce filiațiunea ascunde în sine pentru inima Aceluia care le rostește! Dragostea Tatălui pentru Fiul este de nemăsurat și de nedefinit. Noi ne pierdem în mărimea ei. Gândurile noastre sunt mai mult familiarizate cu dragostea omenească. Înțelegem că dragostea lui David a fost mai mare decât dragostea lui Ionatan, că Iacov a iubit mai mult pe Rahela decât pe Lea, și că adunarea din Efes a avut cândva o dragoste „*dintâi*”, pe care apoi a pierdut-o; căci aceia, care iubesc în felul acesta, au avut „*aceeași fire*” ca noi. Dar adevărul: „*Căci Tatăl iubește pe Fiul*” mintea noastră nu-l poate pricepe, căci fără comunicări divine nu suntem în stare să cunoaștem pe Tatăl sau pe Fiul în Ființa lor. Cum am putea noi înțelege dragostea lor reciprocă?

Hrană pentru inimă

De ce Domnul ni se prezintă ca Preaiubitul Tatălui? Nu pentru ca mintea noastră să caute să înțeleagă ce este de neînțeles pentru ea, ci pentru ca inimile alor Săi să creadă Cuvântul Său și privind – chiar dacă numai fugară – în adâncimea acestei dragoste, care depășește granițele spațiului și timpului, să știe s-o prețuiască.

„*Tatăl iubește*”! Ce sentimente incomensurabile, ce adâncimi de nepătruns ale sentimentelor sunt în inima Tatălui, căci toată existența Sa înseamnă „*Dumnezeu este dragoste*”. Este o realitate că numai Dumnezeu singur poate cunoaște dragostea lui Dumnezeu. Și noi putem spune că numai inima nespus de largă a Fiului poate înțelege și răspunde în aceeași plinătate la manifestările inimii largi și nelimitate a Tatălui. „*Tatăl iubește pe Fiul*”! Aceasta este o părtășie sublimă mai presus de toate cerurile, care a fost revelată acelor care se închină „*în Locul Preasfânt*”. Oricare ar fi dragostea care umple inima Tatălui – ea își găsește recunoașterea deplină și răspunsul desăvârșit în inima Fiului. Nu ar trebui să fie această dragoste, care întrece orice pricepere, tonul predominant al cântărilor noastre de laudă sublime?

Are această cea mai înaltă revelație a dragostei unice în felul ei, loc în inima noastră, sau nu are nici un loc? *Tatăl!* El este Cel care a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre. *Fiul!* El este Cel care ne revelează pe Tatăl. Noi suntem impresionați când ne gândim că Tatăl Însuși ne iubește și că Fiul lui Dumnezeu ne iubește și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. O bucurie adâncă ar trebui să ne umple, deoarece această dragoste a Tatălui și a Fiului se odihnește peste noi. Nu ar trebui s-o cunoaștem mai mult, atunci când vedem legătura veșnică a dragostei dintre Tatăl și Fiul – ca să nu mai vorbim de noi? Să fie mireasa indiferentă față de această slavă a Preaiubitului ei, care este mai presus de oricare alte obiecte de valoare, căci El este Preaiubitul Tatălui din veșnicie?

Dragostea eternă a Tatălui

În contextul spuselor Domnului din evanghelia după Ioan 5,17-21 - „*Căci Tatăl iubește pe Fiul*” – primim o mărturie foarte importantă despre slava personală a Fiului. Domnul nu neagă acuzația iudeilor, că El a spus, că Dumnezeu ar fi Tatăl Lui, ci El recunoaște aceste cuvinte, căci „*Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, ci numai ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai*”. Fiul face același lucru ca Tatăl și în același fel ca Tatăl. Exista deci o concordanță absolută fără nici o urmă de independență.

„El S-a umilit, să ocupe locul omului, fără să renunțe nici un moment la Înșușirile Sale divine și la drepturile Sale; Îl vedem în această poziție fără nici o pornire de înălțare de Sine sau de independență de Tatăl” (W. K.). Era părtășie desăvârșită cu Tatăl, căci El nu a făcut nimic fără Tatăl, ci El a făcut ce a văzut pe Tatăl făcând. Mai mult chiar, în exercitarea acțiunii divine de a da viață, Fiul în concordanță cu Tatăl dă viață „*cui vrea El*”; El acționează în propria autoritate, însă permanent în armonie cu voia Tatălui.

Deci această pretenție la unitatea și părtășia cu Tatăl (versetul 19) și la puterea de a da viață „*cui vrea El*” (versetul 21), El merge mână în mână cu dreptul la dragostea (philei) intimă a Tatălui pentru Fiul, căci El Îi arată toate lucrurile, pe care El Însuși le face (versetul 20). Cât de mult exprimă acest drept întreit conlucrarea Tatălui cu Fiul: „*Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez*” (versetul 17). Așa după cum dragostea este Ființa existenței divine, tot așa dragostea este impulsul sau motivul acțiunii divine la Tatăl și la Fiul. Dragostea este esența Dumnezeirii, căci „*Dumnezeu este dragoste*”; dragostea nu are nici început nici sfârșit. Așa cum Dumnezeu este veșnic (Deuteronom 33,27; Romani 16,26), tot așa și dragostea este veșnică. Înainte să fie o creatură, care să fie iubită, era valabil: „*Dumnezeu este dragoste*”. Dar dragostea necesită în epocile trecute un subiect. O dragoste, care este inactivă,

deci ceva abstract, nu are nimic comun cu dragostea lui Dumnezeu (1 Ioan 3,17; 4,20.21). Dragostea trebuie să iubească, și anume pe altcineva.

Unde a găsit deci dragostea, înainte de întemeierea lumii, subiectul necesar și demn pentru ea? Însuși Fiul necreat ne dă răspunsul: „*Fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*” (Ioan 17,24). În cercul Dumnezeirii dragostea a pătruns dintotdeauna totul. Dragostea Tatălui a fost permanent pentru Fiul, Cel care, venind în carne, a mărturisit despre ce a văzut și a vorbit ce a știut: „*Fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*” Tu, Tată, M-ai iubit, pe Mine, Fiul Tău, înainte de întemeierea lumii: cine are curajul în lumina acestei explicații solemne să se mai îndoiască, că Cel care vorbește este Fiul veșnic?

IV. Iubit și în slava filiațiunii înainte de întemeierea lumii

„*Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*” (Ioan 17,24b), acestea sunt cuvintele Fiului devenit Om, pe care El le-a rostit în legătura intimă și sfântă cu Tatăl. Noi nu vrem să ne considerăm „prea deștepti” cu privire la întrebarea referitoare la Dumnezeu și nici să îndrăznim să pătrundem în lucruri care nu ne-au fost revelate; dar nu de mult o întrebare în legătură cu acest text ne-a determinat să ne ocupăm cu această temă: vorbește Fiul despre dragostea care *se odihnea pe El ca Fiu* înainte de întemeierea lumii, sau El vorbește despre dragostea, care se odihnea atunci pe El și care era total despărțită de filiațiunea Sa și era prezentă deja înaintea acesteia? Pe scurt: spune El, că El a fost iubit înainte de întemeierea lumii, ca Fiu, sau ca o Persoană necunoscută și nenumită în Dumnezeirea absolută?

Inimile noastre trebuie să se apropie numai șovăitor de această întrebare difuză, căci unii afirmă că Fiul a fost Fiu numai „în omenire” și de aceea El nu putea fi iubit de Tatăl înainte de întemeierea lumii.

Noi credem însă că acest loc din Scriptură însuși și contextul răspund la această întrebare convingător de clar tuturor inimilor simple. El ne învață că Domnul a avut parte în mod special și exclusiv El Însuși de dragostea Tatălui înainte de toată veșnicia: El era și este totdeauna Preaiubitul Tatălui. Cine este Acela care ne este prezentat aici cum Își varsă inima în discuția cu Tatăl în favoarea alor Săi, care sunt în lume? „*Tu M-ai iubit*”! Cine vorbește aici? Este cineva, care înainte de întruparea Sa era necunoscut Tatălui ca Fiu? Vrem să lăsăm Scriptura să răspundă ea însăși.

Cine este Vorbitorul în Ioan 17?

Dacă cercetăm locul din Scriptură, recunoaștem în primul rând că evanghelistul numește pe cel care vorbește „*Isus*” (versetul 1); în al doilea rând, că Vorbitorul Însuși se denumește ca „*Fiul Tău*” și „*Isus Hristos*” (versetele 1-4); și în al treilea rând, că Vorbitorul (versetul 5) revendică, că El posedă slavă la Tatăl „*înainte de a fi lumea*”, și că El a fost la Tatăl nu ca slujitor al Lui ci ca Fiu.

De aceea Cel care vorbește este Fiul veșnic, Fiul „*din veșnicie*”, Fiul „*înainte de a fi lumea*” și acum El vine cu rugămintea, ca El să fie glorificat în cer și ca Fiul devenit om. Vrem în liniște să studiem mai îndeaproape acest adevăr.

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu

1) În relatarea istorică a evanghelistului Ioan ne sunt făcute cunoscut de Duhul Sfânt cuvintele lui Isus: „*După ce a vorbit astfel, Isus Și-a ridicat ochii spre cer și a zis:...*” (Ioan 17,1). Numele Isus fără să fie însoțit de vreun titlu este deosebit de caracteristic celei de-a patra evanghelie, unde El Se întâlnește mult mai des decât în celelalte evanghelii. El Se întâlnește de aproximativ 250 de ori în evanghelia după Ioan, însă numai de 350 de ori în evanghelia după Matei, Marcu și Luca luate împreună. Noi citim numai aici: „*Isus a vorbit*”. Era Iehova, Salvatorul, așa cum înseamnă Numele Lui. Era „*Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu*”. Ce minunat, că El ne permite să auzim cuvintele lui Isus adresate Tatălui Său!

Isus Hristos, Fiul Tatălui

2) Domnul Isus vorbește Tatălui, în prima parte a rugăciunii Sale de intervenție în favoarea alor Săi, la persoana a treia despre Sine Însuși ca Fiu și ca Isus Hristos. El zice: „*Tată, a sosit ceasul! Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preamărească pe Tine ... Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.*” El Se denumește pe Sine Însuși „*Fiul Tău*” și „*Isus Hristos*”.

Acest text este foarte bogat în învățăminte pentru noi. Cuvintele la persoana a treia ne arată în mod izbitor și categoric caracterul deosebit în care Domnul aduce rugămintea Sa de intervenție. El susține chestiunea acelor care Îi sunt dați Lui în ceasul lepădării Sale de către poporul Său pământesc, nu ca Fiu al lui David sau ca Fiu al Omului pentru Israel sau pentru națiuni, ci ca Fiu al lui Dumnezeu.

În rugăciunea Sa de intervenție pentru ai Săi El ocupă înaintea Tatălui locul Fiului Tatălui („*Fiul Tău*”) și El Își ridică ochii spre cer în momentul în care El stătea să Se reîntoarcă la Tatăl. El nu intervine ca Fiu al Omului, și nici ca Mesia. El nu Se adresează lui Iehova, ci Tatălui. Mijlocirea Sa nu are ca subiect pe Israel, pentru ca probabil el ca națiune să primească binecuvântare, și nici creația, ca ea să fie eliberată de otrava păcatului. Făgăduințele și prorociile vechi-testamentale, care se ocupă cu tema împăcării și extinderea mondială a dreptății și slavei divine, acum nu sunt încă împlinite, deoarece El va fi lepădat de lume. Însă ca Fiu al Tatălui El are drepturi și privilegii personale, care nu pot fi atinse de necredința păcătoasă a oamenilor și în autoritatea acestor drepturi El intervine acum pentru ai Săi – pentru aceia care L-au primit și cred în Numele Lui (Ioan 1,10-13).

În mod corespunzător Domnul Isus Își întemeiază rugămintea Sa pe relația Sa proprie ca Fiu față de Tatăl, o relație care a existat înainte de întemeierea lumii și de aceea este independentă de planurile divine referitoare la „*restabilirea tuturor lucrurilor*”; ca Fiu El va fi în veacurile viitoare singurul canal al tuturor binecuvântărilor; atunci toate lucrurile vor fi date în mâna Lui.

Revelația profetică referitoare la o dreptate care va domni pretutindeni în lumea aceasta trebuie încă să-și aștepte împlinirea; însă dragostea Tatălui nu se lasă reținută prin împietrirea oamenilor în exercitarea ei; ea s-a revelat în Fiul, care permanent S-a odihnit în ea, și nici mai mult nici mai puțin și în starea Sa omenească. Da, această dragoste a fost făcută accesibilă unui cerc, care nu este amintit în afirmațiile profetice ale Vechiului Testament despre istoria lumii, dar acest cerc alcătuit din credincioși simpli, smeriți, este adus acum în legătură cu o dragoste de care Fiul S-a bucurat înainte de întemeierea lumii.

Fiul a făcut cunoscut pe pământul acesta Numele Tatălui și dragostea Tatălui acelor care au fost dați Lui de către Tatăl din lumea aceasta. Pentru aceștia Se roagă Fiul, prin aceea că El îi descrie ca dar al Tatălui pentru El (versetele 2, 6, 9, 11, 12, 14; și capitolele 18,9; 6,37.39). El intervine la Tatăl pentru ei, deoarece El, după ce L-a glorificat pe Tatăl pe pământ, aștepta acum să fie glorificat de Tatăl în cer, în timp ce ei vor rămâne în lume.

În rugăciunea Sa adresată Tatălui, Fiul vorbește, deplin conștient de egalitatea Sa personală cu Tatăl, ca Unul care putea să exprime clar desăvârșirea propriei Sale lucrări și cunoștea exact slava pe care această lucrare o avea în ochii Tatălui. Ce fel de lucrare era aceasta? Ca ei „*să Te cunoască*”. Și pentru ca ai Săi să devină acum părtași cunoașterii Tatălui, Fiul le-a dat viața veșnică (versetul 3).

De aceea Domnul Isus nu vorbește aici ca Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, și nici ca Rob al lui Iehova, ci ca Fiu, în slava deosebită a propriei Sale Persoane ca Fiu al Tatălui, care a glorificat pe Tatăl pe pământ cu privire la revelarea dragostei Sale, a acestei dragoste care nu are început: „*Dumnezeu este dragoste*”.

După ce El deci ca Om a revelat această dragoste pe pământ, El, Cel venit ca Om în carne, dorește să fie glorificat în cer. Cineva a spus: „El a fost Fiu înainte să înceapă timpul; de aceea în mod natural El avea slavă la Tatăl înainte de crearea lumii; dar El a luat locul unui slujitor ca Om pe pământ, și El Se roagă acum ca Tatăl să-L glorifice cu slava pe care El din veșnicie o avea la Tatăl. Ca Om în veșnicie El va primi totul de la Tatăl, cu toate că El este Fiu din veșnicie. Când El apoi va fi glorificat, aceasta va avea loc ca să glorifice pe Tatăl. Aceasta este dragostea desăvârșită și dăruirea față de Tatăl – dragostea unică în felul ei și devotamentul Fiului.”

Glorificarea Fiului devenit Om

3) Începând cu versetul 4 găsim o schimbare de la persoana a treia la persoana întâi, și când Domnul Isus începând de acum vorbește despre Sine o face sub forma „*Eu*” și „*Mie*”. În versetul 1 El S-a rugat încă: „*Preamărește pe Fiul Tău*”; acum se spune: „*Și acum Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea*” (versetul 5). Am observat deja, că deosebirea în felul de exprimare a acestor două rugăminți are o însemnătate doctrinară, dar ele ambele au fost rostite de aceeași Persoană. Ele arată că Acela, care era în momentul când să fie glorificat, va intra în slava pe care El o avea la Tatăl „*înainte de a fi lumea*”, și că Cel care vorbește era Fiul în trup de carne.

Să medităm încă o dată cu adâncă reverență la aceste cuvinte, ca să înțelegem mai bine adevăratul lor sens. Aceste locuri stau în strânsă legătură unul cu altul. Domnul Isus spune mai întâi: „*Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preamărească pe Tine*” (versetul 1). În timp ce Fiul în râvna Sa Se mistuia pentru Casa Tatălui, El a glorificat pe Tatăl pe pământ și acum El vrea să fie glorificat acolo sus, pentru ca de acolo să dea onoare Tatălui în viitor.

După ce Vorbitorul S-a prezentat în versetul 1 ca Fiul, ridicându-Și ochii spre cer, El spune acum în versetul 5 cu aceleași buze încântătoare: „*preamărește-Mă*”. Nici măcar o silabă nu lasă să se tragă concluzia că Vorbitorul Și-a schimbat identitatea în cele două exprimări așa de strâns legate între ele, cu toate că expresia a doua se referă la perioada veșniciei. El dorește foarte categoric să fie glorificat la Tatăl: „*la Tine Însuși*” (para) – lângă Tine; și El accentuează, că slava era exact aceea pe care El o poseda la El înainte de a fi lumea.

Vorbirea acestei rugăminți nu permite niciodată gândul, că Fiul nu ar fi posedat veșnic această slavă, căci această slavă nu este una care a început să fie posedată într-o anumită perioadă din trecut, și nici nu începea în clipa împlinirii rugăminții, ci este slava pe care El „*avea*” înainte de a fi lumea.

Dacă studiem mai îndeaproape această slavă, observăm că ea nu a revenit Vorbitorului pe baza activității Lui creatoare, căci El a posedat-o deja „*înainte de a fi lumea*”. Este slava care a existat înainte de creație și în afara creației și a strălucit cu o strălucire nelimitată „*înainte de a fi lumea*”. Este slava care întrece orice slavă, care a locuit în dragostea liniștită, reciprocă a Dumnezeirii și pe care Tatăl a privit-o în Fiul veșnic, necreat, care era la sânul Lui înainte de întemeierea lumii.

„Înainte de a fi lumea”. Ce desăvârșiri strălucesc din fiecare cuvânt al Fiului! Lumea este scena unde păcatul a dezonorat pe Dumnezeu, dar unde potrivit planului lui Dumnezeu în final slava lui Dumnezeu va străluci mai strălucitoare decât a strălucit la creație. Intrarea Mântuitorului în lume a fost însă însoțită de o așa revărsare de vrăjmășie omenească, că împlinirea planurilor divine de eliberare a lumii de sub robia lui satan și a păcatului a fost amânată.

Fiul, care știa tot „*ce avea să vină asupra Lui*”, Se reîntoarce la ceea ce exista deja înainte de începutul lumii, și anume, la ceea ce sta în legătură cu propria Lui slavă la dreapta Tatălui și cu dragostea Tatălui față de El. Ca Fiu devenit Om El S-a rugat ca la înălțarea Lui la cer să intre în această slavă și apoi să fie revelat împreună cu Tatăl în ea.

Din felul cum este prezentată rugămintea este clar că Vorbitorul, care ca Fiu părăsește locul smeririi Sale și stă în momentul să intre în această slavă, „*avea*” la început aceeași slavă. Căci dacă Tatăl, căruia El I Se adresa, era Tată deja înainte de a fi lumea, atunci El, Cel care era la Tatăl înainte de a fi lumea, era Fiul Său „*înainte de a fi lumea*”.

Unii, care ce-i drept recunosc că la început „era o Persoană”, afirmă că s-ar ieși din cadrul Scripturii dacă acestei Persoane I s-ar atribui un Nume sau o relație. Dar Scriptura însăși, aceasta înseamnă Duhul Sfânt, Îi dă în locul acesta un Nume: „Fiul”. Persoana care vorbește în versetul 5 ne face cunoscut că ea era la Tatăl înainte de a fi lumea; și aceeași Persoană Se numește pe Sine în versetul 1 față de Tatăl: „Fiul Tău”; aceasta înseamnă Fiul Tatălui. În ambele versete Vorbitorul Se adresează Tatălui direct cu Numele Lui.

Acest loc din Scriptură – o, de ne-ar conduce la adorare! – ne arată clar unitatea minunată, neschimbabilă și statornicia Persoanei Fiului. El este Dumnezeu – preamărit în veșnicie! Noi vedem pe Fiul stând lângă Tatăl înainte de întemeierea lumii în slava Sa personală, care Îl caracteriza: și în această stare El este Preaiubitul Tatălui. În Fiul devenit Om unitatea între natura divină și omenească este așa de absolută că Personalitatea Fiului rămâne neatinsă de aceasta, așa că în starea Lui de Om El era de asemenea Dumnezeu „*binecuvântat în veci*” (Romani 9,5). La înălțarea Sa la cer Fiul devenit Om intră iarăși în slava Sa de mai înainte, Persoana însă rămâne aceeași. Fiul este „*Eu sunt*”, Cel neschimbător și absolut, la început, acum și întotdeauna; și noi ne prosternăm plini de adorare înaintea Aceluia care este veșnic Fiul.

Slava Fiului înainte de a fi lumea

Când Fiul vorbește despre slava Sa veșnică la Tatăl, valoarea Sa personală și demnitatea Sa nu devin mai mici, ci ele cresc peste măsură de mult. Noi adorăm pe Fiul tot așa de bucuroși cum adorăm pe Tatăl, căci știm că Fiul devenit Om este acum glorificat la Tatăl cu slava pe care El o posedă în Sine Însuși din veșnicie.

Nu că Domnul s-ar fi rugat să fie „reîmbrăcat” cu slavă, ca și cum El ar fi părăsit slava Dumnezeirii ca „formă și poziție exterioară”; căci ar putea să existe Dumnezeire fără slava Dumnezeirii? De fapt noi nici nu putem vorbi despre „forma și poziția exterioară” a Dumnezeirii, numai în cazul referirii la ceea ce era vizibil înaintea ochilor oamenilor. Cu toate că slava era ascunsă de ochii oamenilor, ea era totuși prezentă. Slava lui Iehova a trecut pe lângă Moise, când acesta era în despicătura stâncii și era ocrotit de mâna divină. Iehova era prezent în slava Sa, însă Moise a văzut-o numai „*pe dinapoi*” (Exod 33,23). Slava Dumnezeirii poate fi acoperită cu un voal, respectiv total sau parțial înaintea oamenilor, dar

niciodată ea nu este ștearsă în sensul că ea are nevoie de înnoire sau restabilire. Așa cum natura propriu-zisă a Dumnezeirii este neschimbătoare, tot așa este și slava ei esențială.

Scriptura tace, atunci când este vorba că Fiul a renunțat la slava deosebită și specifică Persoanei Sale. Realmente, tocmai faptul că El, Fiul veșnic, era în chipul unui Om, a oferit slujbei Sale valoare unică în felul ei. Ascultarea Lui până la moarte – „*da, moarte pe cruce*” – este mai sublimă decât orice comparație și judecată de valoare, deoarece El „*era chipul lui Dumnezeu*” și a păstrat toată slava filiațiunii.

Tocmai aceste cuvinte, pe care noi le studiem acum, ilustrează foarte viu acest duh al ascultării: „*Și acum, Tată, preamărește-Mă*”. El, Cel care singur S-a smerit pe Sine Însuși, așteaptă până când Tatăl are plăcere să-L înalțe. Fiul a devenit Slujitor și a glorificat pe Tatăl pe pământ, dar El nu Se gândește să Se înalțe pe Sine Însuși și să Se glorifice în cer. Chiar dacă El posedă un drept personal deplin la slava pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea, totuși în concordanță cu desăvârșirea Fiului devenit Om El se introduce în plăcerea Tatălui referitoare la glorificarea Sa acolo sus.

De aceea în rugămintea Sa este inclusă o mare slavă morală. Niciodată nu se putea ridica o astfel de rugămintă de pe alte buze spre Tatăl, decât numai de pe ale Sale. Ca Fiu El Se roagă ca El ca Om să fie glorificat în cer cu slava personală care Îi aparținea din veșnicie. Mai mult chiar, această rugămintă El nu o întemeiază pe slava Sa proprie și pe legătura Sa veșnică de Fiu, ci pe faptul că El a glorificat pe Tatăl pe pământ și a făcut lucrarea, pe care Tatăl I-a dat-o s-o facă; aceasta Îi permite să rostească înaintea Tatălui sentința adevărată: „*Eu Te-am preamărit ... am sfârșit lucrarea*”.

Această vorbire ar fi exagerată și arogantă pentru oricine care nu ar fi fost în slava filiațiunii „*înainte de a fi lumea*”. Însă Fiul a fost din veșnicie la Tatăl și El a prezentat în Sine Însuși strălucirea deplină a acestei slave a Sa, în timp ce El ca Fiu în această slavă însemna plăcerea nespuse de mare a Tatălui. Cât de înviorător este pentru inimile celor născuți din Dumnezeu să știe că dragostea veșnică din sânul Tatălui și-a găsit răspunsul desăvârșit în inima Fiului veșnic! Ce glorie au văzut ochii Tatălui în Fiul prin toate epocile scurse, atunci când Dumnezeu era totul! Ce plăcere profundă a umplut inima Tatălui, când a privit slava Fiului „*înainte de a fi lumea*”, și nu mai puțin acum, când El privea pe Fiul ca Om, pe singurul Lui Fiu, în care El Și-a găsit toată plăcerea!

Ce prețios, că nouă ne-a fost acordată pe pământul acesta această privire scurtă în trecutul de nepătruns, prin Unul, singurul care îl cunoștea! Căci noi știm acum, că înainte de toate timpurile și generațiile dragostea Tatălui se odihnea pe Fiul cu plăcere neîntreruptă, pe Cel care era la El în slava Sa personală. Această dragoste personală și această slavă personală le-a posedat Fiul „*din veșnicie*”, și El S-a bucurat de ele înainte de a fi lumile. Deci, deoarece El a glorificat pe Tatăl pe pământ, El ca Fiu ascultător și ca Om dorește să fie glorificat cu slava pe care o avea permanent ca Fiul veșnic al Tatălui.

V. Singurul Fiu al lui Dumnezeu

Singurul Fiu al lui Dumnezeu a fost Cel care a revelat dragostea lui Dumnezeu în lumea aceasta. El a revelat-o absolut personal, și aceasta a făcut-o nu pe baza unei simple comunicări, care I-a fost dată. Nici o creatură nu a fost capabilă să preia misiunea acestei revelării. Un înger putea numai să aducă omului un mesaj despre ceea ce se cuvine din partea omului față de Dumnezeu, dar inteligența cea mai mare a ființelor cerești nu putea face cunoscut ce era în inima Dumnezeului dragostei față de om. Dar pentru că Dumnezeu este dragoste, numai atotștiința poate înțelege pe deplin această dragoste nelimitată și numai atotputernicia poate s-o facă cunoscut pe deplin. Toate aceste însușiri laolaltă nu putea să le posede nici o creatură, ci sunt exclusiv proprii Fiului lui Dumnezeu în Ființa Sa. Da, această cunoaștere și aptitudine de a fi revelatorul dragostei divine sunt exprimate în Scriptură în denumirea Numele Fiului dragostei Sale: „*Singurul Fiu al lui Dumnezeu*”.

Darul Singurului Fiu al lui Dumnezeu

Expresia „Singurul Fiu” (monogenees) se referă în Noul Testament de cinci ori la Fiul lui Dumnezeu: ea se întâlnește numai în scrierile lui Ioan (Ioan 1,14.18; 3,16.18; 1 Ioan 4,9). În cele mai multe din aceste locuri înțelesul expresiei este determinat de legătura ei deosebită cu revelarea dragostei lui Dumnezeu. Singurul Fiu al lui Dumnezeu are exclusiv dreptul să fie Revelator al dragostei veșnice a lui Dumnezeu; așa este El prezentat de Duhul Sfânt în această revelație.

Când Domnul, după ce i-a explicat lui Nicodim importanța pământească a Împărăției lui Dumnezeu, trece la lucrurile cerești, El Însuși Se prezintă ca Singurul Fiu al lui Dumnezeu (Ioan 3,16.18). Ca „*Fiul Omului, care este în cer*” El, Cel atotprezent, vorbește apoi despre dragostea lui Dumnezeu pentru lume, dragoste, pe care El o cunoștea din veșnicie în Locașul lui Dumnezeu. Ce putea să fie mai potrivit pentru o temă cerească, decât dragostea lui Dumnezeu? Ce dar al cerului pentru lume putea să fie mai sublim decât Singurul Fiu? Deci aceasta – darul și motivul de a-L da – prezintă și revelează El în legătura plăcută a noțiunilor „Fiu” și „dragoste”.

Domnul nostru exprimă această dragoste a lui Dumnezeu prin cuvinte bine cunoscute de noi: „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Singurul Său Fiu*”. Multe minuni sunt incluse în aceste cuvinte adânci. Este o minune în ochii noștri, că Dumnezeu trebuie să iubească și tot așa de minunat, că El trebuie să iubească lumea, care totuși este căzută în păcat și este guvernată de satan. Și această minune face parte din „*lucrurile cerești*”, care sunt prezentate credinței noastre în această frază.

În continuare este prezentată și puterea acestei dragoste: „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Singurul Său Fiu*”. Măsura dragostei lui Dumnezeu pentru lume se exprimă prin aceea că El a dat pe Unul, Cel care era subiectul deosebit și exclusiv al sentimentelor Sale: pe Singurul Său Fiu. Această minune uimește credința noastră: Unul era la Dumnezeu în această relație de Fiu unică în felul ei și pe Acesta Dumnezeu L-a jertfit. Aceasta este învățătura acestui verset; și nu aceea, că Darul lui Dumnezeu era Unul, care ca Om a devenit Singurul Său Fiu, aceasta înseamnă, într-un proces evolutiv și în timpul, în care El a fost dat. Dacă filiațiunea Lui ar fi început în momentul întrupării Sale ca Om, de ce

atunci nu citim, că Dumnezeu a jertfit pe Fiul Omului? Dar nu, Singurul Fiu al lui Dumnezeu a fost dat.

Cităm ce un altul (W. Kelly) a scris cu privire la această temă: „Ce adevăr de necuprins conțin cuvintele: „*Fiul Omului, care este în cer*”. Aceasta ar fi fost imposibil să se spună, dacă El nu ar fi fost Dumnezeu, Fiul Tatălui; cu toate acestea, și aceasta are o importanță deosebită: se spune despre El ca Om, ca Mesia Cel lepădat, „*Fiul Omului, care este în cer*”. Întruparea nu a fost o simplă radiație sau revărsare a Dumnezeirii; de asemenea această Persoană, prin faptul că a devenit Om, nu a pierdut natura Sa divină (în sine însuși o mare absurditate), ci Unul, care voia să glorifice pe Tatăl și să împlinească planurile harului spre glorificarea lui Dumnezeu, a unit în Persoana Sa existența umană cu natura divină. De aceea El putea și să spună, și numai de El putea fi spus aceasta: „*Fiul Omului, care este în cer*”, tot așa cum El este Singurul Fiu, care este (deci, nu numai era) în sânul Tatălui. El este Cel care a dat mai mult decât un răspuns la întrebarea provocatoare a lui Agur, care a fost adresată profetic lui Itiel și Ucal: „*Cine s-a suit în ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apa în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și care este numele fiului său? Știi tu lucrul acesta?*” (Proverbe 30,4). Este Dumnezeu, nu este un om, care poate să întâmpine această provocare; dar este Dumnezeu, Cel care a devenit Om, da, Fiul Omului. Cât de mult este El cu adevărat competent să dezvăluie toate lucrurile – cele cerești, cele pământești, cele omenești și cele divine! El este cu adevărat Adevărul.”

Vrem să ne amintim, cine este Cel care rostește cuvintele: „*Cel care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer*”. El vorbește ca Martor autorizat despre o relație cerească – despre Sine Însuși, Singurul Fiu al lui Dumnezeu. „*Cel care vine din cer este mai presus de toți. El mărturisește ce a văzut și ce a auzit*” (Ioan 3,31.32). Fiul a dat mărturie pe pământ despre ce în cer era adevăr și de aceea și filiațiunea în Dumnezeire este adevăr înainte de întruparea ca Om, înainte ca El, Fiul, pe care Tatăl L-a dat, să vină din cer. Aceasta este mărturia Fiului despre Sine Însuși.

Cine era deci Acela, pe care Dumnezeu nu L-a cruțat, ci L-a dat pentru noi toți (Romani 8,32)? Duhul Sfânt răspunde: „*Însuși Fiul Său*”. Dumnezeu nu ne-a sustras acest Dar nespus de mare, ci mult mai mult, în dragostea Sa El ne-a dat de bună voie pe Singurul Său Fiu. Să gândești altfel despre Fiul veșnic înseamnă prejudicierea slavei personale a Darului nespus de mare al lui Dumnezeu. Când Fiul Omului S-a înălțat la cer, El a intrat acolo unde *El a fost mai înainte*. El întreabă pe ucenicii Lui deznădăjduiți: „*Aceasta vă face să vă poticniți? Dar dacă ați vedea pe Fiul Omului suindu-Se unde era mai înainte?*” El Își revendică dreptul la atotprezența lui Iehova, Cel care „*este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ, și că altul nu este*” (Deuteronom 4,39), că El ca Fiu este concomitent în cer și pe pământ (Ioan 3,13).

Filiațiunea Sa, înainte ca El să devină Darul lui Dumnezeu dat lumii

Dumnezeu a dat pe Fiul Său, nu un rob. Puterea și sensul acestui text sublim poate fi înțeles numai dacă ținem seama că Dumnezeu a dat lumii pe Acel Unul care era Singurul Său Fiu. Gândește numai un moment, ce ar însemna dacă Dumnezeu ar fi dat pe acest Unul, pentru ca El ca Om să aibă parte de relațiile cu totul noi ale Singurului Fiu: aceasta ar face comparabilă

afirmația măreață a Domnului cu slujba diferiților robi în căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu Israel și lumea.

Citim de exemplu, că Dumnezeu a dat poporului Israel judecători (Faptele Apostolilor 13,20), aceasta înseamnă, anumiți oameni, care au devenit conducători și domnitori peste popor. Dar în Ghedeon, Samson și alții de felul lor, nu a existat nimic care să poată glorifica dragostea lui Dumnezeu. În ei înșiși acești robi posedau o valoare morală mică. Ei nu au dat slujbei lor nici o strălucire prin caracterul lor personal excepțional; a fost mai degrabă așa, că slujba lor i-a înălțat. Dumnezeu a folosit pe acești robi să îndeplinească anumite misiuni; ei Îi erau nu numai subordonați în lucrare, ci ei aveau o valoare mai mică față de El și în natura lor.

Dar Darul din evanghelia după Ioan 3,16 este în totul de altă natură. În vers nu se spune nimic despre lucrarea care a fost încredințată Fiului. Valoarea acestui Dar este măsurată numai în personalitatea unică în felul ei a Aceluia care a fost jertfit – Singurul Fiu al lui Dumnezeu. Pentru exemplificare vom studia un exemplu din Vechiul Testament. Ce a acordat o valoare așa de mare dăruirii lui Avraam față de Dumnezeu? Patriarhul a jertfit pe singurul lui fiu (Evrei 11,17). Isaac era fiu *înainte* ca ei să urce amândoi pe muntele Moria și *înainte* ca el să fie pus pe altar. Valoarea morală a fetei de credință a lui Avraam a fost evaluată în ochii lui Iehova în acela pe care el la porunca Sa l-a jertfit – nu Ismael, ci fiul său, „singurul” lui fiu, Isaac, pe care îl iubea, în care erau cuprinse toate făgăduințele lui Iehova. Avraam a dat pe preaiubitul inimii sale, și Dumnezeu a evaluat ascultarea credinței sale după sentimentele sale pentru Isaac (Geneza 22,12.16).

În același fel este evaluat Darul lui Dumnezeu în Persoana pe care El a dat-o. Mărimea dragostei lui Dumnezeu – acel „fiindcă” – este comparabilă numai cu valoarea Singurului Său Fiu. El era Singurul Fiu, înainte ca El să fie dat și să vină în lumea aceasta. Filiațiunea este inseparabilă de Persoana Sa, ea nu se referă nici la o funcție și nici la o poziție de mediator, pe care El ar fi ocupat-o sau I-ar fi fost acordată pentru lucrare. Dumnezeu a dat pe Fiul Său, nu un rânduș. Și totuși, binecuvântat să-I fie Numele Său sfânt, El a fost slujitor, cu toate că El era Fiul, ca să slujească atât lui Dumnezeu cât și oamenilor.

Credința în Numele Său

În versetul 16 citim despre credința „*în El*” și în versetul 18 despre credința „*în Numele Său*”. „*Dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu*”. Este remarcabil, că aici se folosește cuvântul „*Nume*”, și nu „*titlu*”.

Numele desemnează individualitatea unei persoane, se arată expresia, funcția sau slujba, și același titlu se poate folosi la un anumit număr de persoane diferite. Împărat este un titlu, el desemnează demnitatea regală și era valabil pentru David, Iosia, Nebucadnețar și tuturor celor care dețineau această funcție. David însă era numele fiului uns al lui Isai. Au fost mulți împărați în Israel, care au avut dreptul la acest titlu, dar numai unul s-a numit David.

Deci numele aparține personal aceluia care îl poartă, și dacă el a fost dat de Dumnezeu, atunci i se potrivea exact lui: de aceea Domnul a spus unuia din apostoli: „*Tu ești Petru*”. *Numele este expresia a ceea ce este o persoană; titlul* descrie ce face o persoană. „*Mântuitor*” este un titlu al Domnului: „*Căci astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.*” (Luca 2,11). Dar Numele Lui personal este „*Isus*”, aceasta înseamnă Iehova (Domnul) mântuie (Matei 1,21). Ideea mântuirii este

cuprinsă atât în nume cât și în titlu, dar titlul „*Mântuitor*” descrie lucrarea Aceluia care a venit, pentru ca lumea să fie mântuită prin El, în timp ce „*Isus*” exprimă cine este această Persoană, care a luat chip de Om – Iehova, Mântuitorul. În acest sens preamărește Moise în cântare salvarea lui Israel: „*Domnul este un războinic viteaz: Numele lui este Domnul*” (Exod 15,3).

Din felul de exprimare al Scripturii devine vizibil, că expresia „*Fiul lui Dumnezeu*” este mărturisit ca Nume, și nu ca titlu. „*Fiu*” arată spre Acela care este această Persoană binecuvântată, pe care Îl înconjura dragostea Tatălui, înainte de a fi lumea. Dacă „*Fiu*” ar însemna numai o funcție mediatore pentru un anumit timp în administrarea timpurilor, atunci „*Fiul lui Dumnezeu*” ar fi un titlu. Dar Scriptura nu confirmă un astfel de gând, chiar dacă ea ne spune repetat și accentuat că Acela care a preluat funcția înaltă de mediator între Dumnezeu și om este Fiul lui Dumnezeu; de exemplu, Scriptura ne arată în epistola către Evrei 5,5, că Acela, care acum a fost făcut Mare Preot în cer, este Fiul lui Dumnezeu.

Dacă revenim din nou la Ioan 3,18 și ne amintim că „*Numele Singurului Fiu al lui Dumnezeu*” cuprinde tot ce este El ca revelator al dragostei lui Dumnezeu – Fiul dragostei Sale – vedem mai clar ce vină îngrozitoare își ia omul asupra sa, dacă el refuză să creadă. Respingerea Fiului determină starea de necredință. „*Dar cine nu crede, a și fost judecat*”. El a lepădat pe „*Dumnezeu în Hristos*”. El „*n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu*”.

Piatra de încercare decisivă pentru soarta omului, care este revelată în acest loc, era o nouă trăsătură în căile lui Dumnezeu; ea a luat naștere prin prezența Fiului întrupat pe pământ, care era Darul dragostei lui Dumnezeu făcut lumii. Să nu crezi în Fiul este păcat. Aceasta o confirmă acum Duhul Sfânt (Ioan 16,9). Niciodată mai înainte Fiul nu a apărut în acest scop printre oameni și din această cauză omul și-a asumat o responsabilitate care mai înainte nu i-a fost impusă. Un profet trebuia ascultat, deoarece el vorbea în Numele lui Iehova, Cel care l-a trimis (Deuteronom 18,18.19), însă acum era necesar pentru oameni să creadă în Însuși Numele Celui care vorbește – în Singurul Fiu; Israel a trebuit să creadă mesajul prorocului, nu însă numele lui. Acum poporul trebuia să creadă în Fiul, căci Numele lui Iehova este în El (Exod 23,21). Dumnezeu a trimis acum pe Fiul Său la națiunile necredincioase, nu un rânđaș, așa cum a făcut mai înainte (Matei 21,33-39).

Revelarea dragostei lui Dumnezeu

În timp ce dragostea lui Dumnezeu a fost făcută cunoscut lumii în general, ea a fost revelată în mod deosebit familiei lui Dumnezeu. Apostolul Ioan scrie: „*Dragostea lui Dumnezeu față de noi S-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.*” (1 Ioan 4,9).

Vorbirea Scripturii inspirate în Evanghelie și în epistolă este precisă și clară, că Singurul Fiu al lui Dumnezeu a fost dat lumii și a fost trimis în ea. Filiațiunea veșnică a Celui trimis a oferit strălucire fără asemănare misiunii Sale, în timp ce ea a mărit vina acelor din lume care nu au vrut să creadă în Numele Său. Cu privire la familia credinței însăși, care trăiește prin El, Singurul Fiu este revelarea permanentă a dragostei lui Dumnezeu; contemplarea în adorare a dragostei nemărginite a lui Dumnezeu, care S-a desfășurat în Singurul Fiu, va fi preocuparea permanentă a copiilor lui Dumnezeu acolo sus în casa Tatălui.

VI. Cuvântul cu Dumnezeu: Singurul Fiu la Tatăl

În evanghelia după Ioan Domnul Isus ne este prezentat mai mult corespunzător Numelui Său, care exprimă Ființa Sa, decât în legătură cu titlurile Sale. El este văzut acolo mai cu seamă ca fiind Cuvântul și Fiul, și nu atât de mult ca Mesia sau ca Mare Preot sau ca și Cap al trupului Său, al Adunării.

Prin urmare **gloriile personale** ale lui Dumnezeu și ale Fiului Său constituie tema predominantă a acestei evanghelii; mântuirea omului stă întrucâtva pe planul secund. „Fiul” face cunoscută dragostea nespus de mare a Tatălui și revelează slava Numelui Său. În timp ce iertarea păcatelor este amintită numai o singură dată în această evanghelie, viața veșnică, ca dar al lui Dumnezeu făcut tuturor acelor care cred, apare așa de des înaintea privirii noastre, că această expresie devine caracteristica distinctivă a celei de-a patra evanghelie, așa cum fiecare cititor poate ușor constata.

Versetetele introductive ale evangheliei după Ioan (capitolul 1,1-18)

Tema deosebit de importantă a celei de-a patra evanghelie devine vizibilă în versetele introductive, și noi remarcăm caracterul sublim al temei, dacă comparăm introducerea ei cu introducerea la celelalte evanghelii. Evanghelia după Matei, după Marcu și după Luca, fiecare în concordanță cu scopul ei specific, ne prezintă pe Domnul în legăturile Sale pământești și temporale față de oameni, așa cum ele au fost prorocite în Vechiul Testament; însă evanghelia după Ioan descrie pe Domnul în relația Sa cerească și veșnică, care a fost prezentată pe deplin oamenilor, dar care însă nu a fost prezentată în Psalmi, în prorocii sau prin modele.

Prin urmare primele trei evanghelii arată la început că Domnul S-a arătat împlinind vechile prorocii și corespunzător liniei genealogiei descrise în ele. Este remarcabil că în evanghelia după Ioan nu găsim astfel de introduceri; aici nici nu este citat vreun loc din Vechiul Testament și nici nu este prezentată genealogia. Motivul pentru această diferență bătătoare la ochi devine imediat clar, dacă ne amintim că Ioan a fost inspirat să relateze, „*că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu*” (vezi Ioan 20,30.31). Nici o ordine succesorală omenească, nici un loc preluat din Lege, din proroci sau din Psalmi nu ar fi fost mai potrivit să-L prezinte pe Cel care era Dumnezeu și care la început era cu Dumnezeu. Cuvintele de introducere, care stau așa de neașteptat și de simple înaintea noastră, arată maiestatea nespus de mare a temei.

Cuvintele introductive exprimă trei adevăruri de bază referitoare la Persoana Domnului, și anume:

1. Cuvântul era Dumnezeu și El era la început cu Dumnezeu
2. Cuvântul a devenit trup (carne) și a locuit între oameni
3. Cuvântul era singurul Fiu.

Cuvântul la început

În versetele de la 1 la 18 avem prefața făcută de Duhul Sfânt la evanghelia după Ioan; versetul 15 constituie o intercalare, care conține mărturia lui Ioan Botezătorul referitoare la valoarea neînsemnată a persoanei sale. Această introducere începe cu referirea la înălțimea supranaturală a subiectului evangheliei după Ioan. Voalul zilelor trecutului este dat la o parte

dinaintea ochilor noștri de către Duhul Sfânt printr-o frază impresionantă, și ne este permisă o privire fugitivă în veșnicie: „*La început era Cuvântul*”.

Strălucind în slava personală a Ființei Sale, privim, învățați prin Duhul, Cuvântul, pe unicul Fiu al lui Dumnezeu. Cuvântul ne îndrumă să privim înapoi, și ochii noștri văd uimiți peste granițele tuturor celor create și ei umblă în afara derulării regulate a timpului măsurabil, ca să adore Cuvântul veșnic, care „*era la început*”.

William Kelly scrie în „*Exposition of the Epistles of John*”; „*La început și de la început*” (Ioan 1,1; 1 Ioan 2,13). El era Cuvântul și Fiul înainte de timpul care este descris prin cuvintele „*de la început*”. Nici un duh omenesc nu poate scruta pe Fiul veșnic al Tatălui veșnic; și întruparea Lui ca Om adâncește în mod necesar și mai mult această imposibilitate de pătrundere. Dar aceasta nu este nicidecum un motiv să nu se creadă ceea ce ne depășește nespus de mult; a fost revelat, așa că nici o îndoială nu este justificată. Motivul pentru care omul se împiedică de toate acestea constă în aceea că omul de la sine însuși trage concluzii referitoare la Dumnezeu, ceea ce totdeauna este greșit. Dacă vrei să rămâi în adevăr, atunci trebuie să pornești de la Dumnezeu; căci cine cunoaște adevărul, decât numai Dumnezeu? Și cine ar putea revela adevărul decât numai Dumnezeu, așa cum El a făcut-o în Hristos?

Ioan exprimă în evanghelia sa foarte exact: „*La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.*” Nu contează cât de mult încerci în mintea ta să te așezi în profunzimea veșniciei trecute. Să presupunem milioane de ani! Ei nu sunt începutul, cu toate că desigur nu se cuvine să se vorbească despre „ani”, înainte să fie introdusă unitatea de măsură a timpului. Dar așează-te în mintea ta în această profunzime incomensurabilă: El trăia atunci. El, Cel veșnic, nu a avut nici un început și în personalitatea Lui El era „*cu Dumnezeu*”.

Și totuși, El era nu numai „*cu Dumnezeu*” ca o altă Persoană – alături de Tatăl și de Duhul, ci El era Dumnezeu. Nu este nici măcar o singură însușire, care ar fi mai caracteristică pentru Dumnezeu, decât existența Sa veșnică; dacă El nu este veșnic, atunci El nici nu este Dumnezeu.

Un cu totul alt aspect esențial ne este prezentat în 1 Ioan 2,13. Acolo nu este vorba să se cunoască Acela care era la început cu Dumnezeu, ci se spune: „*fiindcă ați cunoscut pe Cel care este de la început*”. Este începutul, când El S-a întrupat în lumea aceasta: „Cuvântul a devenit trup”. Aceasta este o realitate absolut nouă. Acest „*de la început*” este valabil din momentul când El S-a revelat pe Sine Însuși ca Emanuel, Dumnezeu-Om. El era Acela pe care „*părinții*” L-au cunoscut. Ce poți tu ști despre Fiul în veșnicie, în afară de faptul că El era unicul Fiu în sânul Tatălui, fiind permanent desfătarea Sa, așa cum ni se spune în Proverbe 8,30.31?

Așa era El, pe când nu exista nici o creatură, atât sus cât și jos, nici îngeri, nici oameni, și nici o ființă inferioară. Atunci era numai Dumnezeul binecuvântat, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, așa cum noi știm astăzi; și erau planuri divine, care trebuiau să ne fie făcute cunoscut mai târziu, nouă, celor care credem. Ce știm noi mai mult decât aceasta? Dar dacă privim la Acela, „*care este de la început*”, atunci – am putea spune – se poate învăța și cunoaște aproape totul.”

Este evident că afirmația despre existența Cuvântului la început ne conduce la un moment situat înaintea primului act al creației, care ne este descris în Geneza 1,1, aceasta înseamnă că noi privim în veșnicie prin această revelație. Realmente, această pre existență absolută devine mai clară din context, unde aflăm că, Cuvântul a creat fiecare lucru în parte, care a fost

chemat la existență sau a fost creat: „*Toate au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.*” (versetul 3).

Cuvântul a devenit trup

Este instructiv să privim succesiunea lucrurilor care sunt spuse în aceste versete despre Cuvânt. După ce mai întâi au fost prezentate gloriile inițiale ale Cuvântului înainte de toate timpurile, apostolul relatează apoi în introducerea sa despre întruparea Cuvântului ca Om. Citim: „*Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi ... plin de har și de adevăr. Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har*” (versetele 14-16). Noi suntem învățați aici foarte clar și precis. Că Cuvântul, care S-a întrupat, era Cuvântul care era „*la început*”, cu mult înainte ca El să devină trup.

De aceea „*Cuvântul*” din versetul 1 este „*Cuvântul*” din versetul 14. Cuvântul, care a locuit printre noi, prin faptul că a luat chip de om, și a cărui slavă noi am privit-o, care era plin de har și de adevăr, era Cuvântul care era la început, plin de înțelepciune și maiestate veșnică.

Alte explicații despre Cuvânt

În lumina acestor locuri, nu este greu pentru credință, nu, înseamnă o bucurie de nedescris, să primească aceste adevăruri despre gloriile extraordinare ale Cuvântului. Cuvântul era nu numai la început, ci și „*Cuvântul era cu Dumnezeu*” – o Persoană la altă Persoană – deci așa de real „*cu Dumnezeu*” (versetul 1), precum Cuvântul în chip de om era „*printre noi*” (versetul 14). Mai mult chiar, Persoana continuă să existe și nu Se schimbă, căci „*Cuvântul era Dumnezeu*” (versetul 1).

În versetul 2 se scoate apoi în evidență, că El ca Persoană deosebită era la început cu Dumnezeu; pronumele demonstrativ folosit în textul original nu permite nici o îndoială, că El este identic cu „*Cuvântul*” (versetul 1): „*Cuvântul era (la început) cu Dumnezeu*”. Vedem deci, și prin aceasta inimile noastre sunt conduse la adorare, că Cuvântul, care a devenit trup, la început nu era un simbol abstract sau o însușire sau o reflectare specială a Dumnezeirii, ci o Persoană, care era prezentă la Dumnezeu; și mai mult chiar, acest Cuvânt era Dumnezeu Însuși. Încă o dată, Cuvântul nu era o caracteristică personală a lui Dumnezeu, ci o Persoană diferită la Dumnezeu, tot așa de real și adevărat precum El era Dumnezeu Însuși. Noi nu citim că Dumnezeu era Cuvântul, ci că Cuvântul era Dumnezeu; noi vrem să păstrăm cu grijă în inimile noastre această diferență în exprimare.

Patru ziduri de protecție, tari și înalte

Desigur, orice inimă plină de reverență va trebui să mediteze la vorbirea Duhului Sfânt, care dovedește deosebit de exact și de clar personalitatea veșnică a Cuvântului Însuși. Se observă că „*Cuvântul*” a fost făcut tema centrală a fiecărei propoziții scurte din versetele 1 și 2, ca și cum slava acestui Nume trebuie protejat de un atac – indiferent din ce parte ar veni.

- a) La început era *Cuvântul*
- b) și *Cuvântul* era cu Dumnezeu
- c) și *Cuvântul* era Dumnezeu
- d) *Acesta* era la început cu Dumnezeu.

În primele trei propoziții se repetă substantivul „Cuvântul”, și în propoziția a patra pronumele în limba greacă arată clar și incontestabil același substantiv. Persoanei Cuvântului veșnic I se acordă o protecție împătrită prin aceste afirmații scurte și clare ale inspirației, chiar de la începutul acestei evanghelii a lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Aproape că se creează impresia că Dumnezeu a rânduit aceste propoziții protectoare, pentru ca sfinții să fie păziți de doctrina periculoasă, că El ar fi fost Cuvântul numai în natura Sa omenească. O astfel de învățătură ar putea fi protejată prin aceste versete numai dacă textul ar fi răstălmăcit în chip nemaiauzit. În loc să se ia locul așa cum este, trebuie, pentru a susține afirmația falsă, adăugate notele marginale din paranteze:

- a) La început era (El, Acela, care a devenit) Cuvântul
- b) Și (EL, Acela, care a devenit) Cuvântul era cu Dumnezeu
- c) Și (El, Acela, care a devenit) Cuvântul era Dumnezeu
- d) Acesta (, Cel care a devenit Cuvântul,) era la început cu Dumnezeu.

Dar noi nu găsim niciunde în Scriptură, că „Dumnezeu *a devenit* (egeneto) Cuvântul”, și nici că „El a devenit Cuvântul”, dar noi citim în locul acesta, că „Cuvântul *era* (een) Dumnezeu”. Cuvântul era la început Dumnezeu, dar mai târziu Cuvântul „*a devenit*” (egeneto) trup (Ioan 1,14). Din punct de vedere istoric, „a devenit” în acest context se referă la întruparea ca Om. În mod corespunzător citim că Fiul lui Dumnezeu „*a venit*” („a devenit”) din sămânța lui David (Romani 1,3), „*dintr-o femeie*”, „*sub Lege*” (Galateni 4,4); în toate aceste locuri stă același cuvânt grecesc.

Duhul Sfânt explică însă în Ioan 1,1 și 2 ce *era* Cuvântul la început, și nu ce *a devenit* Cuvântul apoi ca Om. Ia seama exact la verb: „*era*”. Este remarcabil că în aceste locuri se folosește forma trecut (imperfectul în limba greacă exprimă o acțiune care se continuă), și nu forma de prezent, care se întâlnește mult mai des.

Forma prezent se întâlnește de exemplu în propoziția scurtă: „*care este în sânul Tatălui*”; aceasta se referă la Fiul devenit Om (Ioan 1,18); și tot așa în alt loc: „*care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat în veci*” (Romani 9,5). Nu este semnificativ, că Scriptura nu spune: „Cuvântul *este* Dumnezeu”, ceea ce este un adevăr binecuvântat, ci: „Cuvântul *era* Dumnezeu”? Înțelesul gramatical pune accentul pe adevărul că la început, înainte de toată creația, pe care El a făcut-o și care este lucrarea mâinilor Sale, Cuvântul era prezent în Dumnezeirea absolută.

Cuvântul personal (Logos) la început

Vrem să ne descultăm și să stăm un moment la această „*viziune mare*” (Exod 3) a revelației. „Cuvântul (Logos) *era* Dumnezeu” și „Cuvântul (Logos) *a devenit* trup”, acestea sunt cele două descrieri făcute de Duhul Sfânt despre Ființa Cuvântului și despre activitatea de mijlocire a Cuvântului. Ce înțeles deosebit are această expresie „*cuvânt*”? Dacă vrem să încercăm să explicăm pe scurt, este exprimarea sau facerea cunoscut a unui adevăr, care este ascuns în duh sau în gândire. În mod corespunzător Scriptura Însăși este denumită Cuvântul (Logos) lui Dumnezeu (Evrei 4,12 și alte locuri), căci ea este o redare scrisă exactă a adevărului divin.

Însă în timp ce în ambele locuri se exprimă gândurile lui Dumnezeu, este totuși evidentă o deosebire mare și importantă între Cuvântul din Ioan 1,1 și Cuvântul scris al Scripturii. Primul este Persoana, care era Dumnezeu, și care la început era cu Dumnezeu; ultimul, care desemnează „*Cuvântul lui Dumnezeu*”, este impersonal; în afară de aceasta, acest Cuvânt al lui Dumnezeu S-a văzut abia atunci când „*oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfânt*” (2 Petru 1,21).

Cuvântul personal dimpotrivă, care este Dumnezeu, nu are nici un început, El posedă dintotdeauna în Sine Însuși o capacitate desăvârșită de a exprima sentimentele și gândurile lui Dumnezeu. Căci Cuvântul era la început Cuvântul, El era capabil să reveleze dragostea lui Dumnezeu, înțelepciunea lui Dumnezeu, intenția lui Dumnezeu, da, pe Dumnezeu Însuși, pe care nimeni nu L-a văzut, și nici nu-L poate vedea. Când Cuvântul a devenit trup, atunci oamenilor li s-a făcut cunoscut în El și prin El această revelare a lui Dumnezeu (Ioan 1,14-18).

Tăgăduirea, că Cuvântul era din veșnicie

Cu privire la aceste glorii de necercetat, care mereu dau naștere din nou la adorare profundă, adusă din partea noastră, nu putem considera lipsit de importanță când se tăgăduiește că Domnul Isus era din veșnicie Cuvântul. Desigur nu este altceva decât o lezare gravă a adevărului revelat, dacă se învață că Domnul nu a fost Cuvântul înainte ca El să devină Om. Și totuși – trist și destul de grav – nu demult această învățătură a apărut public prin întrebarea următoare: „I se ia ceva, dacă se spune că în El ca Om s-au exprimat pe înțeles toate gândurile divine, și că aceste gânduri au așteptat întruparea Sa, ca să fie exprimate?” Ce este aici formulat ca întrebare, a fost în altă parte afirmat ca adevărat, căci rătăcirile câștigă tot mai mult în cutezanță.

La aceasta răspundem, că această concepție îndepărtează atât slava personală cât și cea veșnică a Cuvântului, pe care Duhul Sfânt I-o dă în Ioan 1,1.2. Se tăgăduiește că Cuvântul era din veșnicie Dumnezeu într-un fel în care Tatăl și Duhul Sfânt nu erau. Așa se tăgăduiește apoi și faptul că Cuvântul la început era Cuvântul și prin afirmații grosolane se pun granițe naturii Acestui Sfânt, că El ar fi incapabil să fie Cuvântul înainte de întruparea Sa ca Om.

Căci – așa cum am spus – întrebarea amintită mai sus face aluzie la ceea ce în altă parte se spune în mod categoric: că o exprimare ușor de înțeles a gândurilor divine este posibilă numai prin om; „gândurile au așteptat întruparea ca Om a Sfântului, ca ele să poată fi exprimate”. Însă la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile; și Cuvântul era Dumnezeu. Dacă înainte de întruparea Sa ca Om El a fost în stare să exprime așa ceva, atunci El era Cuvântul, așa cum Îl revelează Scriptura. Dacă înainte de întruparea Sa ca Om El nu a fost capabil (fie ca Domnul scump să ierte un astfel de gând!) de aceasta, atunci până în momentul acela El nu a fost Cuvântul; și aceasta este afirmat cu îndrăzneală de unii.

Logosul ca Persoană înainte de întruparea ca Om

Fără îndoială este adevărat că, Cuvântul ca Om a revelat desăvârșit pe Dumnezeu înaintea oamenilor; dar ce a făcut Cuvântul, după ce El S-a întrupat ca Om, pentru aceasta El, Cel care era Dumnezeu, era capabil și în Sine Însuși înainte de întruparea ca Om. În Dumnezeire El era „*la început*” Cuvântul în Persoană, Logosul; nu era El de aceea „*la început*” „*expresia clară*

a gândurilor lui Dumnezeu”? Geneza 1 relatează despre o sfātuire tainică a Dumnezeirii, care se referă la crearea omului, și noi auzim despre o exteriorizare „a gândurilor divine”; căci Elohim a zis: „*Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră*” (versetul 26). Nu este aceasta expresia gândurilor, intenției și voii lui Dumnezeu, când – așa cum citim – „Elohim a zis”? Aici Cuvântul a exprimat, înainte să fie creat omul, în discuția intimă a Dumnezeirii, planul divin referitor la începutul omenirii. Această hotărâre a Dumnezeirii a fost exprimată prin Cuvânt și a fost tradusă în limbaj omenesc, păstrată în Scrierile inspirate, pentru ca mai târziu oamenii să fie lămuriți prin ele.

Deoarece „la început” era Cuvântul, este clar că Persoana care era Cuvântul era „*la început*”; și deoarece „Cuvântul era Dumnezeu”, această „expresie” în Persoană era „*la început*”. Către cine era îndreptată această vorbire este o întrebare care nu atinge existența Sa; neștiința noastră nu influențează cu nici un chip *realitatea revelației* că „*la început era Cuvântul*”. Oricare ar fi fost discuțiile în veșnicia trecută în Dumnezeire sau mai târziu față de ființele cerești și pământești, toate au pornit de la activitatea Cuvântului. Atât înainte cât și după întruparea ca Om, Dumnezeu a vorbit în Cuvântul veșnic și prin Cuvântul veșnic și în felul acesta a exprimat în cea mai mare desăvârșire gândurile Sale și voia Sa.

„Cuvântul a devenit trup ... plin de har și de adevăr”

Cuvântul a existat înainte de întruparea Sa ca Om. Cuvântul unui om există deja în gândurile sale și în imaginația sa înainte ca el să iese de pe buze și să poată fi auzit de alții. Duhul lui Dumnezeu ne revelează că Cuvântul era la început, înainte ca El să devină trup și să locuiască printre noi. Cortul întâlnirii a fost construit pe pământ după modelul din cer, care a fost arătat lui Moise. Aceia, pe care oamenii L-au văzut, era Același, care până în momentul acela n-a fost văzut de nimeni și care locuia într-o lumină de care nu te poți apropia.

„*Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi ... plin de har și de adevăr*”. Cuvântul devenit trup era expresia gândurilor lui Dumnezeu cu privire la har și la adevăr. În ceea ce privește prezentarea lor în lumea aceasta, harul și adevărul au fost văzute pentru prima dată atunci când Cuvântul a devenit trup. Și ce potrivit a fost Cuvântul pentru această prezentare, căci El era Dumnezeu, și la început era la Dumnezeu! *În măsura în care harul și adevărul erau cuprinse în planul lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, în aceeași măsură ele au fost personificate atunci în Cuvântul ca Persoană*. Ca urmare Cuvântul, atunci când a devenit trup, a fost văzut „*plin de har și de adevăr*”. Aceste însușiri dumnezeiești erau prezente în Persoana Sa atât înainte de întrupare cât și după întrupare. Harul era în El, și harul înseamnă mai mult decât dragoste, căci el este dragoste, care triumfă asupra răului; și aici era și adevăr, prin aceea că natura cea mai lăuntrică atât din Dumnezeu cât și din om a venit total în lumină tocmai prin prezența Cuvântului devenit trup pe pământ.

Unicul Fiu

În vorbirea Scripturii „Cuvântul” stă în legătură cu Dumnezeu, în timp ce „Fiul” în general stă în legătură cu Tatăl, cu toate că El este în legătură și cu Dumnezeu, ca de exemplu „Fiul lui Dumnezeu”. Cuvântul ne face cunoscut în mod deosebit pe Dumnezeu, Căruia omul Îi este răspunzător ca Creator și Domnitor al său, și numele Logos face aluzie la plinătatea și veridicitatea revelației Sale. Fiul revelează pe Dumnezeu Tatăl, în dragostea Sa și numele Fiu

exprimă profunzimea sentimentului, belșugul, gingășia și intimitatea, atunci când El Îl revelează în felul acesta. Aceste două revelații sunt legate cu una și aceeași Persoană binecuvântată, și în felul acesta noi vedem în El pe Dumnezeu Său și Dumnezeu nostru, pe Tatăl Său și Tatăl nostru. El, Cel care revelează totul, este atât *Cuvântul, cât și unicul Fiu*.

Expresia „unicul Fiu” se întâlnește pentru prima dată în paranteza din versetul 14, unde se vorbește despre Cuvântul întrupat: „și noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui”. Aici ni se relatează ce vede credința aceluia ai cărui ochi au fost luminați prin Duhul. Această privire nu era o rază de lumină fugară a unei apariții dumnezeiești, așa cum ea s-a văzut din când în când în timpurile Vechiului Testament, ci slava Cuvântului întrupat a fost privită cu admirație și bucurie; oameni venerabili s-au oprit plini de bucurie și adorare înaintea ei, și aceasta ei o fac și astăzi.

În afară de aceasta, slava Cuvântului întrupat ca om era o revelație de o natură cu totul nouă, care s-a deosebit principial de toate celelalte cunoscute în timpurile Vechiului Testament. Nu era slava Șehina, copleșitoare și respingătoare, a lui Iehova, care locuia între heruvimi, ci era slava unicului Fiu din partea Tatălui. Acest fel de exprimare a făcut cunoscut caracterul copleșitor al revelației personale în Cuvânt. Slava Cuvântului, care a fost „văzută în trup”, era slava (caracterul ales revelat) unei dragoste unice în felul ei a Tatălui și a Fiului în Casa Tatălui, în cerul cerurilor, dar ea era prezentă în El pe pământ.

Slava Cuvântului, care a locuit „printre noi” plin de har și de adevăr, avea natura *slavei unicului Fiu din partea Tatălui*. Slava Sa a fost exprimată în prezentarea Sa personală a Tatălui așa de desăvârșit și proporțional, că ea purta caracterul unicului Fiu din partea Tatălui; de aceea Domnul a spus: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”. Era o armonie absolută în natura Tatălui și a Fiului.

În El, Cuvântul, care a locuit printre oameni, harul Tatălui și bucuria tainică au găsit un loc de odihnă, așa cum la nimeni altul nu era posibil, decât numai la unicul Fiu al Tatălui. Acesta era caracterul părtășiei Tatălui cu Fiul în existența lor veșnică înainte de întemeierea lumii, și ea a fost făcută cunoscut oamenilor prin întruparea Cuvântului. Strălucirea Cuvântului întrupat era strălucirea dragostei Tatălui Însuși.

„El caracterul Tău îl are, și El e oglindirea Ta.

E strălucirea slavei Tale, ce-alină-n veci dorința Ta.”

În sânul Tatălui

După ce El a vorbit despre Cuvântul întrupat, care a putut fi văzut „printre noi”, ca unicul Fiu (versetul 14), Duhul Sfânt ni-L prezintă ca Acela care a făcut cunoscut tainele Tatălui: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela (aceasta înseamnă: nimeni altul decât numai El singur) L-a făcut cunoscut”.

Este numai un singur Fiu al Tatălui – unicul Fiu. Deoarece Fiul este denumit unicul Fiu, este exclus orice gând nehibzuit, că Tatăl ar putea avea și un alt Fiu. Tot ce constituie Ființa lui Dumnezeu în Fiul se găsește exclusiv în unicul Fiu al Tatălui. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu, căci Ființa Sa este ascunsă pentru toate făpturile în întunericul unei taine de nepătruns. Acum zidul de despărțire, care se întindea de la pământ până la cer, a fost dărâmat, așa cum catapeteasma Templului s-a rupt în două „de sus până jos”. Tainele veșnice din Dumnezeu, care este lumină și dragoste, au fost acum descoperite, unicul Fiu Însuși este Reprezentantul și Tălmăcitorul lor.

În sân!

Acest mod de exprimare deosebit al Duhului, care ne descrie relația Fiului cu Tatăl, o găsim în legătură cu această revelație personală a Sa. Tocmai acest mod de exprimare este cel care dă naștere în noi la sentimentele cele mai profunde și adorarea noastră cea mai înaltă – „*singurul Fiu, care este în sânul Tatălui*”. Sânul Tatălui! A fost un timp când Iehova a vorbit lui Israel „*în locul tainic al tunetului*” (Psalmul 81.7). Acum însă Dumnezeu Tatăl a vorbit din locul intim al dragostei veșnice, și anume prin Fiul, care permanent a locuit acolo, și locuiește acolo.

Sânul este locul unde se exprimă și se savurează dragostea; unicul Fiu locuiește acolo, ca să savureze această dragoste și să o împărtășească; ea împărtășește orice dorință tainică și orice bucurie cu Acela care este înconjurat de ea (compară cu Mica 7.5): „*Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face*” (Ioan 5.20). În El s-au arătat toate sentimentele profunde care umplu inima Tatălui. Noi le cunoaștem deja acum, le vom cunoaște însă mult mai mult de la Fiul în casa Tatălui.

„O, Dumnezeule-al iubirii,
În Fiul Te-ai descoperit!
Ce mare este plinătatea,
Ce-n El credința a zărit!
Dar pe deplin ne-om bucura,
Când vom privi iubirea Ta.”

VII. Iehova salută cu bucurie pe Fiul Său

„Voi vesti hotărârea: „Domnul Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut»” (Psalm 2.7).

În Noul Testament citim despre Fiul Tatălui, în Vechiul Testament citim despre Fiul lui Iehova. „Tatăl” este numele divin la care pe prim plan stă dragostea lui Dumnezeu; numele „Iehova” stă în legătură cu căile de guvernare ale lui Dumnezeu asupra lumii prin poporul Israel. Vrem să ne preocupăm pe scurt cu această diferență în prezentarea Fiului, și ne referim în mod deosebit la Psalmul 2.

Comunicările lui Dumnezeu date oamenilor la început nu cuprindeau încă nici o informație despre faptul că Dumnezeu este dragoste. Zilele Vechiului Testament – în mod deosebit acelea de sub Lege – au fost o perioadă de probă, în care Dumnezeu S-a făcut cunoscut ca Domnitor peste poporul Său, Israel. „*Plinătatea timpului*” nu venise încă pentru Dumnezeu, ca să trimită pe Fiul Său, singurul prin care Numele Tatălui putea fi revelat pe pământ.

Dar în acele zile de demult prorocii îmbărbătau inimile celor evlavioși cu privire la „bunurile viitoare”. Ei vesteau planurile de viitor ale lui Dumnezeu referitoare la binecuvântarea pământului, pe care încă domnea păcatul și urmările lui, arătând mai dinainte introducerea unei Împărății mondiale a dreptății și a păcii. Mai mult chiar, acești proroci au spus mai dinainte că Mesia, sau Unsul, care va introduce acest regim de fericire pământească, va trebui mai întâi să sufere nespuse de mult, ca o pregătire pentru intrarea Sa în gloriile domniei Sale (1 Petru 1.11; Luca 24.25,27).

În prorociile de demult sunt numite multe titluri, care descriu gloriile împărătești diferite ale lui Mesia, Prințul, dar toate se leagă cu Acela al cărui Nume este „Fiul”. Planul veșnic al lui Dumnezeu, pe care El l-a alcătuit în Sine Însuși, a vrut să unească în Hristos administrarea atotcuprinzătoare a lucrurilor din cer și de pe pământ (Efeseni 1.9,10). Acest program de guvernare divin atotcuprinzător, care este revelat pe deplin în Noul Testament, a fost făcut cunoscut sfinților din zilele din vechime numai într-o schițare sumară.

Cu toate acestea: chiar dacă o învelitoare era peste prorociile mesianice, până în timpul când Hristos Însuși trebuia s-o îndepărteze, totuși Iehova a prezentat clar hotărârea Sa fermă cu privire la Fiul Său. Față de împotrivirea oamenilor auzim hotărârea solemnă a lui Iehova de a instala propriul Său Împărat în Sion, ca să supună pe împărații răzvrățiți ai pământului, și acest Regent uns trebuia să fie Fiul Său. Psalmul 2 exprimă acest adevăr.

Mărturia Duhului în Psalmul 2

Psalmul 2 ne dă o mărturie remarcabilă cu privire la filiațiunea Împăratului lui Iehova, care este destinat să domnească în Sion și să exercite domnia Sa până la marginile pământului. Am văzut că Fiul în Ioan capitolele 3, 5 și 17 este Vorbitorul, Cel care vorbește despre Sine Însuși. Pe nimeni altul nu dorim să-l ascultăm cu o bucurie mai mare și cu mai multă încredere! Nimeni nu este așa de competent ca El să vorbească despre Sine Însuși și despre adevărurile care se referă la Dumnezeire. Așa a vorbit El către farisei în Ioan 8.14: „*Chiar dacă Eu*

mărturisesc despre Mine Însumi, mărturia Mea este adevărată, căci Eu știu de unde am venit și unde Mă duc.”

Dacă ne îndreptăm spre relatările de demult, care au fost scrise înainte de întruparea Sa ca Om, găsim cum Duhul lui Hristos a inspirat pe psalmist cu cuvintele: „*Voi vesti hotărârea: „Domnul Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut»”*” „Hotărârea”, care stă în legătură cu guvernarea lumii, este vestită de Vorbitor în cele două versete (versetul 8 și 9); însă în cuvintele citate Vorbitorul explică că (1) Iehova I se adresează prin cuvintele „Fiul Meu” și (2) că Iehova „astăzi L-a născut”.

Dacă vrem să lăsăm la o parte pentru un moment multe alte afirmații confirmative ale Sfintei Scripturi, din această relatare prețioasă învățăm un lucru: dacă lumea se împotrivesc lui Iehova, atunci El în preștiința Sa sau în previziunea Sa sau în realitatea Sa privește cu plăcere netulburată la Fiul Său și spune: „*Tu ești Fiul Meu*”. Iehova posedă în El mijlocul pentru glorificarea Numelui Său, atunci când El va exercita guvernarea dreaptă asupra vrăjmașilor Săi. În mod corespunzător Iehova a decis ca în „ziua” hotărâtă Fiul trebuia să fie „născut” pentru îndeplinirea acestor țeluri, cu o nuia de fier să zdrobească puterea popoarelor răzvrătite.

Unii afirmă că acest verset confirmă învățătura care afirmă că filiațiunea lui Hristos ar începe cu întruparea Sa ca Om, ca și cum cuvintele „*Tu ești Fiul Meu*” nu ar putea avea o aplicare retroactivă. Însă în Geneza 49.3 avem un exemplu despre o afirmație asemănătoare cu caracter retroactiv. Scurt timp înainte de moartea sa Iacov privește profetic istoria familiei sale și spune lui Ruben: „*Întâiul meu născut ești tu*”. Însă Ruben a stat deja mulți în această relație cu Iacov. În acest caz desigur cuvintele tatălui nu puteau să însemne că el i-a acordat dreptul de întâi născut în momentul vorbirii sale. Dacă aceasta evident nu este valabil în cazul din Geneza 49.3, de ce se spune atunci că în Psalmul 2.7 trebuie să fie așa?

Cât de importantă este învățătura acestei secțiuni profetice se poate aprecia prin faptul că ea este citată nu mai puțin de trei ori în Noul Testament ca mărturie pentru filiațiunea Celui trimis de Dumnezeu (Faptele Apostolilor 13.33; Evrei 1.5; 5.5). De aceea este bine să se cerceteze foarte atent însemnătatea acestui loc, mai întâi căutând să aflăm care este subiectul sau tema acestui Psalm, prezentată în versetul 7, și ce lumină aruncă contextul asupra acestui verset.

Tema Psalmului 2

Înțelegem imediat că atmosfera Psalmului 2 se deosebește în totalitate de atmosfera celei de-a patra evanghelie. În evanghelia după Ioan totul respiră dragostea și gloria lui Dumnezeu, prezentate de Fiul într-o lume a morții și întunericului; la David însă mânia lui Dumnezeu și judecata Sa necruțătoare asupra împotrivorilor deținători ai puterii pe pământ este încredințată Fiului. La Ioan avem har și adevăr, la David mânie și judecată.

În ambele locuri vedem pe Dumnezeu acționând prin Fiul, și în fiecare loc ne este prezentat Fiul în caracterul care corespunde temei secțiunii respective. Evanghelia Noului Testament ne prezintă pe Fiul, care a fost dat ca să reveleze lumii dragostea lui Dumnezeu și de asemenea dragostea Tatălui pentru aceia care primesc pe Fiul Său. În psalmul Vechiului Testament Fiul ne este prezentat ca Acela care exercită judecata lui Dumnezeu asupra lumii, care stă în răzvrătire vizibilă împotriva lui Iehova și a Unsului Său.

Atât în revelațiile de demult cât și în cele mai de curând Fiul pășește în cercul de influență al păcatului omului; însă în timp ce în revelațiile mai de curând întunericul și răutatea omului sunt întâmpinate în har prin șarpele de aramă (Ioan 3), în revelațiile mai vechi ura omului împotriva lui Dumnezeu este biruită cu nuiua de fier a dreptății (Psalm 2).

Tema Psalmului al doilea este deci supunerea vrăjmașiei omenești împotriva lui Iehova și a Unsului Său prin judecățile copleșitoare ale puterii lui Dumnezeu. În legătură cu acest plan de domnie se exprimă și faptul că acest Unul, pe care Iehova Îl salută cu bucurie ca Fiu al Său, va lua în posesiune tot pământul și împotrivorii Domnului vor fi nimiciți. Fiul este văzut aici pe Tronul lui Iehova, nu în sânul Tatălui, așa cum El ne este prezentat în evanghelia a patra.

Structura Psalmului 2

Acest psalm se poate ușor împărți corespunzător temei sale în patru părți, fiecare cu trei versete; acestea sunt:

1. Planurile lumii împotriva lui Iehova (versetele 1-3)
2. Bătaia de joc a lui Adonai față de atacurile omenești (versetele 4-6)
3. Hotărârea lui Iehova cu privire la domnia mondială a Fiului Său (versetele 7-9)
4. Avertizarea de a săruta pe Fiul înainte de a veni judecata (versetele 10-12).

Alianța lumii

Prima secțiune (versetele 1-3) prezintă alianța dintre Israel¹ și națiuni, care se împotrivesc cu obrăznicie drepturilor lui Iehova și ale Unsului Său. Hotărârea comună a puterilor pământești este îndreptată spre a le rupe legăturile și să arunce departe funiile Lor. Această prorocie s-a împlinit în unirea iudeilor cu națiunile ca să răstignească pe Mesia, Unsul lui Iehova; ea a fost citată apoi și în rugăciunea apostolilor către Domnul (Faptele Apostolilor 4.24-28). Alianța nenorocită împotriva lui Iehova și a Hristosului Său, care este prorocită în psalmul acesta, va mai avea o împlinire în viitoarea alianță, care va avea loc între iudeii răzvrățiți și căpetenia celui de-al patrulea imperiu mondial reinstaurat (Apocalipsa 13).

Împăratul pe muntele Sion

2. Această alianță statală a puterilor mondiale, care va respinge orice fel de fidelitate față de Iehova și Hristosul Său, va fi privită cu dispreț (versetele 4-6) de Adonai (titlul lui Iehova ca „*Domn al întregului pământ*”). El le va vorbi în mânia Sa din cer (vezi Evrei 12.24,26); în prezența vrăjmașiei lor organizate împotriva lui Iehova și a Unsului Său, El va așeza pe Împăratul Său pe Sion, muntele Său sfânt. Sfaturile puterii omenești și înțelepciunea lor vor fi în felul acesta nimicite; „*sfatul bine hotărât și cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu*” (Faptele Apostolilor 2.23) se vor împlini, în ciuda răzvrătirii generale a oamenilor împotriva Lui și a Hristosului Său: și anume atât în coborârea cât și în înălțarea Împăratului de către Iehova.

¹ Trebuie să observăm că Israel în acest Psalm este privit ca și cum ar aparține celorlalte națiuni și nu în despărțirea pe care Iehova a rânduit-o pentru el. Stările sunt caracterizate printr-o totală dezordine morală. Poporul ales este privit ca „Lo-Ammi” (Osea 1.9). Iehova nu mai zice „**Fiul Meu este Israel**” (Exod 4.22; Osea 11.1; Matei 2.15). Fiul veșnic ocupă locul lui Israel pe pământ atât ca Fiu cât și ca slujitor (Isaia 42).

Filiațiunea și nașterea

3. În secțiunea a treia (versetele 7-9) Duhul Sfânt ne face cunoscut hotărârile care au fost luate, ca să zicem așa, în cabinetul Dumnezeirii cu privire la răutatea mondială a omului. Fiul vestește hotărârea luată pentru înăbușirea răzvrătiților. Nu este atașată nici o dată acestui decret. Noi nici nu trebuie să întrebăm când și unde va avea loc. Factorii finali legați de timp și loc nu se potrivesc hotărârilor lui Dumnezeu formulate în veșnicie; El le revelează oamenilor atunci când Îi place Lui: Lui Dumnezeu Îi sunt cunoscute de la începutul lumii toate lucrările Sale. Este vreun loc în Scriptură care pune la îndoială faptul că această afirmație a fost adresată Fiului „*înainte de întemeierea lumii*”? Nu a auzit Fiul aceste cuvinte înainte ca ele să fie comunicate lui David prin Duhul prorociei?

Oricând ar fi fost făcută cunoscut această hotărâre, Fiul exprimă conținutul ei în cuvintele lui Iehova, care au fost adresate Lui direct. În primul rând demnitatea și competența Persoanei, la care se referă hotărârea, sunt exprimate în Numele ei: „*Tu ești Fiul Meu*”. Fiul este Numele Aceluia care a fost hotărât să exercite judecata pe pământ. Întotdeauna râvna primordială a Duhului Sfânt este de a nu permite să se nască impresia că slava Fiului ar fi diminuată prin slujba pe care El a făcut-o de bună voie.

Când Domnul Isus în revelația Noului Testament stă pregătit „*să judece și să facă război*”, în mod asemănător în mijlocul descrierii multelor Sale glorii în guvernare se relatează: „*Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”*” (Apocalipsa 19.13). Activitatea Lui de mijlocire nu trebuie în nici un caz să acopere ce este El potrivit Ființei Sale; cu totul neașteptat Duhul Sfânt amintește inimilor noastre de gloria personală a Fiului, când în versetul 15 El va călca în picioare „*teascul vinului mâniei aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic*”.

Pe primul plan al „hotărârii” stă deci confirmarea solemnă a filiațiunii, pe care Iehova Însuși o dă Fiului – recunoașterea Fiului ca fiind Interpretul planurilor lui Iehova și Înfăptuitorul voii Sale cu privire la guvernarea pământului.

În al doilea rând: în fraza următoare trecem de la veșnicie în timp, căci „*astăzi*” (sau „*ziua*”) este o unitate de măsură a timpului și nu a veșniciei: „*astăzi Te-am născut*”. Fără îndoială avem aici întruparea ca Om a Fiului. Descrierea din Vechiul Testament este în armonie cu cea din Noul Testament: „*Cuvântul a devenit carne*”, „*Fiul, născut dintr-o femeie*”; „*Sfântul, care Se va naște, va fi numit Fiul lui Dumnezeu*”.

Dacă punem înaintea noastră cele două fraze în ordinea lor („*Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut*”), conținutul lor comun pare să fie că Acela, pe care Iehova în veșnicia nesfârșită L-a numit Fiul Său, a rămas în această relație de Fiu atunci când El a fost născut de El în timp: Fiul a devenit carne (trup), dar El a păstrat tot ce era dintotdeauna ca Fiu în Dumnezeire. Dacă aceasta nu ar fi adevărul, nu ar fi atunci ordinea propozițiilor inversă? Dacă El ar fi devenit Fiu abia prin întruparea Sa ca Om, nu ar fi fost nașterea salutată înaintea Fiului? Ordinea prezentată aici este deosebit de importantă.

Realmente, adevărul deplin și frumusețea deplină, cu care Fiul Însuși face cunoscut această hotărâre a cerului referitoare la pământul răzvrătit, și-ar pierde total valoarea, dacă nu am lua în considerație fiecare etapă a ei.

1. Mai întâi trebuie să dăm atenție bucuriei profunde a lui Iehova, cum El privește pe Fiul în plinătatea și desăvârșirea Lui neschimbătoare: „*Tu ești Fiul Meu*”: El era desfătarea Lui nespus de mare; El era Acela pe care El Se putea baza absolut, „*Tovarășul*” Său din

veșnicie (Zaharia 13.7). Această expresie a bucuriei și a prețuirii din partea lui Iehova pentru Fiul Său este fundamentul a ceea ce urmează cu privire la guvernarea divină a lumii.

Expunerea de idei în versetul 7 pare să corespundă multor alte versete din Psalmi, cu toate că în astfel de cazuri în mod obișnuit vorbitorul este un sfânt evlavios. De exemplu în Psalmul 63.1 psalmistul strigă: „*Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu*”; el se gândește în credință la puterea și bunătatea lui Dumnezeu. Îmbărbătat prin această privire a credinței, el poate spune: „*Te voi căuta în zori de zi*”. Dorința lui de a căuta pe Dumnezeu a luat naștere pe baza a ceea ce Dumnezeu însemna deja pentru el.

2. Și aici în versetul 7 succesiunea este aceea, că propoziția secundară (nașterea Sa) ia naștere pe baza primei propoziții (filiațiunea Sa). Deoarece El era Fiul, El era capabil să biruie toată răutatea oamenilor și să introducă gloria lui Iehova. În acest scop El a fost „*născut*” în ziua (sau la timpul) hotărât; „*astăzi Te-am născut*”. Mai mult chiar, Binecuvântatul a rămas Fiu și atunci când El S-a întrupat; aceasta a confirmat-o glasul din cer nu numai o singură dată, ci de două ori chiar (Matei 3.17; 17.5). Acest glas a confirmat la Iordan și pe Muntele transfigurării filiațiunea Sa după întruparea Sa ca Om, tot așa cum Psalmul 2 ne dă mărturia divină a filiațiunii Sale înainte de întruparea Sa ca Om. Iehova vorbește Fiului Său în Psalmul 2 tot așa cum el a făcut-o față de robul Său în Isaia 49.

Să tăgăduiești filiațiunea Domnului nostru preaiubit înainte de întruparea Sa, este ca și cum ai închide voletele revelației, care ne oferă o privire în gloria Sa din veșnicia trecută. Dar „*nici o prorocie din Scriptură nu se interpretează singură*” (2 Petru 1.20), și dacă păstrăm înaintea ochilor revelarea Dumnezeirii absolute a Fiului, așa cum ea este vestită în alte locuri din Scriptură, atunci credem că adevărul, care ne este făcut cunoscut de această parte a psalmului, este în concordanță cu faptul că Vorbitorul nu a început să fie Fiu în momentul întrupării Sale ca Om, ci că filiațiunea Sa a continuat să existe nediminuată și în smerirea Sa. Dumnezeu fie preamărit, filiațiunea veșnică era adevărată la început, ea este adevărată acum și va fi totdeauna adevărată. Fiul este Numele revelat, care exprimă nu numai slujba Sa de mijlocitor între Dumnezeu și oameni, ci și Ființa Sa și natura Sa în cadrul Dumnezeirii.

Nașterea este legată în Scriptură cu întruparea Fiului ca Om, dar nu este niciodată aplicată la Duhul Sfânt, care nu „a devenit carne”. Mult numita expresie „nașterea veșnică” cu privire la Fiul nu are nici o bază în Scriptură, căci cum s-ar putea deduce Dumnezeirea Fiului din altcineva? Sau cum s-ar putea da mai departe filiațiunea veșnică prin naștere? Dar deoarece El era Fiul din toată veșnicia, El a putut, atunci când a fost născut din fecioara Maria, fi numit Fiu al Celui Preaînalt (Luca 1.32).

Nașterea în psalmul acesta arată felul în care Fiul lui Iehova a fost introdus în lumea aceasta, Cel care a venit ca Împăratul de drept în Sion, ca să ia în posesiune marginile pământului. Unsul lui Iehova trebuia să fie Fiul lui David și Domnul lui David. Însă chiar și atunci când Domnul Isus a întrebat pe farisei: „*Ce gândiți voi despre Hristos? Al cui Fiu este?*” (Matei 22.42), nimeni nu a avut credința să se refere la cuvintele lui Iehova adresate Lui în acest psalm („*Tu ești Fiul Meu*”). Filiațiunea Sa și smerirea Sa a provocat ura lor, nu adorarea lor; urmarea a fost, că ochii lor au fost orbiți (Ioan 12.37,40).

Rugăminte

3. Iehova solicită pe Fiul Său să ceară lumea ca moștenire: „*Cere-Mi și-Ți voi da popoarele de moștenire și marginile pământului în stăpânire.*” (versetul 8)

Ca răspuns la agitația tumultoasă a omenirii împotriva drepturilor Sale la intrarea în lume (versetele 1-3) urmează această solicitare cu hotărârea lui Iehova de a-I încredința Lui ca Uns al lui Iehova funcția autorității supreme asupra întregului pământ.

O comparare a acestor versete cu cuvintele Domnului adresate Tatălui (în Ioan 17.9) arată diferența deja amintită între cele două perioade, a dragostei și a dreptății, în legătură cu Fiul. În psalm stă lumea înaintea privirilor, în evanghelie stau aceia pe care Tatăl i-a dat „*din lume*” Fiului; căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu lumea trebuiau puse la o parte o perioadă de timp și după răstignirea lui Hristos și înălțarea Sa la cer trebuia vestită prin apostoli, în mod deosebit prin Pavel, chemarea cerească.

Drept urmare în momentul acesta Fiul nu face rugăminte din Psalmul 2. Inima Lui bate pentru aceia cărora El dorește să le facă cunoscută dragostea Tatălui. El spune: „*Eu Mă rog pentru ei. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu, pentru că sunt ai Tăi: tot ce este al Meu este al Tău și ce este al Tău este al Meu, și Eu sunt preamărit în ei*”. (Ioan 17.9,10).

Nu vrem să neglijăm să facem următoarele remarci cu privire la această rugăminte bogată în învățăminte:

„Rugăminte Fiului este cu privire la ucenici, nu la Israel și nici cu privire la națiuni, nu cu privire la țară și nici cu privire la pământ în general. Aici nu este vorba ca El să ia acum în posesiune pământul pentru domnie sau pentru binecuvântare: El este preocupat cu moștenirea împreună cu El și nu cu moștenirea ca atare. Așa cum ne învață Psalmul 2, Iehova va spune succesiv: *cere-Mi și-Ți voi da popoarele de moștenire și marginile pământului în stăpânire.*”

Însă atunci Fiul va domni pe Muntele Său cel sfânt, pe Sion, în loc să fie lepădat pe pământ și luat în cer. În loc să păstreze familia lui Dumnezeu, care trece prin suferințe și poartă ocară Lui pe pământ și așteaptă slava cerească cu El, atunci El va nimici popoarele cu un sceptru de fier și le va sparge în bucăți ca pe un vas al olarului. Nu va fi intercalarea actuală a Evangheliei, ci ziua Împărăției în putere și slavă.

Aici Domnul Se roagă pentru ai Săi, pe care El i-a primit de la Tatăl ca dar prețios; deoarece El „*a fost stârpit și nu a avut nimic*” ei I-au fost făgăduiți pe pământ; și El Se roagă cu atât mai mult, cu cât ei aparțin Tatălui.

Ce bine este că acest cuvânt al Domnului dă ocazia unei remarci intercalate, care lasă să strălucească foarte multă lumină din slava Sa personală: „*tot ce este al Meu este al Tău și ce este al Tău este al Meu*”. Ar fi putut El ca Fiu al lui David, ca Mesia, să exprime această reciprocitate? Nu este ea evidentă numai pe baza faptului că El este Fiul veșnic, una cu Tatăl, că El și Tatăl posedau drepturile și interesele nu numai nelimitat, ci și împreună?” (Exposition of the Gospel of John, W. Kelly).

Avertismentul „sărutați pe Fiul”

4. În partea de încheiere (versetele 10-12) este dat un avertisment general împăraților și judecătorilor pământului cu privire la Iehova și Unsul Său, a cărui autoritate ei au disprețuit-o (versetele 1-3). Ei sunt avertizați: „*slujiți lui Iehova cu frică*” și „*sărutați pe Fiul, ca să nu Se mânie*”. „*A săruta*” înseamnă să se aducă omagiu Fiului ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor; așa a sărutat Samuel pe Saul, atunci când acesta a fost uns ca împărat peste Israel (1 Samuel 10.1), cu toate că era un profet, Samuel a recunoscut formal în felul acesta suveranitatea care a fost acordată fiului lui Chis.

Este remarcabil că în această parte a frazei în textul original se folosește un cuvânt neobișnuit pentru „fiu”. În versetul 7 se folosește cuvântul „ben” folosit frecvent în ebraică, dar în versetul 12 se spune „bar”. Ultimul este o formă aramaică sau caldeeană, pe care noi o regăsim netradusă în unele nume proprii din Noul Testament, cum ar fi Bar-Iona, Bartolomeu și altele. În Vechiul Testament cuvântul „bar” este tradus cu fiu în Ezra 5.1,2; 6.14 și Daniel 5.22.

Cu privire la exactitatea infailibilă a Scripturii în ceea ce privește iota și frântura de literă a ei (Matei 5.18), se pune întrebarea de ce în versetul 12 la apelarea națiunilor se folosește această expresie neobișnuită „bar”, în timp ce expresia obișnuită „ben” este folosită de Iehova, atunci când El în versetul 7 Se adresează Fiului Său. Schimbarea inspirată trebuie să fie determinată de diferența importantă între cele două expresii. Explicarea pare să fie, că „ben” exprimă exact ce este Fiul în ochii lui Iehova în gloria întregii Sale Ființe, în timp ce „bar” exprimă filiațiunea Sa cu o exactitate așa cum ea va fi văzută de lume când El ca Fiu al Omului va apărea în gloria Împărăției Sale.

Atunci când noi găsim în alt loc cuvântul „bar” cu referire la Domnul ca Domnitor peste națiuni, atunci avem confirmarea acestei interpretări. Și efectiv găsim folosit așa în prorocia lui Daniel care se referă la Împărăția mesianică, care în cele din urmă va apărea în locul celor patru împărății mari ale națiunilor. Prorocul vede cum Fiul Omului vine la Cel îmbătrânit de zile și primește o Împărăție veșnică peste toate popoarele, și „bar” este cuvântul folosit pentru Fiu în secțiunea care descrie ce a văzut Daniel (Daniel 7.13,14). Deoarece subiectul prorociei coincide cu cel al psalmului, folosirea cuvântului „bar” în cele două locuri din Scriptură are o importanță foarte mare.

Noi găsim cuvântul încă o dată în cartea Daniel. Acela, Cel care umbla împreună cu cei trei evrei în cuptorul aprins, este descris prin „*asemenea unui fiu de dumnezei*” (Daniel 3.25). Și aici este cuvântul „bar”, care a fost tradus prin „fiu”². În toate cele trei cazuri cuvântul deosebit „bar” se întâlnește în legătură cu timpurile hegemoniei națiunilor. Cât de potrivit sună atunci această avertizare serioasă adresată popoarelor, „*Sărutați pe Fiul, ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe calea voastră*”! Căci atunci când Fiul Omului va veni în slava Sa, toate națiunile vor fi adunate înaintea Tronului Său de slavă pentru judecată (Matei 25.31-46). Și cine va scăpa, „*când mânia Lui este gata să se aprindă*”?

Deci în acest Psalm noi găsim o mărturie a lui Iehova despre filiațiunea absolută a Aceluia care a fost născut în timp, pentru ca El ca Fiu al Omului să moștenească pământul, ca să bată

² Folosirea cuvântului „bar” în locul acesta pentru fiu este cu atât mai remarcabilă cu cât în alte locuri, unde se întâlnește titlul de Fiu al Omului, ca în Psalmul 8.4 și 144.3 nu se folosește cuvântul „bar”, ci „ben”.

cu sceptrul de fier popoarele răzvrătite și să binecuvânteze pe toți aceia care și-au pus încrederea în El.

Isus mărit, Fiu al lui Dumnezeu!
Glorificat pe Tronul Tatălui Tău
Primit-ai ce Ți se cuvine.
Și-i sigur că-n curând vei reveni,
Puterea și slava Te vor însoți,
Când ceru-ntreg deschide-se-va pentru Tine.
Și orice gură-atunci pe Tine „Domn” Te va numi,
Iar Dumnezeul Tău onoare și laudă va primi.

Mântuitor iubit, cin' poate-acuma prețui
Splendoarea care ziua Ta va însoți?
Ce mare-atunci Tu Te vei arăta,
Când pe nori luminoși vei reveni,
Iar ceata celor mântuiți Te va-nsoți,
Și-orice genunchi 'nainte Ta se va pleca!
Atunci vedea-va lumea maiestatea care Ți s-a dat,
La care Dumnezeul Tău Te-a înălțat.

VIII. Folosirea Psalmului 2 în Noul Testament

Am studiat deja mărturia remarcabilă a psalmistului referitoare la filiațiunea Unului lui Iehova, care este exprimată în cuvintele Fiului Însuși: „*Voi vesti hotărârea: „Domnul Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut»”*”. În primul rând Iehova recunoaște neîngrădit relația veșnică din Dumnezeire, care a existat înainte de întemeierea lumii: „*Tu ești Fiul Meu*”. În afară de aceasta Iehova spune: „*astăzi Te-am născut*”. În această propoziție secundară El parafrazează exact o perioadă de timp sau un moment („astăzi”) în care are loc nașterea Fiului.

De aceea Împăratul lui Iehova era Fiul lui Iehova, înainte ca El să fie născut în timp, și El a apărut printre oameni cu scopul să instaureze în Sion demult făgăduita Împărăție a dreptății și a păcii. Intrarea Unului în casa și familia lui David a avut loc într-un mod neobișnuit. Și deoarece El era cu adevărat Fiul lui David, deoarece Maria, care descindea din genealogia regală a lui David, „*s-a aflat însărcinată prin Duhul Sfânt*”, El era tot așa de adevărat și Domnul (Adonai) lui David, deoarece El era Fiul lui Iehova din toată veșnicia. El era acest Fiu, atunci când a fost născut în lume, deoarece El era Fiu chiar înainte de nașterea Sa: o realitate care nu se poate aplica cu adevărat la nici o creatură și la nimeni altul în afară de El Însuși. Compară Psalmul 110.1 și Matei 22.41-46.

Adevărul despre filiațiunea veșnică a oferit poziției mesianice a Domnului Isus un caracter sublim și incomparabil și realitatea gloriei Sale personale ca Fiu a îngreunat nedescris de mult păcatul lui Israel – în ceea ce privește lepădarea Sa. Mesia trimis lor era nu numai Robul lui Iehova – Isaia descrie demnitatea Sa neobișnuită și caracterul Său ales -, ci El era Fiul lui Iehova, așa cum David călăuzit de Duhul mărturisește în acest Psalm. Iehova L-a trimis ca Rob, ca să strângă rodul viei, dar ca Fiu al Său să primească onoare de la lucrătorii viei; El spune în Matei 21.37: „*Vor avea respect pentru Fiul Meu*”. Dar cu necredință păcătoasă au disprețuit pe Cel trimis ca Slujitor și L-au răstignit ca Fiu.

Nu era – vorbind în limbajul pildei – Cel trimis Fiul Stăpânului viei înainte ca El să fie trimis pentru îndeplinirea misiunii? Nu ne este El prezentat în pildă ca Fiu, ca Cel care a fost reținut pe planul secund până când toate celelalte mijloace mai puțin însemnate au fost aplicate la viticultori și au eșuat? Cu certitudine era așa. El a venit la ei nu ca Fiu, nu ca Acela care abia scurt timp înainte a devenit Fiu și era prevăzut pentru acest scop, ci în baza dreptului Său personal pe care îl avea în Sine Însuși. Lucrătorii au știut aceasta, căci au spus: „*Iată moștenitorul! Veniți să-L omorâm*”. Și crima lor față de Fiul, nu omorârea slujitorilor Domnului începând de la Abel până la Zaharia, era motivul propriu-zis pentru mânia lui Dumnezeu, care i-a lovit până la extrem (Matei 21.33-41; 23.34-36).

Vrem acum să aruncăm o privire asupra citatelor din Noul Testament a Psalmului 2.7 și să încercăm să cunoaștem însemnătatea deosebită a cuvintelor profetice, așa cum ele sunt prezentate acolo, luând în considerare contextul în care ele sunt prezentate. Locul este citat de Pavel o dată în vorbirea adresată iudeilor în sinagoga din Antiohia (Faptele Apostolilor 13.33) și de două ori în scrisoarea sa adresată iudeilor care mărturiseau că sunt creștini (Evrei 1.5; 5.5). În toate cele trei cazuri vom vedea că intenția de a cita acest loc consta în a justifica filiațiunea lui Mesia pe baza autorității afirmației divine, așa cum este ea dată în Psalmul 2. Acest Unul, pe care Dumnezeu L-a trimis, a venit nu numai să exercite funcția Sa de Mijlocitor ca Cel născut de Iehova, ci El a venit ca Fiu în dreptul Său personal, pe care l-a

posedat deja înainte de ziua întrupării Sale ca Om. Vai, cât de mare este totuși păcatul, să respingi pe un trimis ca El!

1. Făgăduințele lui Dumnezeu s-au împlinit în Fiul

Pavel a făcut cunoscut adunării iudeilor din sinagoga din Antiohia, că Dumnezeu „a adus un Mântuitor, pe Isus” lui Israel din sămânța lui David (Faptele Apostolilor 13.23). După aceea le-a prezentat că – fără să țină seama de faptul că poporul L-a lepădat și L-a omorât – Dumnezeu L-a înviat dintre morți și că acum este iertare și îndreptățire pentru toți cei care cred.

Dacă cercetăm pe scurt construcția vorbirii lui Pavel, vedem că apelul său adresat ascultătorilor se baza pe faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu; acest adevăr a fost de la început caracteristica deosebită a slujbei apostolului Pavel (Faptele Apostolilor 9.20). Spre deosebire de aceasta, predica lui Petru a exprimat că Nazarineanul răstignit a fost glorificat în cer.

Construcția vorbirii lui Pavel

După ce Pavel s-a referit la istoria națională a iudeilor începând din Egipt și până la domnia lui David, el a vestit că învierea lui Isus era împlinirea actuală a făgăduințelor lui Dumnezeu de a le trimite un Mântuitor. El se referă la trei evenimente istorice de bază referitoare la Hristos:

1. La înaintașii Lui (versetele 24 și 25)
2. La venirea Lui și răstignirea Lui în Ierusalim (versetele 27-29)
3. La învierea Lui (versetele 30 și 31).

În legătură cu respingerea „Mântuitorului Isus”, Pavel amintește două caracteristici deosebite. Prin faptul că ei L-au tăgăduit și L-au omorât, iudeii erau (a) vinovați de păcatul de a nu-L fi recunoscut (versetul 27), și (b) prin faptul că L-au condamnat, s-au împlinit Scripturile (versetele 27 și 29). Aceleași două caracteristici se găsesc și în acuzarea adusă de Petru iudeilor în Ierusalim (Faptele Apostolilor 3.17,18).

Citarea scrierilor din Vechiul Testament

După ce apostolul a prezentat pe scurt adevărul istoric în versetele 24-31, el lasă în versetele 32-37 să cadă lumina mărturiei Duhului Sfânt din Vechiul Testament pe două din aceste adevăruri. În timp ce el (1) nu ia în seamă prorociile din zilele de demult referitoare la Ioan Botezătorul ca antemergător al Mântuitorului, el citează mărturiile scrise ale vorbirii divine referitoare la slava personală a lui Isus, pe care Dumnezeu L-a înviat. (2) Apostolul spune că în Domnul Isus este împlinirea făgăduinței: „După cum este scris în psalmul al doilea: *„Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.”*” (versetul 33).

După aceea apostolul aplică un alt loc din Scriptură la cel de-al treilea eveniment istoric – învierea Sa – (versetele 34-37). Învierea Domnului Isus dintre morți, ca niciodată să nu mai vadă putrezirea, era vestită în Isaia 55.3; Psalm 89.19 și 16.10. Pavel a dovedit că această prorocie nu putea să se refere la David, deoarece Dumnezeu nu l-a înviat dintre morți; de aceea aceasta s-a împlinit în sămânța lui, în Cel pe care Dumnezeu „L-a înviat”.

Observă acum în lumina acestor corelații premergătoare efectul îndemnului lui Pavel care urmează acum: „*Să știți dar, fraților, că prin El vi se vestește iertarea păcatelor*” (versetul 38).

Degetul arătător al vorbitorului inspirat era îndreptat spre „El”. Pavel le-a făcut cunoscut pe Unul, pentru care – așa cum explică el – atât istoria recentă cât și prorociile de demult serveau ca dovezi. Aparține istoriei recente faptul că Isus S-a născut în cetatea lui David, că El a fost atârnat pe un lemn în afara Ierusalimului și că El a fost pus în mormântul lui Iosif din Arimateea. Aceasta era descrierea scurtă a apostolului despre „învierea” acestui Unul, în care făgăduințele lui Dumnezeu sunt da și Amin, și a felului în care El a fost primit de aceia la care venise.

Dar ce a spus psalmistul cu privire la Împăratul mesianic? David a ținut cu tărie spre slava Sa un ecou al gloriei Sale personale din trecutul veșnic. Iehova a salutat cu bucurie înaintea lumii întregi pe Acela care va veni. Iehova nu I-a spus: „Tu ești Împăratul Meu” sau „Tu ești trimisul Meu”, pentru ca în felul acesta – ca semn al maiestății Dătătorului – să acorde valoare misiunii de mijlocire și de guvernare, care I-au fost date, nu, Iehova I-a zis: „*Tu ești Fiul Meu*”, prin aceasta rămânând exclusiv la relația Sa personală din Dumnezeire.

Din învățătura întrupării ca Om, așa cum ea ne este făcută cunoscut în acest psalm, învățăm că Persoana oferă funcției o demnitate unică în felul ei. Când Fiul a devenit Slujitor, la ce nivel minunat a fost ridicată slujba prin El! Vrem să studiem mai îndeaproape acest cuvânt profetic.

Aplicarea psalmului al doilea

Prin citarea acestor locuri din Scriptură apostolul constată egalitatea „Acestuia”, despre care vorbea, cu Fiul lui Iehova, care a fost prorocit de Duhul. În această prorocie s-a făcut referire personală la Acela, pe care Dumnezeu „L-a înviat” ca să împlinească făgăduințele Sale. Isus al evangheliilor este Fiul din Psalmul 2. Isus, „*născut din sămânța lui David, după trup*”, era în natura Sa proprie, originală și veșnică Fiul lui Iehova, căruia Iehova I-a zis: „*Tu ești Fiul Meu*”.

Trebuie să observăm că partea a doua din Psalmul 2.7, „*astăzi Te-am născut*”, de asemenea aruncă o lumină clară asupra împlinirii făgăduințelor date poporului Israel. Dacă prima parte redă cine va fi Cel care va împlini făgăduința („Fiul”), partea a doua lasă să se vadă felul împlinirii ei (întruparea Sa ca Om). Se exprimă foarte clar că împlinirea făgăduinței constă în „ridicarea” Sa. Cuvintele apostolului spun: „*Dumnezeu, potrivit promisiunii Sale, a ridicat lui Israel un Mântuitor, Isus*” (versetul 23) și: „*Dumnezeu a împlinit-o ... ridicând pe Isus*” (versetul 33, nu așa cum traduce Luther: „a înviat”). Acest „a ridica” sau „a aduce în lume” corespundea prorociei: „*Aastăzi Te-am născut*”. La întruparea Sa ca Om El, Fiul veșnic, a devenit la timpul hotărât „Împăratul iudeilor, care S-a născut” (Matei 2.2).

Dacă ținem bine seama de contextul din Faptele Apostolilor 13.33, unde se găsește citatul acesta, ne devine clar timpul în care a avut loc „nașterea” prorocită în psalm. Ascultătorii lui Pavel au fost învățați că ea a avut loc în momentul când Fiul lui Iehova a apărut pe linia făgăduinței. Începând de la David au fost păstrați urmașii mesianici și continuați în succesiune neîntreruptă până la Domnul Isus, care S-a născut în Betleem: genealogia din evanghelia după Matei capitolul 1 și evanghelia după Luca capitolul 3 arată clar aceasta. Cu această

naștere Iehova a introdus pe Fiul Său pe linia împărătească a făgăduinței și mărturia scrisă, care aștepta demult împlinirea, a devenit realmente adevărată: „*Astăzi Te-am născut*”.

Ridicarea și învierea

La comentarea versetului 33 și a versetelor următoare au luat loc naștere unele încurcături prin presupuneri nejustificate, că trezire înseamnă înviere, când este vorba să se traducă verbul din limba greacă *anisteemi*. Deoarece acest verb se întâlnește în ambele versete (33 și 34), s-a afirmat că în ambele locuri este vorba de învierea Domnului. Dar această concluzie nu poate fi justificată printr-o cercetare mai atentă. În ultimul verset (versetul 34) este așa numai prin faptul că înțelesul lui este limitat printr-o afirmație precisă, „dintre cei morți”. Dacă citim acolo „dar că L-a înviat dintre cei morți”, atunci în mod sigur este vorba de învierea lui Hristos. Înțelesul general al verbului în limba greacă este însă, să așezi o persoană într-o anumită poziție sau într-o funcție. Și în acest sens general este folosit cuvântul în versetul 33: Domnul Isus a fost așezat în poziția de a fi Împlinitorul făgăduinței: „*Dumnezeu a ridicat pe Isus*”.

Același verb este folosit în sensul general și în Faptele Apostolilor 3.22: „*Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica, dintre frații voștri, un proroc*”; și la fel și în capitolul 3.26: „*Dumnezeu, după ce a ridicat pe Slujitorul Său, L-a trimis ...*”. Aceste două locuri nu se referă la învierea lui Hristos și nu există nimic în contextul apropiat care ar putea să limiteze înțelesul lor la acest eveniment; așa este însă cazul în Faptele Apostolilor 2.24,30 și 32, unde tema apostolului Petru este neîndoielnic învierea Domnului.

Însă în versetul 34 al capitolului 13 cuvintele „dintre cei morți” limitează aplicarea „ridicării” la realitatea deosebită a învierii. Ar trebui să luăm seama că în același sens un alt verb, *egeiro*, cu și fără supliment se întâlnește în versetele 22 și 30. În primul caz înțelesul este general: „*Le-a ridicat împărat pe David*”. În ultimul însă se referă la învierea lui Hristos, ceea ce devine clar prin adăugarea afirmației limitative „Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți”.

Deci învierea lui Hristos a fost reacția lui Dumnezeu la vinovăția iudeilor, care au omorât pe Împlinitorul făgăduinței Sale. Prin învierea Domnului Isus El le-a dat „*harurile, cele de crezut ale lui David*”, așa că apostolul aplică locurile din Scriptură citate din Isaia și Psalmul 16 la Cel înviat, care nu trebuia să vadă putrezirea. În această Persoană sfântă, care a fost înviată dintre cei morți, s-au împlinit cu adevărat făgăduințele. Și prin „Acesta” se vestește pretutindeni vestea bună a iertării păcatelor; „și oricine crede este îndreptățit prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi îndreptățiți prin legea lui Moise” (versetele 38 și 39).

Ce predică plină de autoritate a apostolului a fost aceasta! Adevărul despre filiațiunea Unului lui Iehova este baza de neclintit pe care se clădește toată structura de har a lui Dumnezeu și de guvernare a lui Dumnezeu. Și tocmai Acesta a fost Acela la care s-a referit mărturia lui Pavel atunci când el a vorbit în Antiohia și Pisidia urechilor surde ale iudeilor nepocăiți. Pe lângă aceasta apostolul, când a văzut că acest auditoriu cu toate acestea a respins credința în Fiul lui Dumnezeu, a adresat invitația Evangheliei națiunilor (Capitolul 13.46); Aceasta corespundea cuvintelor lui Iehova adresate Robului Său, care este Fiul Său (Isaia 42.6; Faptele Apostolilor 13.47).

2. Numele unic în felul lui al Fiului

La începutul epistolei către Evrei Duhul Sfânt citează Psalmul 2, ca să arate gloria personală a Fiului, în a cărei Persoană Dumnezeu a vorbit acum. Epistola prezintă evreilor credincioși o multitudine de mărturii ale Scrierilor lor, care se referă la Hristos și la lucrarea Sa. Cuvintele proprii ale lui Iehova adresate Lui stau în fruntea acestei înșiruirii mărețe de mărturii incontestabile: „*Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut*” (Evrei 1.5).

Cu aceste cuvinte, care au fost preluate din cuvintele sfinte în introducerea epistolei, se dovedește că în cele din urmă Dumnezeu „*ne-a vorbit în Persoana Fiului*” (Versetul 1 și 2). Acum S-a arătat Unul, care a moștenit „Numele mai presus de orice nume” al Fiului și de aceea are întâietate față de toate. Alții din înaintașii Lui au purtat titlul de proroc, sau de preot sau de împărat. Și îngerii au fost mediatorii comunicărilor divine, și chiar și acest Unul, care era mai sublim decât ei toți, „Îngerul lui Iehova”, a vorbit în trecut oamenilor. Dar acum Dumnezeu ne-a vorbit în Fiul.

Îngerii sunt mai presus de oameni, dar sunt mai prejos de Fiul

Știm că în între diferitele categorii de ființele create, îngerii ocupă o poziție care este mai presus de a oamenilor (Psalmul 8.5). Se poate așeza Isus Hristos în rândul îngerilor? Nu, Duhul Sfânt nu vrea să permită să se ridice în inimile noastre un astfel de gând nimicitor prin lipsă de învățătură. El mărturisește despre Domnul Isus, că El, după ce a făcut curățirea păcatelor, S-a așezat la dreapta Măririi în locurile prea înalte, „*luând un loc cu atât mai presus de îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor*”. Fiul a devenit acum „cu atât mai presus”, precum Numele Său în trecut era „mai minunat”, decât al acelor cei mai înalți demnitari ai oștirilor cerești.

Această mărturie se referă la fel ca mărturia lui Ștefan la Domnul Isus, care acum este în gloria lui Dumnezeu. Acela, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferito, este acum înălțat „*fiindu-I supuși îngerii și autorități și puteri*” (1 Petru 3.22). Duhul Sfânt aduce valoarea Sa, care se întemeiază pe adevărul referitor la Persoana Sa și la Numele Său, în legătură cu șederea la dreapta Măririi, cu mult mai presus decât îngerii. Numele Său, Fiul, există înaintea oricărui titlu, și El este baza pentru titlul diverselor demnități.

Fiul este „*cu atât mai presus decât îngerii*” nu prin faptul că El a obținut gloria care a urmat în urma mântuirii veșnice, pe care El a făcut-o pentru noi, ci pentru că El în Ființa Lui este foarte deosebit de îngerii. „*El a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor*”. Pe baza propriilor Sale drepturi personale El posedă Numele de Fiu, ceea ce nu este valabil în cazul îngerilor. Fără îndoială „Numele mai presus de orice nume” include în sine în afară de „Fiu” și „Dumnezeu” și „Iehova”, așa cum se arată aceasta mai târziu în același capitol (versetele 8 și 10), dar noi studiem acum numai primul din aceste Nume.

„Superioritatea” Celui necreat

În ce constă „superioritatea” deosebită sau întâietatea Numelui „Fiu”, specific Vorbitorului autorizat și Trimisului lui Dumnezeu (versetul 1)? Privit în sensul creației, în alte locuri

expresia „fiu” se referă la îngerii (Iov 2.1; 38.7). În baza originii lor ca ființe inteligente și „duhuri slujitoare” – destinate pentru a face slujbe în cer (Psalm 103.20) – ei constituie o grupă deosebită de ființe, care sunt numite fiii lui Dumnezeu, care „este un Duh”. Acest Unul, care ne este prezentat în Evrei 1, este de asemenea Fiu, dar ni se atrage atenția de Duhul Sfânt, că în cazul Lui cu acesta este legat un sens profund al întâietății, pe care primii nu îl au. El este Fiul în baza dreptului Său propriu veșnic, în timp ce îngerii sunt fii pe baza poziției și activităților lor, care li se cuvine ca duhuri create în ordinea creației. Ei datorează lui Dumnezeu existența lor spirituală, așa cum fiii o datorează tatălui și cum creaturile o datorează Creatorului.

Citatul din Psalmul 2, redat spre confirmare, arată clar superioritatea nespuse de mare a Fiului veșnic față de toți îngerii, chiar dacă aceștia sunt numiți „fii ai lui Dumnezeu”. „*Și căruia dintre îngeri i-a zis El vreodată: „Stai la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale?”*” Iehova a salutat pe Fiul ca Fiu în relația veșnică, neschimbătoare a Dumnezeirii. Niciunul din îngeri, nici măcar cel mai mare în acest cel mai înalt rang al ființelor create, nu a fost apelat vreodată în această formă de Dumnezeu.

Lui Adam, care era un fiu al lui Dumnezeu prin insuflarea în el a duhului de viață, sau unui înger, care era un fiu al lui Dumnezeu ca duh creat, Dumnezeu, după ce l-a chemat la existență, îi putea spune: „*Tu ești fiul Meu*”; dar nu ar fi de crezut că Dumnezeu ar fi putut să-i spună aceasta vreunui din ei înainte ca ei să fie în domeniul creației. Însă Iehova a putut să Se adreseze în felul acesta Fiului Său, și El a făcut-o chiar. Și toată dimensiunea citatului din Psalmul 2 depinde de faptul că el se poate aplica exclusiv la Fiul, care, fără să fie născut, era Fiul veșnic înainte chiar de a fi născut în timp ca Fiul întrupat ca Om.

Prin această mărturie concludentă s-a păstrat gloria personală a Aceluia în care Dumnezeu a vorbit. Fiul Se deosebește nu numai prin rang de îngeri, așa cum un arhanghel se deosebește de oștirea îngerilor peste care el domnește; diferența nelimitată constă în aceea că Fiul veșnic nu aparține creației, în timp ce aceia au devenit fii ai lui Dumnezeu prin creare. Când Fiul a fost „născut” în timp și a fost puțin mai prejos decât îngerii, din cauza suferințelor morții, relația Lui veșnică ca Fiu a rămas nevătămată în Dumnezeire. El nu Și-a însușit Numele de Fiu pe baza activității de Mijlocitor, care l-a fost încredințată, ci El l-a moștenit și S-a folosit de El în baza dreptului Său personal, propriu.

3. Filiațiunea veșnică și preoția

Psalmul 2.7 este o mărturie puternică despre personalitatea veșnică a Fiului și despre întruparea Sa ca Om, Hristosul. În epistola către Evrei 1 locul este pus în legătură cu Acela în care Dumnezeu S-a coborât și ne-a vorbit; el mai este citat încă o dată în Evrei 5.5, dar aici în legătură cu venirea noastră înaintea lui Dumnezeu, pentru care avem nevoie de slujba de Mare preot a lui Hristos. „*Isus, Fiul lui Dumnezeu*” este Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre: ca Apostol El a venit de la Dumnezeu la noi și l-a revelat pe deplin – ca Mare Preot, noi venim prin El la Dumnezeu. El este Dumnezeu și Om într-o Persoană și tocmai de aceea El este potrivit în chip minunat atât să reprezinte pe Dumnezeu înaintea oamenilor, cât și pe om înaintea lui Dumnezeu. Tema deosebită a acestei epistole este să prezinte acest adevăr dublu în plinătatea lui divină, exprimat sub diferite aspecte în această epistolă.

Evrei capitolul 5 are ca subiect introducerea lui Hristos în funcția de Mare Preot, așa cum ea este studiată în legătură cu Aaron. Dumnezeu a pus pe leviți în funcția de preot, făcându-l pe Aaron căpetenia neamului preoțesc. Nimeni nu își aroga onoarea de a fi preot, așa cum a vrut Core. Nici Domnul nostru nu a luat această funcție ilegal. Hristos Isus S-a supus pe deplin autorității lui Dumnezeu. „*Măcar că era Fiu, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit*”.

Și atunci când a luat funcția de preot s-a văzut supunerea Lui. „*Hristos nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel care I-a zis: ‚Tu ești Fiul meu, astăzi Te-am născut’.* Și cum zice iarăși într-alt text: *‚Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.’*” Hristos nu S-a glorificat singur prin funcția de preot, ci El a fost onorat de un Altul cu această slujbă, cu slujba de preot, care în „rânduiala” ei este mai presus de aceea a lui Aaron.

De ce găsim două citate din Psalmi?

Cine L-a glorificat? Ambele locuri din Psalmi (Psalmul 2 și Psalmul 110) citate în Evrei 5.5 și 6 arată că Iehova a rostit numirea Sa. Era Iehova, Cel care a zis: „*Tu ești Fiul meu*” și la fel „*Tu ești Preot*”. În cazul lui Aaron Iehova a spus lui Moise: „*Apropie de tine pe fratele tău Aaron ... pune-l deoparte în slujba Mea ca preot*” (Exod 28.1). Dar când El Îl glorifică pe Hristos, nu este nici un mijlocitor, căci Iehova a vorbit direct Fiului Său: „*Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.*”

Acest verset din Psalmul 110 arată foarte clar că el este o explicație la faptul că Hristos „*nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot*”. Dar de ce s-a intercalat citatul din Psalmul 2? Nu dă Duhul Sfânt prin aceasta mărturia Sa proprie despre acea glorie personală a Fiului, care era deja înainte de preoția Sa? Înainte ca El să fie salutat ca mare Preot, Iehova I S-a adresat în veșnicie deja cu „*Fiul Meu*”. Și înainte ca El să fie numit Mare Preot, El a fost „născut” la împlinirea vremii, Fiul devenind Om. La întruparea Sa ca Om El a fost numit Isus; în ceea ce privește Persoana Sa proprie, Numele Său veșnic este: Fiul lui Dumnezeu; aceste glorii le găsim combinate în expresia „*Isus, Fiul lui Dumnezeu*”, Cel care este Marele Preot al nostru – înălțat mai presus de toate cerurile (Evrei 4.14).

Un rezumat scurt

Am încercat în lumina interconexiunilor celor patru versete, în care se regăsește Psalmul 2.7, să înțelegem importanța deosebită a acestor locuri profunde. Așa cum aurul curat, țesut în efodul marelui preot dădea întregii structuri unitate, tărie, valoare și durabilitate, tot așa adevărul despre filiațiunea veșnică în această mărturie împătrită este strâns și de nedespărțit legat cu Acela, pe care Iehova L-a născut. Asemenea mantalei Sale fără cusătură, așa era gloria Sa divină și omenească – s-ar putea spune – „*o singură țesătură de sus până jos*”.

1. În Psalmul al doilea Iehova ia guvernarea de la imperiile mondiale rebele și o încredințează Împăratului Său uns, care este Fiul Său în relație absolut personală, și la timpul hotărât Iehova Îl naște, pentru ca Fiul Său, venit în trup omenesc, să preia cea mai înaltă autoritate de guvernare și glorie pe Muntele Său sfânt Sion.

2. În Faptele Apostolilor 13 tema este împlinirea făgăduințelor date lui David în „Isus”, pe care Dumnezeu L-a ridicat, prin aceea că L-a trimis la propriul Său popor, care L-a răstignit în mod ticălos. Persoana, care a venit acolo, era El, Cel despre care psalmistul a scris. „Isus”, pe care L-a răstignit poporul ales, El era Fiul lui Iehova și Cel născut de Iehova, în concordanță cu mărturia propriilor lor Scrieri.

3. În Epistola către Evrei 1 sunt revelate în legătură cu dispariția rânduinelor mosaice provizorii, pe care poporul le-a primit prin înger (Faptele Apostolilor 7), gloriile personale ale Aceluia prin care Dumnezeu vorbește acum. Fiul stă în contrast mare cu îngerii, El fiind numit „Fiul Meu” de Acela care numai El știa de relațiile personale care existau în Dumnezeu din veșnicie.

4. Epistola către Evrei capitolul 5 ne prezintă cum Hristos este apelat sau este salutat de Dumnezeu ca mare Preot după rânduiala lui Melhisedec; aceasta este o rânduială la baza căreia nu stă moștenirea în succesiune, ca la Aaron. Hristosul suferind și ascultător a fost glorificat în această rânduială pe baza filiațiunii Sale veșnice; aceasta o confirmă Psalmul 2.7, unde atât gloria Sa înainte de întruparea Sa ca Om cât și coborârea Sa în trup de carne sunt prezentate credinței și adorării tuturor acelor care mărturisesc Numele Său.

IX. Chipul și Cel întâi-născut

Cel întâi-născut este un titlu de cel mai înalt rang, pe care Duhul Sfânt Îl oferă Fiului cu scopul ca măreția Persoanei Sale să câștige valoare în ochii noștri, și pentru ca adorarea și venerarea din partea noastră să fie trezite și să rămână treze; El S-a coborât, spre onoarea Tatălui și pentru salvarea creaturilor Sale, ca să ia chip de om și să Se smerească chiar până la moarte de cruce.

Clasa cea mai înaltă a ființelor create aduc adorare Fiului la porunca lui Dumnezeu. „*Și iarăși, când aduce în lume pe Cel întâi-născut, zice: ,Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine*” (Evrei 1.6). Dacă Dumnezeu veghează la onoarea Fiului și ordonă îngerilor să recunoască și să respecte drepturile personale ale Celui întâi-născut, atunci putem fi siguri că și cei mântuiți trebuie să-I aducă adorarea lor neîngrădită – și ei fac aceasta cu plăcere – nu numai cu privire la Cel întâi-născut din toată creația, ci și cu privire la Cel întâi-născut dintre cei morți (Coloseni 1.15,18).

Cine vrea să pună la îndoială drepturile Fiului de întâi-născut? Omul posedă drepturile de întâi-născut prin aceea că el este primul născut în familie, și aceste drepturi sunt recunoscute prin lege și datină; Fiul primește astfel de drepturi pe baza altor motive, mai înalte. Spre deosebire de fiii oamenilor, drepturile Fiului veșnic sunt independente de data nașterii. El este în Sine Însuși „*fără început*” (Evrei 7.3), cu toate că El a fost arătat printre oameni la un anumit moment – Mijlocitorul dintre Dumnezeu și oameni. Măreția și demnitatea veșnică a Fiului dragostei Tatălui, ca Cel care nu aparține creației, Îi sunt asigurate în aceeași măsură atât în smerirea cât și în înălțarea Sa la rangul cel mai înalt de Cel întâi-născut – o poziție care este nespus de mult mai presus chiar și de poziția celor mai înalte ființe create, și în această poziție trebuie să-L recunoască odată fiecare creatură.

Ce adevăr sfânt și înviorător pentru inimă avem aici cu privire la El, Creatorul tuturor lucrurilor, dar care cu toate acestea a fost „*ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat*”! Vrem să ne ferim sufletele să nu se „*umfle de mândrie deșartă prin gândurile firii păcătoase*” (Coloseni 2.18). Noi nu ar trebui să devenim șovăitori în a ne pleca inimile în dăruire în adorare înaintea acestor glorii veșnice ale Mântuitorului nostru. Am putea noi face altceva, decât să venerăm pe Fiul, care este Cel întâi-născut din toată creația, Cel întâi-născut dintre morți și Cel întâi-născut dintre mulți frați?

Vrem să vedem deci cum gloriile și drepturile Chipului Dumnezeului Celui nevăzut și ale Celui întâi-născut își au originea în filiațiunea Sa veșnică și se bazează pe El.

Învățătura în epistola către Coloseni

Este remarcabil, că în Scriptură gloriile lui Hristos Isus sunt revelate în strânsă legătură cu privilegiile harului, de care au parte cei care cred în El: binecuvântările noastre sunt derivate din gloriile Sale. Corespunzător aceste glorii ne sunt prezentate în epistola către Coloseni în legătură cu moștenirea noastră, cu mântuirea noastră, cu strămutarea noastră în Împărăția Fiului dragostei Sale și cu mântuirea noastră. În capitolul 1 ne este descrisă această Persoană binecuvântată ca fiind Fiul dragostei Tatălui, Chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel întâi-născut din toată creația (Coloseni 1.12-17) – ca să numim acum numai câteva puncte.

Realmente, aceste glorii ale Fiului ne apar în acest capitol ca splendoarea stelelor strălucitoare. În orice direcție ai privi – în trecut, în prezent, în viitor – Fiul stă înaintea noastră în demnitatea Sa copleșitoare și inaccesibilă. Dacă privim înapoi, ne întrebăm, cine a creat toate acestea? Este Fiul (versetul 16). Dacă privim în sus, ne întrebăm, cine este Capul trupului, al Adunării? Este Fiul (versetul 18). Dacă privim înainte, ne întrebăm, cine este cel care a împăcat toate lucrurile? Este Fiul (versetul 20). Este așa, că începând de la întemeierea lumii găsim o serie neîntreruptă ale activităților atotputernice și permanente ale Fiului dragostei Sale, „*în care noi avem răscumpărarea, iertarea păcatelor*”.

În Synopsis ale lui J. N. D. citim despre această temă: „Fiul ne este prezentat aici ca și Creator, aceasta nu exclude nici puterea Tatălui și nici lucrarea Duhului. Ei sunt una, dar aici Fiul este pus înaintea ochilor noștri. În evanghelia după Ioan capitolul 1 este Cuvântul, Cel care a creat toate lucrurile. Aici și în epistola către Evrei capitolul 1 este revelat sub Numele Fiului Acela, Cel care este totodată și Cuvântul. El este Cuvântul lui Dumnezeu, expresia gândurilor Sale și a puterii Sale. Prin El lucrează și se revelează Dumnezeu.

El este și Fiul lui Dumnezeu, și în mod deosebit Fiul Tatălui. El revelează pe Dumnezeu, și cine L-a văzut pe El a văzut pe Tatăl. Prin faptul că El a fost născut în lumea aceasta, sub acțiunea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, El este Fiul lui Dumnezeu (Luca 1.35; Psalm 2.7). Însă aceasta a avut loc în timpul când creația era deja scena revelării căilor și planurilor lui Dumnezeu.

Dar numele Fiu este și desemnarea relației proprii a Persoanei Sale minunate cu Tatăl înainte de a fi lumea. În acest caracter El a creat toate lucrurile. Fiul trebuie glorificat tot așa cum este glorificat Tatăl.

Ceea ce ne este prezentat în epistola către Coloseni este gloria specifică Persoanei Sale ca Fiu înainte de a fi lumea. El este Creatorul ca Fiu. Este important să se țină seama de acest fapt. Dar Persoanele nu sunt despărțite în revelarea lor. Dacă Fiul a făcut minuni pe pământ, El a alungat demonii prin Duhul, și Tatăl, care locuia în El (în Hristos), făcea lucrările.

Trebuie de asemenea amintit, că ce s-a spus despre El, se spune oamenilor de pe pământ, despre Persoana Sa deplină, abia după ce El a fost revelat în trup de carne. Nu că noi în imaginația noastră nu am putea diferenția între Dumnezeirea Sa și natura Sa umană, dar tocmai prin faptul că noi diferențiem ne gândim la Persoana despre care facem această diferențiere. Noi spunem: Hristos este Dumnezeu, Hristos este Om; dar este Hristos, Cel care este ambele.

Nu spun aceasta în sens teologic, ci pentru a îndrepta atenția cititorului spre expresia remarcabilă: „*Căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El*”. Toată plinătatea Dumnezeirii era în Hristos.

Folosul nu este neînsemnat, dacă inimile noastre sunt conduse în felul acesta de Duhul Sfânt prin parcursul întunecat al timpurilor trecute spre limitele exterioare ale timpului – spre momentul când ființele create erau pe cale de a fi chemate la existență. Acolo și în acel moment privim pe Acela care în atotputernicia Sa „*înainte de toate lucrurile*”, și prin care toate lucrurile au fost create, era Fiul dragostei Tatălui. Înainte ca lucrarea creației să înceapă, dragostea era prezentă și activă; căci Tatăl iubește pe Fiul, înainte ca mâinile dragostei să facă toate lucrurile existente. Aceasta este credința aleșilor lui Dumnezeu, și în acest „gând mai presus de toate gândurile” *adorăm cu reverență pe Fiul, care este „înainte de toate” lucrurile și prin care „toate lucrurile se mențin*” (versetul 17).

Gloria Domnului ne dă putere să umblăm în chip vrednic

Aceste prezentări ale gloriilor personale ale Fiului rezultă din rugăciunea apostolului pentru sfinții din Colose, pentru ca în împrejurările potrivnice să poată umbla într-un chip vrednic de Domnul, plăcuți Lui în orice lucru (versetul 10). Multe suferințe erau de neevitat pentru aceia care voiau să rămână fideli Numelui Său, și pentru ca ei să poată nădăjdui în necazuri aveau nevoie de un sprijin care era mai tare decât orice putea să le ofere natura. De aceea Pavel se roagă așa de serios pentru ei, ca ei să fie întăriți „*cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie*” (versetul 11). În măsura în care noi înțelegem gloria Aceluia care a suferit nespus de mult, în aceeași măsură coapsele noastre vor fi încinse, ca să sufere împreună cu El. La privirea gloriei Fiului dragostei Tatălui suntem constrânși să strigăm așa cum a strigat Petru: „*Doamne, cu Tine sunt gata să merg chiar și în închisoare și în moarte*”.

În mod corespunzător apostolul continuă (1) să-i învețe despre binecuvântările pe care Tatăl li le-a dat lor deja acum și (2) despre demnitatea personală a Fiului, în care aceste binecuvântări sunt sigure pentru ei. În mijlocul împrejurărilor lor grele ca creștini, ei sunt îndemnați, gândind la aceste lucruri, pe care Duhul le revelează cu privire la glorificarea Fiului, să fie totdeauna mulțumitori Tatălui.

Ce a făcut Tatăl deja pentru ei? Ei au fost deja învredniciți să aibă „*parte de moștenirea sfinților în lumină*” (versetul 12), de locuința lui Dumnezeu. Măsura sfințeniei, care le-a fost dată, îi îndreptățește deja acum să ocupe un loc în Casa Tatălui. Ei și noi toți vrem să mulțumim Tatălui pentru acest act al harului.

Eliberarea de sub autoritatea întunericului are ca urmare, că ei sunt deja corespunzători pentru patria luminii. În afară de aceasta, deoarece au fost eliberați de puterea întunericului, ei au fost așezați sub o cu totul altă stăpânire. Tatăl ne-a așezat deja în Împărăția Fiului dragostei Sale (versetul 13). Noi ar trebui să mulțumim realmente Tatălui pentru această lucrare divină mare, și privind la gloria Fiului vom fi întăriți „*cu toată puterea pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie*”.

Împărăția Fiului dragostei Sale

Împărăția, în care noi am fost strămutați, nu este împărăția pământească prorocită de proroci, în care puterea divină înfrânge răul și răsplătește binele, deoarece sfinții din Colose – cu toate că erau în Împărăție – aveau de suferit din cauza prezenței puterii răului și erau îndemnați să manifeste răbdare, îndelungă răbdare și bucurie. Ioan, întemnițatul Domnului, era pe insula Patmos de asemenea în aceeași „Împărăție” (Apocalipsa 1.9). Aceasta este Împărăția, în care Tatăl așează pe copiii Săi, pentru ca ei să trebuiască să învețe să manifeste răbdarea și blândețea lui Hristos. Este Împărăția, a cărei atmosferă nu vorbește încă de glorie și domnie, ci de dragoste.

Aici ne este prezentată dragostea Tatălui în Fiul și prin Fiul; și aici în această Împărăție și Tatăl revelează gloriile personale ale Fiului, pe care carnea și sângele nici nu le cunosc și nici nu pot să le reveleze vreodată (Matei 16.17). Pentru toți cei care au fost strămutați în această Împărăție fericită a luminii, Fiul dragostei Tatălui este hrana pentru credința lor, sprijinul și speranța lor și izvorul dragostei lor.

Mai mult chiar, această poziție privilegiată, pe care ne-a dăruit-o Tatăl, o datorăm Fiului; ni se amintește că în El noi „*avem răscumpărarea, iertarea păcatelor*” (versetul 14). Ce ne-a dat Tatăl este rezultatul lucrării de ispășire făcute de Fiul pentru noi. De aceea vrem să mulțumim atât Tatălui cât și Fiului.

Chipul Dumnezeului Celui nevăzut

Apostolul scrie în continuare, că Fiul dragostei Tatălui „*este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut*”. La fel spune și Ioan: „*Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut*” (Ioan 1.18).

Chipul (sau tabloul) prezintă o redare vizibilă a ceea ce este nevăzut sau absent. Ideea inițială a suplinirii în cuvântul „chip” este explicată foarte frumos de Domnul nostru în istorisirea despre dinarul roman, moneda pentru bir (Matei 22.20). Arătând spre chipul cezarului de pe monedă, El întreabă pe farisei: „*Al cui este chipul acesta?*” Figura imprimată a cezarului sau bustul era prezentarea oficială a autorității împărătești din Roma asupra iudeilor din Palestina. Faptul că această monedă era în circulație printre iudei dovedea incontestabil dependența lor de despotul mondial din capitala situată departe de ei; el era prezentat pe partea superioară prin „chipul” cezarului.

Fiul este – în lumina veșnică a Persoanei Sale în cadrul Dumnezeirii – Chipul Dumnezeului Celui nevăzut. El a câștigat această însușire de a fi Suplinitorul nu cum a câștigat-o Adam prin creație; Adam a fost creat „*din țărâna pământului*” în Chipul și slava lui Dumnezeu (Geneza 1.27; 1 Corinteni 11.7). Omul, cu toate că în ordinea creației stă cu puțin mai jos decât îngerii, a fost rânduit să fie în lumea aceasta suplinitorul Celui care l-a creat. Fiul este însă Creatorul, și El, ca Chip al lui Dumnezeu, revelează într-o desăvârșire absolută pe Dumnezeu, deoarece El este Dumnezeu, desăvârșire care este de nedespărțit de gloria Sa personală ca Fiu; această glorie Îl caracteriza deja înainte de întruparea Sa ca Om.

Natura divină și Dumnezeirea

Ceva din Dumnezeu se putea vedea deja în lume, înainte să fi venit Hristos. Privirea creației ar fi trebuit să-l conducă pe om să admită existența unui Dumnezeu nevăzut, a Creatorului tuturor lucrurilor (Romani 1.19,20). Lucrările creației dau o mărturie puternică și de netăgăduit despre puterea Sa veșnică și divinitatea (theiotees) Lui, cu toate că nu dau mărturie despre dumnezeirea sau natura Sa divină (theotees). *Însă toată plinătatea Dumnezeirii (theotees) locuia în Hristos* (Coloseni 2.9). Fiul este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut, este dragoste și lumină. Fiul este strălucirea gloriei lui Dumnezeu și întipărirea exactă a Ființei Sale (Evrei 1.3). El este „*Dumnezeu binecuvântat în veci*” (Romani 9.5). Tot ce este Dumnezeu în Ființa Sa și în poziția Sa copleșitoare, Scriptura le atribuie în aceeași măsură Fiului, Tatălui și Duhului Sfânt. (Un ajutor mare pentru înțelegerea versetului 5 din capitolul 9 al epistolei către Romani îl oferă studiul prețios al lui W. Kelly: „Notes on the Epistle to the Romans”, Bible Treasury, Band 8, paginile 203-205).

Așa cum Fiul cunoștea și savura pe deplin dragostea Tatălui înainte de întemeierea lumii (Ioan 17.24), tot așa El a prezentat dragostea Tatălui în împărăția sfinților Săi; mai mult chiar, El, Chipul Dumnezeului Celui nevăzut, prezintă dragostea lui Dumnezeu înaintea unei lumi de păcătoși (2 Corinteni 4.4). Deoarece El este Fiu, El este Chipul sau Reprezentantul

împuțernicit ca Mijlocitor nu numai pe baza rânduiri Sale, ci și pe baza Naturii Sale personale și veșnice ca Fiul.

Filiațiunea și Chipul

Acest titlu „Chip” se referă în Scriptură exclusiv la Fiul, el nu se folosește niciodată cu privire la Tatăl, și nici cu privire la Duhul. El este specific Fiului în cadrul Dumnezeirii, care reprezintă și Îl revelează pe Dumnezeu înaintea creaturilor Sale. Venind în lume El a făcut cunoscut ochilor și înțelegerii oamenilor pe singurul Dumnezeu adevărat, așa cum nimeni altul niciodată nu putea s-o facă (Ioan 17.3). Și în concordanță cu ceea ce „*s-a spus despre Domnul prin prorocul*” Isaia, Fiul fecioarei a fost numit Emanuel, aceasta înseamnă „*Dumnezeu cu noi*” (Matei 1.22,23). În Copilașul sfânt, al cărui Nume era Isus, a fost revelat Dumnezeu în carne; El este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut.

Trebuie să observăm că în vorbirea Duhului Sfânt despre Fiul nu se spune că El a devenit sau a fost făcut Chipul, așa cum se spune că El a fost „*născut din sămânța lui David*” (Romani 1.3), sau „*făcut Mare Preot*” (Romani 6.20), sau „*Cuvântul S-a făcut carne*” (Ioan 1.14). Atât în Coloseni 1.15 cât și în Ioan 1.18 se folosește verbul la timpul prezent, care exprimă legătura Sa cu sânul Tatălui; El este Chipul vizibil al Dumnezeului nevăzut. Această formă de constatare este cu atât mai evidentă, dacă ne gândim că în timpul când El a fost revelat în carne, El a fost văzut de oameni și de îngerii ca Chip al Dumnezeului nevăzut.

Desigur în această particularitate gramaticală găsim „pulbere de aur”; este gloria personală a Fiului, care se vede în această formă de exprimare a Duhului. Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos, El, atunci când a fost născut în timp, „*născut din sămânța lui David, după carne*” (Romani 1.3), a intrat în această relație atunci când S-a întrupat ca Om, potrivit cu evanghelia după Matei capitolul 1. Deci, Fiul era înainte de toată veșnicia în stare să fie Chipul Dumnezeului celui nevăzut din cauza relației Sale divine din interiorul Dumnezeirii; folosirea verbului la timpul prezent – „este” – sprijină această explicație și contribuie în mare măsură la gloria Sa.

Nu văd „*ochii inimilor noastre*” (Efeseni 1.18) o diferență infinită între Adam, care a fost creat după Chipul lui Dumnezeu, și Fiul dragostei Tatălui, care nu aparținea creației și este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut? Și nu este această diferență în Persoana care Și-a găsit plăcerea în a reprezenta și a face cunoscut pe Dumnezeu într-o creație care suspină sub urmările păcatului? Felul în care a avut loc această reprezentare era în „carne”, dar Fiul veșnic era și este totdeauna competent să reveleze pe Dumnezeu, chiar dacă această revelație a fost dată oamenilor abia atunci când El era Om; și ea este acum făcută cunoscut în Scripturi.

Astfel Fiul este de drept (din punctul de vedere al dreptului, privit legitim) din veșnicie Chipul Dumnezeului Celui nevăzut și de fapt (realmente) în timp. Și astăzi încă strălucește spre oameni „*lumina Evangheliei slavei*” lui Hristos înălțat la cer, Cel care „*este Chipul lui Dumnezeu*” (2 Corinteni 4.4).

O, Tată, dintre toți e Unul,	Cum a fost El în veșnicie,	El caracterul Tău îl are
La El privești cu desfătare,	A fost și la-mplinirea vremii;	Și El e oglindirea Ta.
La Fiul Tău Cel preaiubit.	Acum e Dumnezeu și Om.	E strălucirea slavei Tale,
		Ce-alină-n veci dorința Ta.

X. Cel întâi-născut

Titlul Fiului de „*Cel întâi-născut din toată creația*” este în epistola către Coloseni capitolul 1 strâns legat cu titlul „*Chipul Dumnezeului Celui nevăzut*”. Într-o singură frază se explică, că Fiul dragostei Tatălui este atât una cât și cealaltă: „*Fiul dragostei Lui ... El este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel întâi-născut din toată creația*”. Cu privire la Dumnezeu El este Chipul, și cu privire la totalitatea lucrurilor create El este Întâiul-născut; aceste două aspecte sunt unite în Persoana Sa binecuvântată, și de acolo ambele își primesc caracterul lor incomparabil. Este Fiul, Cel care este Chipul și Cel care este Întâiul-născut.

Aceste două relații își găsesc fundamentul în *funcția de prezentare* a Fiului, respectiv în *demnitatea Sa personală*. „*Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume*” (1 Ioan 4.9); căci Fiul dragostei Tatălui este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut și reprezintă și revelează pe Acela care este dragoste.

Și când acest Fiu „*la înfățișare este găsit ca un Om*”, El ocupă locul „*Celui întâi-născut*”, căci toată creația comparată cu gloria Sa personală, care este mai presus de toate, devine fără importanță; este în natura lucrurilor, că acela care construiește casa este vrednic de mai multă demnitate decât casa însăși (Evrei 3.3). Fiul ca Creator posedă demnitatea „*Celui întâi-născut*”, atunci când prin întruparea Sa ca Om intră în domeniul propriei Sale creații. Această demnitate este dreptul Lui propriu ca Fiu.

Ce înseamnă „*Cel întâi-născut*”?

Când este vorba de Domnul Isus, trebuie în primul rând remarcat că după „*Cel întâi-născut*” sau „*Întâiul născut*” nu stă cuvântul „*Fiu*”; așa că noi nu citim în Scriptură despre „*întâiul Fiu născut*”, însă citim despre „*singurul Fiu*”. Din aceasta recunoaștem că Cel veșnic, Cel pe care noi Îl adorăm, este Cel întâi-născut, deoarece El este Fiul: „*A Fiului ... Cel întâi născut*”. Fiul poartă titlul de „*Cel întâi-născut*” pe baza dreptului Său propriu, intrinsec, al filiațiunii, pe care El o posedă din veșnicie, însă nu ca titlu câștigat prin dreptul de întâi născut sau prin începutul existenței: El nu este Cel întâi-născut pentru că El a fost primul născut.

În limbajul Scripturii expresia „*întâi-născut*” arată un privilegiu deosebit cu privire la autoritatea părintească, la poziție, la posesiune și altele asemănătoare acestora. De aceea expresia înseamnă primul rang în familie, și această poziție covârșitoare depinde deseori, dar nu întotdeauna, de ordinea la naștere sau de dreptul de întâi născut (vezi 1 Cronici 26.10).

Iacov de exemplu folosește expresia „*întâiul născut*” în acest sens general al caracterului excepțional deosebit atunci când binecuvântează pe fiul său cel mai în vârstă, nedemn: „*Ruben, tu, întâiul meu născut, puterea mea și cele dintâi roade ale tăriei mele, întâiul în demnitate și întâiul în putere*” (Geneza 49.3). Deci acesta era rangul înalt, care a dat lui Ruben titlul de „*întâiul născut*” înaintea celorlalți fii ai lui Iacov, cu toate că în cazul lui valoarea pentru el și urmașii lui s-a pierdut în cea mai mare parte din cauza greșelilor proprii păcătoase.

Din contextul din Coloseni 1.15 putem vedea, că întâietatea și poziția covârșitoare în această secțiune sunt de nedespărțit legate cu folosirea titlului „Cel întâi-născut”. Motivul pentru care Fiul dragostei Tatălui este „*Cel întâi-născut din toată creația*” este redat clar: pentru că „*prin El au fost create toate lucrurile*”. Măsura superiorității Fiului constă în suveranitatea incomparabilă cu care Creatorul stă deasupra propriei Sale creații. Deoarece Fiul a creat pământul și cerurile, atunci când El a apărut în lumea aceasta pentru mântuirea noastră, în mod necesar poartă demnitatea de „*Cel întâi-născut*” în legătură cu pământul, cu cerurile și cu tot ce este în ele.

Cel întâi-născut nu este întotdeauna cel care a fost născut primul

În mod obișnuit oamenii primesc dreptul de întâi născut prin prioritatea ordinii la naștere, dar nu întotdeauna. Corespunzător urmării naturale a nașterii, Esau posedă dreptul de întâi născut, dar acesta a fost dat lui Iacov, cel mai tânăr. Cu toate că David avea mulți fii, care s-au născut înainte de Solomon (1 Cronici 3), totuși ultimului i-au fost acordate drepturile împărătești de urmaș al tronului lui David. Acesta este un exemplu remarcabil, căci de aceea Solomon apare în genealogia lui Mesia, care merge în urmă până la Avraam și David (Matei 1.6), cu toate că el nu era fiul cel mai în vârstă al lui David (compară cu 1 Împărați 2.22). Harul suveran al lui Dumnezeu a oferit fiului lui David și al Batșebeei această distincție de „întâiul-născut” (Psalm 89.27); ea dovedește că primului născut nu i se acordă întotdeauna drepturile de întâi născut. Solomon nu era primul născut între fii lui David, și cu toate acestea el a devenit cel întâi-născut în familia regală și moștenitorul coroanei lui Israel.

Găsim această diferențiere și atunci când expresia se folosește cu privire la națiuni. Și aici „întâiul născut” nu înseamnă prioritate cu privire la momentul întemeierii națiunilor, ci este o poziție de întâietate peste celelalte națiuni. De exemplu Egiptul avea, înainte să fie chemat Avram, un anumit prestigiu între națiuni. Secole mai târziu însă, scurt înainte ca urmașii lui Avram să fie eliberați din robie, Iehova adresează lui faraon mesajul: „*Israel este fiul meu, întâiul Meu născut, ... lasă pe fiul Meu să plece*” (Exod 4.22,23).

În istoria lor de mai târziu aceeași expresie frumoasă a fost folosită de Ieremia în legătură cu făgăduita restaurare a poporului Israel după împrăștierea lor printre națiuni. Cu o dragoste veșnică, care se revarsă, Iehova vorbește chiar și celor zece seminții rebele: „*Îi voi aduce înapoi ... pentru că Eu voi fi Tată lui Israel, iar Efraim va fi întâiul Meu născut*” (Ieremia 31.1-9).

Prin aceasta este clar că Israel ca „întâi născut” nu era națiunea care s-a constituit prima, căci înainte de Israel exista Egiptul și multe alte națiuni (Geneza 10); și la fel Efraim nu era „întâiul născut”, cel mai „bătrân” dintre semințiile lui Iacov. În orice caz expresia „întâiul născut” redă o anumită poziție, care este comparată cu altele, și această prioritate nu se baza pe o existență anterioară, ci pe favoarea și alegerea lui Dumnezeu.

De aceea tragem concluzia, că în limbajul Scripturii „cel întâi-născut” nu înseamnă întotdeauna cel care se naște primul dintre mai mulți, ci expresia redă uneori cine dintre ei ocupă rangul întâi. În acest ultim sens trebuie înțeles Coloseni 1 cu privire la Domnul nostru; El este Creatorul și nu este ființa creată.

Fiul este numit „Cel întâi-născut din toată creația”

Duhul Sfânt ia multe măsuri în Scriptură pentru a proteja Persoana sfântă a Fiului, care a devenit carne. Când Iehova S-a coborât pe muntele Sinai înaintea ochilor întregului Israel, El a poruncit lui Moise „*să facă împrejmuiri*” (Exod 19.12), pentru ca nimeni dintre ei să nu poată intra în mod păcătos în taina prezenței divine pe munte.

În epistola către Coloseni Duhul face „*o împrejmuire*”, ca să vegheze asupra gloriei Fiului. Când El amintește că Fiul dragostei Tatălui a venit în lume, ca pentru noi să înfăptuiască „*răscumpărarea (prin sângele Său), iertarea păcatelor*” (Coloseni 1.14), totodată El accentuează foarte categoric demnitatea Sa sublimă ca „*Cel întâi-născut peste toată creația*” (Coloseni 1.15); El face aceasta în legătură cu lucrarea Sa vastă și atotcuprinzătoare a creației, ceea ce înalță demnitatea Sa mai presus de orice îndoială (Coloseni 1.16,17). Așa a legat Duhul Sfânt înaintea ochilor noștri în Fiul dragostei Tatălui pe Creator și crucea, pentru ca noi să-L adorăm în toată veșnicia și să-L onorăm, să-L iubim și să-I slujim. Noi mărturisim gloria Sa veșnică de Fiu, care chiar și în cea mai adâncă adâncime a coborârii Sale, în care Lui I-a plăcut să coboare, ea să rămână nediminuată.

Domnul nostru este „*Om al doilea*”, *nu primul om* (1 Corinteni 15.47), și cu toate acestea El este numit „*Cel întâi-născut peste toată creația*”. De aceea Fiului I se dă titlul de Cel întâi-născut nu pe baza unei anumite zile când El S-a întrupat ca Om, ceea ce realmente a avut loc relativ târziu în istoria creației și a omenirii.¹ Nu, caracterul Său excepțional unic în felul lui și incomparabil rezultă din gloria Sa proprie lăuntrică ca Fiu, pe care El a prezentat-o în creație și în lucrările ei.

Tocmai în această scurtă relatare despre creație (versetele 16 și 17) Duhul atestă încă o dată gloria personală a Fiului și pe de altă parte face o îngărădire îndrăznelii curioase a intelectului uman. În descrierea Sa detaliată despre lucrarea creației făcută de Fiul, El nu lasă nici o singură posibilitate necredinciosului pentru vreo obiecție care ar fi în stare să anuleze dreptul Său, că Fiul dragostei Tatălui este Creatorul întregii creații. El personal a creat toate lucrurile în legitimitatea Sa proprie și în atotputernicia Sa, dar și pentru slujirea și glorificarea lui Dumnezeu. De aceea potrivit cu învățătura Duhului nimic nu poate trece peste bariera pusă între Fiul, Creatorul, pe de o parte, și cele create și făcute de El, pe de altă parte. Întreaga creație a luat naștere la Cuvântul Lui și prin mâna Lui. De aceea Fiul este înaintea creației și peste toată creația.

Dimensiunea lucrării Fiului, așa cum este ea descrisă în această expunere scurtă în epistola către Coloseni, este așa de mare, că chiar și ființele cerești cele mai puternice sunt incluse. „*El este înainte de toate*”; mai mult chiar: „*toate lucrurile*” se mențin laolaltă prin El. Din aceste motive Fiul are întâietatea peste toate lucrările Sale. Deoarece El Însuși este necreat și „ne produs”, El este „*Cel întâi-născut peste toată creația*”.

Prin această revelație Duhul „*a făcut o îngărădire*”, pentru Ca Fiul să fie prezentat în măreția Sa proprie, care I se cuvine și în gloria care depășește toate; El delimitează pe Creator de

¹ „Procreat” sau „născut” în legătură cu Fiul în Dumnezeire nu se poate referi la un anumit moment sau la urmaș ... se exprimă exclusiv relația cea mai cordială sau comunitatea în natura lui Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Tatăl. A fost El Fiu, sau nu a fost Fiu înainte de toată veșnicia, așa cum Tatăl a fost Tatăl din toată veșnicia? Sau noi ar trebui să tragem concluzii plecând de la noi oamenii și apoi să deducem că deoarece un tată este înainte de a fi fiul său, tot așa trebuie să fie și în Dumnezeire? Eu cred că aceasta ar însemna arianism și este inacceptabil potrivit Scripturii; contrazice orice judecată sănătoasă, dacă vrem să afirmăm în felul acesta despre natura revelată a Dumnezeirii. (Bible Witnesses and Review, I. 374)

creaturi prin bariere de netrecut, pentru ca gândurile înfumurate ale omului să nu profaneze gloria fundamentală a Fiului, dacă ele în baza smeririi Sale proprii Îl vor dezonora și mai mult, și pe de altă parte să-și permită să se opună poziției Sale dominante.

Cerul spre oameni se-apeacă: / Emanuel jos a venit.
Ce dragoste dumnezeiască: Dumnezeu, Om a devenit!

Cine-nțelege-a Lui iubire? / La păcătoși jos a venit.
El, Dumnezeu plin de mărire, / S-a făcut Rob desăvârșit.

Chiar și mai mult L-a dus iubirea: / El locul nostru a luat
Și pentru toată omenirea / A fost pe cruce atârnat.

Folosirea cuvântului „creație”

„Cel întâi-născut dintre toate creaturile” este o traducere mai puțin corectă a textului original decât „*Cel întâi-născut peste toată creația*”, și justetea acestei schimbări este confirmată în general de erudiți; diferența constă în aceea că în expresia „peste toată creația” toate lucrurile create sunt privite mai mult sub aspect colectiv, decât individual. Desigur este adevărat că Creatorul întregii creații sau a universului este și Creatorul fiecărei părți în parte, și este la fel de adevărat că Fiul, atunci când El S-a arătat printre oameni „*asemenea oamenilor*”, din dreptul Său intrinsec este „Întâiul născut înaintea oricărei creaturi” tot așa precum El este „*Cel întâi-născut peste toată creația*”. Totuși, felul corect de exprimare mărește frumusețea și valoarea textului într-o măsură mare, așa cum ar trebui să fie permanent la toate Scripturile inspirate, și din acest motiv cercetarea este totdeauna valoroasă.

Această rectificare specială de la „*creatură*” în „*creație*” ar trebui de fapt să slujească ca atenționare. Noi trebuie să cunoaștem și să respectăm „*împrejmuirile*” stabilite divin, care trebuie să protejeze sfințenia Persoanei Fiului, și noi nu avem voie să permitem nici fanteziei noastre și nici logici noastre să calce neautorizat domeniul interzis. Noi nu avem libertatea să alegem cuvintele noastre, atunci când vorbim despre Fiul. Să faci aceasta fără împluternicire ar însemna să cazi într-o rătăcire gravă și temerară. Noi suntem expuși permanent acestui pericol și singura protecție împotriva gândurilor noastre proprii lipsite de venerație și a altora de felul acesta constă în a ne ține cu tărie de învățăturile clare ale Duhului Sfânt cu privire la Fiul, pe care „*nimeni nu-L cunoaște*” (Matei 11.27).

„Om” dar nu „creatură”

Chiar dacă Fiul preamărit veșnic este numit în Coloseni 1.15 „*Cel întâi-născut peste toată creația*” (ktisis), totuși nici în titlul acesta și în nici un alt text din Scriptură nu se exprimă că Fiul a devenit o parte a propriei Lui creații (ktisis); de asemenea vorbirea Duhului Sfânt nu Îl numește niciunde creatură (ktisis).

Dar dacă noi cu toată prudența sfântă încercăm să cercetăm „*împrejmuirile stabilite*” (Exod 19.12) cu privire la numele și titlul Fiului întrupat ca om, atunci citim într-un loc că El „*a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii*”. Găsim de asemenea în diferite locuri că martorii inspirați Îl numesc „*om*” într-un fel care ne arată că El a devenit cu toată certitudinea „*om*”.

Pavel vorbește despre El ca „*Om* (anthropos) *Hristos Isus*” (1 Timotei 2.5) și Pentru Îl mărturisește ca „*Om* (= bărbat, aneer) *adeverit de Dumnezeu*” (Faptele Apostolilor 2.22). Într-adevăr, Domnul vorbește despre Sine Însuși ca despre „*un Om*” (anthropos) (Ioan 8.40). Vom căuta zadarnic în Scriptură după un indiciu că Cel binecuvântat ar fi „o creatură”, și de aceea ne simțim obligați să respectăm precauția Duhului cu privire la acest subiect și să ne limităm numai la vorbirea referitoare la adevărurile relevate despre întruparea ca Om.

În acest context nu avem voie să uităm, că uneori cuvintele sunt folosite într-un sens poetic sau simbolic; dar în cazul acestor exemple nimeni nu are voie să afirme cu certitudine că acestea trebuie înțelese literalmente. Când Duhul lui Hristos vorbește în Psalmi despre Persoana sfântă răbdătoare, El spune: „*Dar Eu sunt vierme, nu om*” (Psalm 22.6). Expresia este figurată și se referă la părăsirea de care El a avut parte pe cruce. Și nimeni nu vede vreo contradicție între expresia psalmistului „*nu sunt Om*” și cuvintele proprii ale Domnului referitoare la Sine Însuși, pe care le-a spus iudeilor: „*Om care v-am spus adevărul*” (Ioan 8.40). David vorbește un limbaj poetic, în timp ce vorbirea din evanghelia după Ioan este istorică și literalmente; însă ambele exprimă adevărul cuprins în locurile respective.

Dar simpla încercare de a folosi „cuvântul” în înțelesul lui literal cu privire la Domnul este deja respingător pentru sentimentul nostru spiritual. Cu toate acestea unii au îndrăznit să facă aceasta mai mult cu impertinență decât cu reverență; și deoarece Scriptura învață foarte clar că Fiul este Dumnezeu adevărat și Om adevărat, ei au tras concluzia că s-ar putea spune cu aceeași certitudine și cu aceeași autorizare că El ar fi „Dumnezeu și creatură”.

Dar această concluzie depășește adevărul revelat. Ținând seama de tăcerea remarcabilă a Scripturii și lipsa consimțământului divin ar fi fost mai înțelept să se spună împreună cu Iov: „*Îmi pun mâna la gură. Am vorbit o dată ... și nu voi mai adăuga nimic*” (Iov 40.4b.5). Cuvântul „Om” este justificat, deoarece Duhul îl folosește, dar cuvântul „creatură” nu este justificat.

Dacă vorbim despre aceste taine sfinte, atunci vrem să ne obișnuim să ne reținem în felul de a vorbi și să ne amintim că gloriile Muntelui transfigurării au dispărut în totalitate atunci când Petru a rostit cuvinte înjosoare cu privire la Fiul dragostei, chiar dacă cuvintele erau cu totul sincere. Muștrarea impresionantă a limbii neînfrânate a apostolului, care a venit din norul de slavă, cu certitudine a fost scrisă pentru noi (Marcu 9.1-8).

De ce este evitată expresia „creatură” în Scriptură?

Este totdeauna greu să dai motive pentru lipsa unui anumit cuvânt în Scriptură; dar uneori adevărurile categoric revelate ne fac în stare să recunoaștem clar cât de nimerit este că acest alt cuvânt lipsește. Și adevărurile, care au fost revelate cu privire la Fiul, arată clar că cuvântul „creatură” este un cuvânt nepotrivit pentru El și defavorabil pentru gloria Sa. Noi cunoaștem „*duhul adevărului și duhul rățâcirii*” (1 Ioan 4.6); pe primul îl găsim pretutindeni în Scriptură și pe ultimul îl găsim în toate criticile omenești aduse Scripturii.

„Creatură” (ktisma) este o denumire generală pentru ființele vii; în înțelesul său larg include orice formă de existență, care a luat naștere prin voia Creatorului. Dacă există, totuși numai puține cuvinte au înțelesul larg de „creatură”, care în afară de Creatorul Însuși, Dumnezeu, includ totul în sine. Totul, oricât de mare ar fi diversitatea, se include în această noțiune. Gabriel și satan sunt amândoi creaturi. La fel a fost faraon și Moise, Irod și Ioan Botezătorul, Nero și Pavel. Leul și mielul, vulturul, care plutește în aer, și viermele care se târăște, sunt în

aceeași măsură creaturi. Ființa lor rezultă din faptul că au fost create, și ei nu se pot ridica deasupra acestei stări. Însă noi niciodată nu vrem să folosim cuvântul „creatură” cu privire la Domnul Isus Cel binecuvântat, deoarece din cauza duplicității sale conduce la confuzie și dezonorare; mult mai degrabă vrem să mărturisim despre El cu dăruire adoratoare, așa cum a făcut unul din ucenicii Săi: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu*”.

Noi credem că înțelepciunea lui Dumnezeu a fost aceea care a evitat folosirea expresiei „creatură” în toate denumirile din Scriptură care se referă la El; El veghează asupra gloriei Fiului. Duhul Sfânt a evitat orice cuvânt neclar, care ar fi putut să ne ofere prilejul să gândim lipsiți de reverență față de Fiul, așa cum de fapt ar trebui să gândim – cu reverență. Este adevărat când spunem că fiecare om este o creatură, dar în mod evident nu putem spune că orice creatură este om. Și dacă spunem despre un anumit om că el este o „creatură sărmană”, atunci în aceasta este inclusă o oarecare depreciere și desconsiderare. Și aici este pericolul că o depreciere și desconsiderare asemănătoare ar putea să aibă loc prin noi, dacă am aplica acest cuvânt la Domnul nostru Isus, și urmare acestui fapt Numele Său ar fi batjocorit prin noi printre vrăjmașii Săi și gloria Sa ar scădea într-o oarecare măsură chiar și în ochii noștri.

Însuflețiți de teamă sfântă și teamă de Dumnezeu noi nu vrem să folosim aceste cuvinte neîndreptățite, atunci când este vorba de Domnul. Noi nu vrem să trecem peste aceste linii de despărțire clare ale adevărului revelat cu privire la Fiul, căci ele au fost puse de Duhul lui Dumnezeu, pentru ca gloria Sa să fie păstrată. Noi nu suntem autorizați să-L numim „creatură”, pentru faptul că El este Om; la fel de puțin suntem autorizați să-L numim „frate”, deoarece El ne numește „*frații*” Săi (Evrei 2.11,12).

Fiul ca Om

Este un adevăr revelat că Fiul la încarnarea Sa a devenit „*Om*”. Cuvintele Scripturii sunt clare și precise, că Domnul din cer era Omul al doilea (anthropos) (1 Corinteni 15.47). De aceea ca Om El aparținea acelei clase a celor create pe pământ în cele mai diferite forme, căruia Dumnezeu I-a acordat rangul cel mai înalt și funcția de guvernare pământească. Primul om a primit acest loc prioritar potrivit cu desemnarea categorică din partea lui Dumnezeu, care a insuflat în nările lui Adam duhul de viață. Începând din acest moment omul, din cauza acestei creări neobișnuite, era diferit de celelalte ființe de pe pământ; ele toate au fost puse de la început sub stăpânirea lui (Geneza 1.28; 2.7). Domnul Isus a vorbit în timpul slujirii Sale pe pământ deseori despre Sine Însuși ca fiind „*Fiul Omului*”.

Dar dacă omul (anthropos) pe baza creării lui deosebite este clasa cea mai nobilă a creaturilor lui Dumnezeu de pe pământ, totuși noi nu avem voie să uităm ce pierdere de rang a adus păcatul acestei clase. Adam era creatura pământească care a păcătuit, și prin aceasta moartea și judecata au fost introduse în tot neamul lui (Romani 5.12), și ca urmare a păcatului lui toată creația a fost supusă deșertăciunii (Romani 8.20). Dar acum s-a arătat harul lui Dumnezeu „*aducând mântuire pentru toți oamenii*” (anthropos) (Tit 2.11). „*Căci dacă moartea a venit prin om (anthropos), tot așa prin om (anthropos) a venit și învierea morților*” (1 Corinteni 15.21).

Corespunzător cu aceasta Domnul Isus la timpul hotărât a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii din cauza suferințelor morții (Evrei 2.9). La întruparea Sa ca Om El a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, ca să salveze pe om. Scriptura ne învață cu privire la măsura

smeririi Sale, pentru ca noi să medităm la ea și să-L preamărim; dar ea nu ne învață că El a fost coborât mai prejos decât oamenii și decât îngerii; și tot așa când ea folosește expresia generală „creatură”, atunci când vorbește despre smerirea Sa. Evanghelia spune că așa cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, printr-un Om, Isus Hristos, darul de bună voie al lui Dumnezeu în har a devenit nespus de mare (Romani 5.12,15). În descrierea Fiului devenit Om și a lucrării Sale de răscumpărare este folosită expresia „om”, dar expresia „creatură” este evitată.

Mijlocitorul, Omul Hristos Isus

De aceea atunci când Fiul dragostei Tatălui a venit în carne în creația Sa, El S-a arătat ca Om, real și în orice privință Om, cu excepția păcatului. Fiul devenit Om este Mijlocitorul; „*căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus*” (1 Timotei 2.5). În această taină mare Duhul Sfânt vorbește despre El ca Om, niciodată ca creatură. Dumnezeirea și umanitatea din textul citat sunt destinate tocmai pentru a fi polii vaști ai acestei funcții de mijlocitor. Să vrei să extinzi sau să îngustezi aceste limite prin introducerea celor create ar însemna o depreciere nebună a exactității limbajului biblic. Mijlocitorul nostru este Omul Hristos Isus. Fiul S-a coborât la „statura omului și la țărână”;

Dar Dumnezeu lasă încă și astăzi să se vestească vestea bună; copil al omului, crede că Isus a murit pentru păcatele tale!

Acest adevăr, că Fiul a intrat în omenire, ne impresionează foarte profund, deoarece noi înșine prin natura noastră aparținem acestei generații încărcate de păcat. Dorim cu plăcere să preamărim cu cântări de bucurie și adorare dragostea mare a lui Dumnezeu, cu care El ne-a iubit, prin aceea că a trimis pe Fiul Său în lume, pentru ca noi să cunoaștem dragostea Sa. Mereu suntem uimiți de harul și gloria Fiului veșnic, care S-a smerit pentru a deveni Om, ca să facă lucrarea Sa de răscumpărare; Întâiul născut peste toată creația – căci El este – a luat El Însuși chip de rob și în afară de aceasta a devenit Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni. Când citim despre Fiul pe pământ, cum El Însuși S-a mișcat vizibil printre ai Săi, creaturi dependente de El, vedem cum penița infailibilă a Duhului Sfânt Îl descrie ca „Om”. Suntem uimiți de „*gândul care era în Hristos Isus*”, atunci când privim pe Fiul întrupat ca Om, care aparținea clasei celei mai înalte a ființelor pământești, dar care a depășit pe toți în smerenie – „*Om adevărat (autentificat) de Dumnezeu*” (Faptele Apostolilor 2.22). Este o minune veșnică că El într-adevăr a devenit Om, și nu numai aceasta, ci și că El S-a smerit mai departe pe Sine Însuși – chiar până la moarte pe cruce. Acolo și în acele momente a coborât spre glorificarea lui Dumnezeu în cele mai adânci adâncimi ale ocării, suferințelor și părăsirii.

Dar până la acest șuvoi îngrozitor al suferințelor și al judecății pe cruce și în timpul când a trecut prin ele, Fiul întrupat ca om Și-a păstrat neschimbată natura Sa. Nici suferințele Sale pentru păcat, și nici suferințele morții nu L-au coborât mai prejos decât oamenii. Într-adevăr a fost necesar ca El ca Om să intervină pentru oameni. Era ca Fiu al Omului care Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru mulți; era ca Fiu al lui Dumnezeu, care „*m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine*”; așa citim și așa credem noi.

Noi suntem îndemnați să continuăm să ne gândim la acest subiect măreț, deoarece din rugăciunea apostolului din Coloseni 1 deducem că umblarea noastră devine mai bună în măsura în care noi creștem în cunoașterea gloriilor proprii ale Fiului. Se arată cum progresul în umblare este dependent de dezvoltarea noastră în cunoașterea voii lui Dumnezeu „*în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească*” și de creșterea noastră în cunoașterea deplină a lui Dumnezeu Însuși (versetele 9 și 10). Și, așa cum rezultă clar din revelațiile prezentate în versetele următoare, această cunoaștere include „*înțelegerea duhovnicească*” a gloriilor reale ale Fiului, în a cărei părtășie am fost chemați noi. Fie ca ele să aibă ca rezultat al studierii lor zidirea noastră spirituală și creșterea noastră în cunoașterea Sa! Aceste revelații au fost făcute cunoscut inițial cu scopul de a contracara părerile doctrinare dăunătoare, care s-au răspândit în vremea aceea printre sfinții din Colose. Fantezia omenească se ocupa în mod păcătos și nepermis cu definirea naturii personale a Domnului nostru. Aceasta a oferit prilejul ca prin Duhul Sfânt să vină la lumină în această epistolă prezentările bogate și prețioase ale gloriilor Sale personale. Și aceste prezentări sunt astăzi partea prețioasă a tuturor acelor care au fost strămutați de Tatăl în Împărăția Fiului dragostei Sale (versetul 13). Vrem să vedem, că noi le putem primi în noi ca atare în „toată smerenia”.

Adorarea Creatorului și a Mântuitorului

În această Împărăție a luminii și a dragostei, în care noi ne aflăm realmente, nu vom obosi să stăm la picioarele Celui întâi-născut și să medităm mereu la caracterele Lui alese, unice în felul lor și incomparabile, așa cum ele ne sunt prezentate în aceste versete. Aici privim panorama vastă a întregii creații, a celor văzute și nevăzute, așa cum ea se desfășoară înaintea noastră în incomensurabilitatea ei fantastică; și aici învățăm că acest Unul, „*în care avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor*”, este Creatorul și Susținătorul tuturor!

Când vedem această *glorie de Creator a Fiului dragostei Tatălui*, care în puterea ei a rămas ascunsă până la începutul timpului, nu este atunci totodată atinsă o coardă a inimii noastre în adâncă adorare? Nu avem noi atunci voie să anticipăm cântarea de laudă a Israelului restaurat adusă lui Dumnezeu Creatorul lor și să ne îndemnăm reciproc: „*Veniți să adorăm, să ne plecăm și să îngenunchem înaintea Domnului, care ne-a făcut!*” (Psalm 95.6)? Dacă la citirea versetelor 15-17 rămânem impasibili, însă atunci, când Îl vom vedea „*așa cum este*”, nu vom mai rămâne nepăsători. Atunci ne vom arunca cununile înaintea tronului și vom spune: „*Vrednic ești, Doamne Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, pentru că Tu ai creat toate și prin voia Ta stau în ființă și au fost create.*” (Apocalipsa 4.11).

Noi preamărim sincer pe Dumnezeu pentru aceste revelații prețioase (versetele 15 până la 18) din veșnicia trecută referitoare la Fiul dragostei Sale. Da, noi constatăm că toate cele cincisprezece pronume din versetele 15 până la 20 stau ca apozitie la substantivul *Fiul* (versetul 13). De aceea orice propoziție secundară vestește o glorie nouă a Fiului, la care se referă toate și în care toate stau împreună într-o armonie copleșitoare, dar plăcută. Privirea gloriilor Sale felurite în creație și în mântuire, ne fac să exclamăm ca mireasa din Cântarea Cântărilor: „*Preaiubitul meu este pentru mine un strugure de măliniță, în viile din En-Ghedi*” (Cântarea Cântărilor 1.14).

Fiul este înainte de toate

În continuare în această secțiune este confirmată cu o claritate remarcabilă pre existența Fiului. Citim: „*El este mai înainte de toate*” (Coloseni 1.17). Accentul deosebit, care în această propoziție simplă este pus pe substantiv, nu trebuie trecut cu vederea. Puterea propriuzisă a pronumelui cu regret se pierde pentru cititorul nostru, însă în originalul din limba greacă stă pronumele accentuat în mod deosebit „autos” și înseamnă „El Însuși”, „El în propria persoană”. Deci aici se spune că „El Însuși” sau „El în propria persoană” este înainte de toate. El este, Fiul, și nimeni altul. Persoana Fiului are prioritate înaintea întregului univers, și El este și începutul a toate.

În timp ce pronumele clarifică personalitatea veșnică a Fiului, verbul garantează pe lângă acesta existența Sa înaintea tuturor lucrurilor create: „*El este* (nu: era) *înainte de toate* (lucruri și ființe)”. Este felul de exprimare biblic, care exprimă existența absolută, veșnică. Duhul Sfânt o folosește aici cu privire la Fiul, tot așa cum Domnul Isus a făcut-o cu privire la sine Însuși, atunci când a spus ucenicilor: „*înainte de a fi fost Avraam, sunt Eu*” (Ioan 8.58); și Dumnezeu a vorbit în acest fel despre Sine lui Moise, atunci când l-a trimis la copiii lui Israel: „*'Eu sunt' m-a trimis la voi*” (Exod 3.14). Cu ce putere naturală și cu ce frumusețe plăcută această propoziție scurtă din versetul 17 urmează nemijlocit după descrierea gloriei de Creator a Fiului, care este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel întâi născut peste toată creația! El, tocmai acest Unul, Cel ce este veșnic, Cel ce trăiește veșnic - Întâiul născut -, El este înainte de toate! Această constatare scurtă face pre existența Fiului foarte clară chiar și pentru cel mai simplu dintre noi; și așa este, revelațiile Tatălui cu privire la Fiul Său au fost scrise pentru „*prunci*” (Matei 11.25). Fie ca noi să rămânem cruțați de înțelepciunea și deșteptăciunea veacului acesta, care deseori sub mantaua cuvintelor nobile, dar a oamenilor nedesăvârșiți, orbesc inima față de frumusețile veșnice ale Fiului.

„*Toate lucrurile*”, față de care Fiul în existența Sa este înainte de ele, sunt creația Sa. Nu înseamnă bucurie pentru inima noastră să medităm la mărimea și maiestatea Domnului nostru? Nu devin inimile noastre mișcate, când ne amintim că cerurile și pământul sunt „*lucrarea mâinilor Sale*”? Toate lucrurile! Fie că noi privim universul cu tot ce îi aparține, în întinderea lui spațială – cerurile, pământul, marea -, sau în întinderea temporală – trecutul până la începutul tuturor lucrurilor, prezentul, care umple zilele scurte ale vieții noastre, viitorul cu timpurile nesfârșite de după aceea – știm că Fiul, în care noi vedem acum dragostea Tatălui, este înainte de toate, căci „*toate lucrurile au fost create prin El*” (în greacă „en”, în puterea persoanei Sale).

Deci la studiul expresiei „El este înainte de toate” am văzut că prin aceasta se confirmă existența veșnică a Fiului ca Fiu al dragostei Tatălui. Expresia „Cel întâi născut” arată – așa cum am văzut – demnitatea copleșitoare și însemnătatea pe care o are Fiul cu privire la creație, deoarece El este creatorul tuturor lucrurilor. Realmente, contextul nu ne permite să interpretăm „întâiul” ca adverb în timp, și „născut” nu vrea să apună că Fiul ar fi fost născut înaintea tuturor celor create; dimpotrivă se confirmă ideea că „Cel întâi născut” exprimă ce natură are relația Sa cu universul; nu se referă însă la propriul Său început.

Fiul neîngrădit în creație, dar nu independent

Pentru o privire de ansamblu este oportun să prezentăm împreună afirmațiile versetelor 16 și 17, care se referă la relația Fiului cu universul ca Creator și Susținător :

1. *Prin (en, pe baza persoanei Sale) El au fost create toate lucrurile*
2. *Prin (dia, cu ajutorul puterii Sale) El au fost create toate lucrurile*
3. *Pentru (eis, finalul și scopul) El (au fost create toate lucrurile)*
4. *Prin (en, pe baza persoanei Sale) El se mențin toate lucrurile (versetul 17).*

În aceste patru revelații învățăm că Fiul dragostei Tatălui are o relație împătrită cu întreaga creație sau cu universul, fiecare diferită de celelalte, dar toate în armonie între ele.

1. Fiul a acționat în creație pe baza propriei Sale puteri
2. Fiul a acționat în creație ca executor direct
3. Onoarea și gloria Fiului sunt scopul final al creației
4. Puterea Fiului susține toată creația.

Aceste adevăruri ale epistolei către Coloseni ne sunt revelate succesiv, pentru ca noi să cunoaștem relațiile reciproce minunate, care se bazează numai pe dumnezeirea Fiului. În primul rând (1) vedem poziția Sa de frunte absolută, căci El a creat toate lucrurile în baza puterii Sale proprii lăuntrice și a dreptului Său. Apoi (2) Duhul Sfânt ne explică, prin aceea că El schimbă prepoziția *en* în *dia* (în textul în limba română, dar și în alte limbi, nu se recunoaște), că Fiul este executorul în lucrarea creației spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl.

Cu toate că Fiul în baza dreptului Său personal este executorul întregii creații, în această lucrare El nu a acționat independent, ci mijlocit. Ce a fost făcut prin El, era lucrarea plinătății Dumnezeirii, așa cum citim deja în Geneza 1.26: „*Și Dumnezeu a zis: ,Să facem (noi) om după chipul nostru’*”. Așa se spune în Efeseni 3.9, că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor (acolo este lăsat la o parte „*prin Isus Hristos*”).

În aceste revelații, pe care ni le face Duhul Sfânt, credința recunoaște clar părțasia dintre Fiul și Tatăl, care a existat deja înaintea zilelor creației; căci Fiul a acționat în lucrarea creației corespunzător relației de nepătruns din Dumnezeire atât în dreptul Său propriu, cât și în Numele altuia; aici a fost permanent concordanță deplină între Tatăl și Fiul cu privire la natură și scop.

Acest adevăr despre unitatea veșnică a Tatălui cu Fiul ne devine foarte prețios și în afară de aceasta ne dă siguranță, atunci când ne amintim că el ne este explicat simbolic în păzirea turmei lui Hristos, tot așa cum ne este prezentat la crearea lumilor: „*Și nimeni nu le va smulge din mâna Mea ... și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem*”, așa spune Păstorul cel bun în Ioan 10.28-30. Unitatea Tatălui și Fiului sunt prezentate atât în domeniul creației, cât și în domeniul mântuirii.

Create pentru El și păstrate prin El

Vedem în continuare cum gloria lăuntrică a Fiului este protejată printr-un „*zid solid și înalt*”: după ce Duhul Sfânt a vorbit despre Fiul ca Persoană activă în lucrarea creației (2), călăuzit prin gelozia de a păstra neștirbită poziția de frunte și curăția gloriei Fiului înaintea ochilor noștri, adaugă, pentru ca noi nici un moment să nu lăsăm să apară ideea că această

activitate la creație ar avea ca urmare ceva umilitor pentru Ființa Sa neschimbătoare, adaugă cuvintele „și pentru (en) El” (3). Așa cum Fiul este Întâiul, tot așa El este și Ultimul. Deoarece toate lucrurile au fost create prin El, este în același timp adevărat și că toate lucrurile au fost create spre onoarea Sa. Întrebarea referitoare la sensul și scopul creației își are răspunsul în Fiul; El stă totodată în centrul ei. Universul există spre onoarea Fiului, tot așa cum există spre onoarea Domnului Dumnezeu; Cel Atotputernic, „care era, care este, care vine!” (Apocalipsa 4.8-11)

De aceea înțelegem noi, cei care am fost făcuți capabili prin Duhul Sfânt, să vedem înapoia întregului plan al creației, că Fiul nu ocupă un loc de rangul doi sau de subordonare. El singur este arhitectul suprem și modelatorul universului, și totodată El este scopul și ținta existenței creației. Dar este mai mult revelat. Ca să mărească și mai mult gloria Sa, Duhul Sfânt dă revelarea suplimentară, că „prin (pe baza Lui Însuși) El se mențin toate lucrurile” (4). Atotputernicia Fiului își găsește exprimarea față de univers în activitatea Lui permanentă. Fiul dragostei Tatălui menține existența și energia și funcția tuturor lucrurilor create, permanent și pentru totdeauna.

Această cunoaștere a Fiului este cu adevărat minunată în ochii noștri, preaiubiților. Dar în timp ce noi posedăm această cunoaștere a Fiului, pe care nimeni nu-L cunoaște, decât numai Tatăl (Matei 11.27) – și ea ne-a fost făcută cunoscut prin Tatăl -, nu vrem să încetăm să onorăm pe Fiul dragostei Sale, atât în gloria Sa de Creator, precum și în gloria Sa de Judecător și Mântuitor, tot așa cum onorăm și pe Tatăl (Ioan 5.22,23).

Pătrunderea timpurie a învățăturilor distrugătoare

Fără îndoială aceste adevăruri despre Fiul au valoare profilactică (preventivă), ca să folosim o expresie din medicină. Ele servesc nu numai sănătății spirituale, ci ele previn simptomele de boală doctrinară. Ele au fost date sfinților din Colose, ca să sufoce germenii învățăturilor nimicitoare referitoare la Persoana Domnului, care era deja prezent la ei. Este cunoscut că acești germeni ai părerilor doctrinare rele s-au răspândit devastator mai târziu foarte rapid, cu toate aceste mărturii ale Duhului Sfânt; și în secolul patru au ajuns la statura unei erezii mult răspândite, care a nimicit Biserica în toate privințele.

Învățăturile greșite, care în timpul acela s-au răspândit îngrozitor de rapid, erau foarte diferite; binecunoscutul Arius învăța, că Fiul ar fi un Dumnezeu subordonat, creat de Tatăl înaintea tuturor lumilor, că El ar fi creatura cea mai înaltă și prin El au fost create toate lucrurile, ca lucruri subordonate. Această lovitură exagerat de subtilă dar nimicitoare împotriva Dumnezeirii depline a Domnului nostru a fost prevăzută prin epistola către Coloseni, dar și prin alte părți ale Scripturii, descoperită și condamnată. Adevărurile din capitolul 1 al epistolei către Coloseni, care au stat înaintea noastră pe aceste pagini, condamnă acele învățături dăunătoare ca fiind minciuni.

S-ar putea probabil pune întrebarea, de ce în cadrul acestor studii sunt amintite astfel de idei false și rele din timpurile de demult. Da, cu regret, când s-au infiltrat odată printre sfinți lucruri rele și greșite, influența lor dăunătoare lucrează în continuare în poporul lui Dumnezeu atât în timpul acela cât și în generațiile care urmează. Arius a murit în anul 336 după Hristos, însă arianismul și rătăcirii asemănătoare nu au fost niciodată distruse definitiv, cu toate că ele au fost respinse oficial. În ultimele șaisprezece secole această învățătură detestabilă a reînviat mereu sub diferite forme și diferite nume.

Și așa cum era de așteptat, în zilele noastre, când creștinismul a umplut aproape complet paharul său de necredință, se aleargă împotriva învățaturii despre Dumnezeu nelimitată a Fiului cu o furtună tot așa de mare, dacă nu și mai mare chiar, ca în timpurile de început. În orice caz simptomele apar cu o frecvență alarmantă, chiar și în cercuri unde te-ai fi așteptat mai puțin să apară – uneori foarte vehement, alteori amăgitor inofensiv; la urma urmei ele tăgăduiesc sub o formă oarecare gloria revelată a Fiului lui Dumnezeu, și aceasta trebuie să îndureze pe fiecare suflet credincios.

Atenționare cu privire la influența rea

Cu privire la spiritul actual al vremii, periculos, la întrebarea actuală trebuie să se răspundă așa fel ca pe lângă tratarea subiectului să se atragă atenția asupra pericolului existent care amenință pe mulți sfinți naivi. Și este remarcabil că apostolul ca predicator al lui Hristos tocmai în acest context (Coloseni 1.28) *leagă „sfătuirea” cu „învățătura”*, și le prezintă pe amândouă ca datorie creștină: *„sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om”* (versetul 28). Deoarece tocmai fundamentul credinței era amenințat, această epistolă a apostolului poartă caracterul dublu de sfătuire și învățătură detaliată. În cazul unei epidemii, pentru siguranța publică sunt date reguli de precauție care în timpuri normale nu sunt necesare. O abatere de la adevăr, plină de pericole, a făcut necesară slujba apostolică în Colose, ea fiind potrivită să corecteze o astfel de abatere. Cunoașterea adevărului este protecția sigură împotriva minciunii (1 Ioan 2.21), și este singura eficientă.

Concepția greșită, că preamăritul Fiul veșnic al lui Dumnezeu era subordonat, deoarece El – așa cum se afirma – ar fi fost creat pentru ca El ca locțiitor al lui Dumnezeu să facă lucrarea creației, este radical contrazisă prin aceste afirmații scurte ale Duhului Sfânt; ele sunt simple, dar totuși sublime în simplitatea lor. Duhul adevărului a ieșit în întâmpinarea afirmațiilor stricate și rele ale ereticilor, El a revelat că la creație Fiul a folosit autoritatea directă a Dumnezeirii și de aceea El *„este mai presus de toate Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!”* (Romani 9.5)

Spuneau acești tăgăduitori din secolul al patrulea că Fiul, atunci când El a creat toate lucrurile, avea o poziție de subordonare? Călăuzit de Duhul apostolul a explicat în secolul întâi că universul nu numai a fost creat prin (dia) Fiul, ca și cum El ar fi Instrumentul executiv, ci universul a fost creat prin (en) El, aceasta înseamnă în puterea autorității Sale personale proprii, lăuntrice (nu acordată din afară) (versetul 16). Nu exista o subordonare în Dumnezeire, în lucrarea creației Fiul a fost atât Persoana principală cât și Cel care a acționat cu autoritate; El a acționat în dreptul Său personal propriu, și El acționează în acord absolut cu Tatăl. În acest sens a vorbit Fiul în Ioan 5.17: *„Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez”*. Toată viața Lui a fost în armonie permanentă cu voia Tatălui. Și noi am privit această glorie, scrie apostolul (Ioan 1.14).

Dar, ca o protecție față de unele deducții carnale că această ascultare a Fiului ar putea include subordonarea Sa în Dumnezeire, Fiul adaugă: *„Și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai”* (Ioan 5.19). Deci există o egalitate desăvârșită între Tatăl și Fiul în ceea ce privește existența reală și activitatea fundamentală. În continuare acest *„face”* al Fiului dragostei Tatălui include crearea tuturor lucrurilor, așa cum știm din epistola adresată credincioșilor din Colose.

Fiul nu este o creatură, nici înainte și nici după întruparea Sa ca Om

Așa cum orice gând, că Fiul ar ocupa o poziție de subordonare în Dumnezeu este în contradicție cu Coloseni 1, tot așa este și afirmația calomnioasă, că El ar fi o creatură, că El era prima și cea mai înaltă creatură, dar era totuși o creatură. Scriptura explică, că El este Creatorul „*tuturor lucrurilor*”, în cele două versete (16 și 17) ea folosește de patru ori această expresie cuprinzătoare. Creatorul nu este o creatură; El creează ceva nou, dar El nu a fost creat. Fiul a creat toate lucrurile, dar El nu S-a creat pe Sine Însuși.

Unii, care nu doresc să aplice expresia nepotrivită „creatură” la Fiul în existența Lui veșnică, nu ezită s-o aplice cu privire la El în întruparea Sa ca Om. Ei afirmă că umanitatea sfântă a Domnului nostru preamărit era o creație deosebită și pe baza acestei presupunerii nejustificate trag concluzia că ar fi permis să se vorbească despre El ca despre o „creatură”.

Dar în Scriptură nu există nici un cuvânt care justifică această folosire a expresiei respingătoare, periculoasă. Duhul Sfânt nu scrie despre Domnul nostru ca creatură, și nici despre El ca Unul care ar fi fost creat, nici înainte ca lumile să fi fost chemate la existență și nici la întruparea Sa ca Om. Noi citim despre nașterea Sa, nu despre crearea Sa. De ce în cazul unor astfel de subiecte nu lăsăm vorbirea noastră să fie călăuzită de seriozitatea sfântă și de înțelepciunea divină, unde este necesară cea mai mare precauție și exactitate? Ar trebui să fim prudenți să nu adăugăm vocabularului Sfintei Scripturi nici un cuvânt despre Fiul, după bunul nostru plac.

Născut dintr-o femeie, nu creat

În Cuvântul lui Dumnezeu întruparea ca Om a Fiului ne este relatată nu ca o creație, ci ca naștere: citim „*Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa ...*” (Matei 1.18; 2.1). Dumnezeu a creat pe Adam, pe primul om, dar Eva a născut pe Cain și Abel (Geneza 1.27; 4.1,2). În cazul lui Adam Iehova Însuși a dat țărânei moarte a pământului viață în maturitate deplină, și din ea (din țărână) a fost alcătuit omul prin Creatorul său; însă în cazul lui Cain și Abel a fost așa, că ei au primit viața lor de copil prin reproducerea părinților lor vii. Și până în ziua de azi tot neamul lui Adam și-a început existența în același fel.

Deci Domnul nostru a intrat în lume prin aceea că El a fost născut, și nu printr-o creație deosebită, ca în cazul lui Adam. Nașterea Lui, care urma să aibă loc, a fost vestită în caracterul ei minunat special Mariei prin îngerul care i-a spus pe când ea era încă fecioară: „*Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu.*” (Luca 1.35). Cu aceste cuvinte este prorocită activitatea personală a Duhului Sfânt, care a lucrat în Maria cu o putere de nedescris, și tot așa nașterea după aceea a Sfântului, care trebuia să fie numit Fiul lui Dumnezeu.

Drept urmare este o interpretare falsă iresponsabilă a acestui text, să afirmi că după aceea „ar fi fost creată umanitatea sfântă a Domnului” – că ea „a fost adusă la existență prin actul creator al Duhului Sfânt”. Nimic de felul acesta nu se relatează aici și nici în alte locuri din Scriptură, din care să se poată deduce că nașterea lui Isus Hristos ar fi fost un „act creator”, aceasta înseamnă în sensul că nașterea ar fi fost aducerea la existență a ceva din nimic. O astfel de teorie se sprijină pe fantezia omului, nu pe realitatea revelată în Scriptură.

Fiul lui Dumnezeu înainte de naștere și la naștere

Nu se face cunoscut felul în care a venit puterea umbritoare a Celui Preaînalt peste Maria. Ea însuși spune: „*Pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfânt*” (Luca 1.49). Oricare ar fi fost acțiunea tainică și de neexplicat a Duhului Sfânt, puterea divină a hotărât ca El, Cel care Se va naște din Maria, să fie numit Fiul lui Dumnezeu. Sosise plinătatea timpului, și Dumnezeu „*a trimis pe Fiul Său, născut din femeie*” (Galateni 4.4). Era Fiul Său propriu, pe care Dumnezeu L-a trimis „*în asemănare cu carnea păcatului*”, ca să condamne păcatul în carne (Romani 8.3).

Din El, Cel născut din fecioara Maria, a strălucit clar filiațiunea. El era Fiul lui Dumnezeu înainte de nașterea Sa, căci Dumnezeu a trimis pe propriul Său Fiu; și El era Fiul lui Dumnezeu după nașterea Sa, căci acesta era Numele Său de drept comunicat de Gabriel mamei (Luca 1.35), și astfel s-a împlinit prorocia din Isaia 7.14, potrivit căreia Numele Său era Emanuel, aceasta înseamnă Dumnezeu cu noi (Matei 1.22,23). Așa după cum El era Dumnezeu înainte de nașterea Sa, precum și după nașterea Sa, tot așa El era Fiul lui Dumnezeu atât înainte de nașterea Sa, cât și după nașterea Sa.

Sămânța femeii

Aici, în Betleem, era acum prezentă sămânța femeii, care în Eden nu era clar prorocită (Geneza 3.15); și de aceea în istoria omenească nu este o naștere asemenea ei. Dar minunea minunilor la ea este că Sfântul lui Dumnezeu nu a purtat în El nici o urmă a păcatului unei femei, care la rândul ei a fost născută în nelegiuire și zămislită în păcat (Psalm 51.5) – o poziție valabilă pentru orice mădular al întregului neam omenesc. Explicația acestei minuni unice în felul ei a fost dată lui Iosif de către înger: „*ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt*” (Matei 1.20). Prin influența Sa sfântă și pătrunzătoare a fost exclusă orice urmă a răului și a fost evitat orice pericol de întinare. Exprimat simbolic, floarea făinii a fost unsă cu untdelemn. Și El, Cel care a fost născut din Maria, era Cel de trei ori sfânt Fiul lui Dumnezeu. Cu adâncă mulțumire și admirație trebuie recunoscut, că acest eveniment era „de la Dumnezeu”, și anume într-un fel cum nici un alt eveniment nu a avut loc vreodată, și nici nu va avea loc. Nașterea imaculată a lui Isus era, în ceea ce privește nașterea, unică în felul ei, minunată, supranaturală. În momentul acesta „Cuvântul a devenit carne (trup)”. Așa este vorbirea Scripturii, dar noi nu citim că această „carne” („trup”) a fost creat, așa cum se explică uneori fără o autorizare corespunzătoare.²

Deci, în aceste cuvinte J. N. D. se referă în primul rând la „Dumnezeu și creatură”; și în ultima expresie se referă clar la Romani 8.20-22 – la creația aflată în robia stricăciunii, care va avea parte de libertate prin Fiul devenit Om. Dar J. N. D. nu scrie: „Dumnezeu și creatura

² Dacă apoi se spune înfrumusețând lucrurile, că „crearea” nu ar trebui înțeleasă în sensul absolut de a da naștere la ceva din nimic, ci în sensul celălalt, că prin puterea divină ia naștere ceva din ceva care a fost deja creat, totuși este permisă întrebarea, de ce se alege tocmai cuvântul „crearea” în această legătură sfântă. Dacă „creația” are aceste sens dublu, de ce atunci nu se evită complet expresia, așa cum face Scriptura?

Încercarea de a justifica felul de vorbire nimicitor cu un citat din J. N. D. (Coll. Writing, Band X., pag. 331), se contrazice singură. Ar trebui să rezulte clar din paragraf, că J. N. D. intenționat renunță la folosirea cuvântului „creatură” aplicat la Domnul. El vorbește despre „legătura personală la întruparea ca om, între Dumnezeu și creatură – Dumnezeu și Omul într-o Persoană.”

într-o Persoană”, ci „Dumnezeu și omul într-o Persoană”. A fost la întruparea ca Om, atunci când Fiul a devenit legătura personală între Dumnezeu și creatură. Cele două virgule care încadrează cuvintele „la întruparea ca om”, care apar în Coll. Writing, dar care lipsesc în două copii, arată clar și precis gândurile autorului. El se referă la legătura de mijlocire și nu la legătura de creare dintre Dumnezeu și creatură.

Realmente este inexact și duce în eroare, și este o abatere clară de la Scriptură, când se afirmă că natura umană a lui Hristos ar fi fost creată în trupul fecioarei (aceasta înseamnă, a luat naștere din nimic). Fără îndoială Maria a avut partea ei la taina sfântă, așa cum i-a zis îngerul: „*vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu*” (Luca 1.31). Dar să afirmi că „natura umană sfântă a Domnului a fost creată printr-un act creator al Duhului Sfânt” înseamnă în realitate să tăgăduiești împlinirea cuvintelor îngerului adresate Mariei chiar și în legătură cu conceperea (zămislirea).

Biblia nu desparte Dumnezeirea de natura umană a Fiului venit în carne, și nici în trupul fecioarei. Dacă noi credem că Persoana Fiului veșnic era neschimbătoare și a rămas neschimbătoare, atunci când El a devenit sămânța femeii, atunci suntem gata să nu pătrundem în taina sfântă, căci noi suntem convinși că evenimentul întrupării ca Om este inexplicabil pentru mintea omenească, chiar dacă Scriptura îl numește simplu „*nașterea lui Isus Hristos*” (Matei 1.18).

Un trup pregătit

În epistola către Evrei Duhul Sfânt aplică un citat din Psalmul 40 la venirea Domnului în lume; în acest Psalm Fiul, Mesia, descrie propria Sa întrupare ca Om: „*Mi-ai pregătit un trup*” (Evrei 10.5). Aici nu este nici o referire la „creație”, ci în acest loc important, în care intenția Duhului este să ne dea învățătura despre natura unică în felul ei a acestui trup, căci „*trupul lui Isus Hristos*” trebuia să fie corespunzător să devină „*odată pentru totdeauna*” jertfă pentru Dumnezeu (versetul 10), aici este evitat cuvântul „*a crea*” și este folosit cuvântul „*pregătit*”. Pe baza concepției (zămislirii) Sale deosebite, acest „*trup*” a primit o caracteristică proprie deosebită; aceasta era sfințenia Sa lăuntrică și incomparabilă; ea a fost garantată prin acțiunea Duhului Sfânt, pentru ca în ea să se poată revela ascultarea Fiului „*până la moarte, da, chiar moarte pe cruce*”.

I-a plăcut Fiului să primească acest trup la întruparea Sa ca om. El a venit în carne, și acesta a fost felul Său să ocupe locul unui slujitor, ca să reveleze pe Tatăl într-o lume a întunericului spiritual și nenorocire morală. Prin urmare nouă ne-au fost făcute cunoscut relațiile divine dintre Tatăl și Fiul, despre care ni se relatează în scrierile lui Ioan și în alte locuri din Scriptură, tocmai prin viața Sa incomparabilă și prin slujba Sa în acest trup prețios.

În afară de aceasta, când Fiul a vorbit pe pământ despre această intimitate cerească de nepătruns, gloria Tatălui nu trebuia să piardă nimic din strălucirea ei. Da, desăvârșirea minunată și plinătatea slujbei Fiului era de așa natură că această glorie a fost mărită. Fiul, care privea drumul Său din poziția finală spre înapoi, a spus de aceea Tatălui: „*Eu Te-am glorificat pe pământ!*”. Pe pământ! În această pustie, „*pământul*” – așa cum este el – în întuneric nerațional (Ioan 1.5), Dumnezeu, care este lumină și dragoste, S-a făcut cunoscut pe deplin prin Fiul în smerirea Sa și în ascultarea Sa; și lucrarea Sa în smerenie a fost încununată de Dumnezeu cu glorie. Ce trup era necesar pentru astfel de desfășurări sublime! „*Mi-ai pregătit un trup.*” Minunat trup! În el se vedea umanitatea lipsită de păcat, de neprețuit! Și totuși „*în*

asemănare cu carnea păcatului”, ca să devină o jertfă pentru păcat (Romani 8.3)! El era Cel care Însuși „*a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn*” (1 Petru 2.24).

„*Eu vin*”, a fost strigătul de bună voie al Fiului în veșnicia trecută, precum și la timpul hotărât, când El a primit trupul pregătit în momentul și în forma prevăzută pentru venirea Sa în lume (Evrei 10.5).

„El trebuia să fie născut de femeie, deci El era om mai mult decât Adam, dar conceput prin Duhul Sfânt, așa cum nici Adam și nimeni altcineva nu a fost: așa de real a pregătit Dumnezeu un trup pentru Fiul Său, că El – chiar și în natura umană – trebuia să fie Sfântul lui Dumnezeu.

Altceva cu nici un chip nu s-ar fi potrivit Fiului; El nu ar fi fost nici subiectul permanent al plăcerii Tatălui în tot timpul zilelor Sale în carne, și nici vasul potrivit al puterii Duhului Sfânt în slujba Sa, și nici jertfa pentru păcat. Ce deosebire față de noi, care în momentul când am fost născuți din Dumnezeu am fost unși numai pe baza eficacității sângelui Său! Trupul Său era Templul lui Dumnezeu fără (folosirea de) sânge” (W. Kelly Exposition of the Epistles to the Hebrews).

„Noul” creat din cartea prorocului Ieremia

Unii au încercat să justifice folosirea expresiei „creatură” cu privire la Domnul nostru prin referirea la una din prorociile lui Ieremia, ca și cum aceasta ar fi prorocit nașterea lui Isus Hristos dintr-o fecioară și ar vorbi despre naștere ca despre o creație a lui Iehova. Cuvintele prorocului, la care se face referire, sunt: „*Căci Domnul a creat un lucru nou pe pământ: femeia va împresura pe bărbat*” (Ieremia 31.22).

Acești comentatori au presupus că – în baza caracterului nașterii Domnului în timp absolut unice în felul ei – nașterea Sa era „noul”, pe care Iehova l-a anunțat că îl va crea pe pământ; și pe această presupunere se bazează concluzia că ar fi potrivit Scripturii să vorbești despre Domnul ca despre o „creatură”.

La o privire mai îndeaproape însă afirmația lor îndrăzneală referitoare la prorocia lui Ieremia se dovedește a fi foarte trasă de păr și îi lipsește confirmarea în context. Probabil aici este o confundare cu prorocia lui Isaia (capitolul 7), care arată clar că Dumnezeu (Emanuel) va fi cu poporul Său prin rămânerea însărcinată a unei fecioare, și în cele din urmă El îi va elibera de vrăjmașii lor, chiar dacă țara lui Iuda a fost mai înainte pustiită de puterea copleșitoare a împăratului Asiriei.

Însă subiectul lui Ieremia este diferit de cel al prorocului dinaintea lui. El nu ne face cunoscut – ca Isaia – un Eliberator care va veni, ca să elibereze casa și neamul lui David, ci ne face cunoscut căința simțită profund, în mod deosebit a lui Efraim, a casei lui Israel slujitoare la idoli, ea va fi pregătirea morală pentru restaurarea spre binecuvântarea întregii națiuni. Nu este – ca în Isaia – Dumnezeu-Mântuitorul, care apare în popor printr-o naștere minunată, ci este curățirea lor lăuntrică, pentru ca ei să poată primi noul legământ, pe care Iehova îl va face cu casa lui Israel și casa lui Iuda (versetele 31-34). De aceea Ieremia procește, că poporul restaurat va fi creat ca „ceva nou” pe pământ.

Desigur, profetul de mai târziu vorbește ca și Isaia despre o fecioară (versetul 21), dar nu în legătură cu venirea minunată a lui Mesia, Eliberatorul lor. Fără îndoială Ieremia se referă la „*fecioara Israel*”, pe care el o numește și „*fiică necredincioasă*”. Prin expresia „nou” prorocul are înaintea ochilor pe aceia care vor fi binecuvântați, și nu pe Acela

care îi va binecuvânta. El recunoaște că în ziua restaurării rămășiței caste a lui Israel, ea se va menține curată din punct de vedere moral și va fi liberă de toate întinările cu slujbele idolești ale Babilonului (vezi Apocalipsa 14.3-5). Conținutul prorociei lui Ieremia este că în această zi Israel se va întoarce iarăși în cetățile țării din care a fost alungat (versetul 21). Mai trebuie adăugat, că el folosește aceeași imagine de „fecioară” în legătură cu poporul și în alte locuri ale prorociilor sale (Ieremia 14.17; 18.13; 31.4).

În versetul următor prorocul arată sfârșitul împrăștierii lui Israel printre popoare și al rătăcirii lor pe pământ ca vagabonzii, din cauza păcatelor lor, așa cum a fost Cain cel stigmatizat: „*Până când vei rătăcii* (încoace și încolo) *fiică necredincioasă?*” Răspunsul la întrebare este: până în ziua reîntoarcerii sale naționale. Și după aceea prorocul continuă cu o vorbire simbolică remarcabilă și arată în ce fel va avea loc restaurarea: „*Pentru că Iehova a făcut un lucru nou pe pământ: o femeie va peți pe bărbat*”.

„Lucrul nou” este căința reală lucrată de Duhul atât în Iuda, cât și în Efraim, și locuirea lor împreună în propria lor țară în zilele noului legământ. Această căință a celor două case a lui Israel va fi un eveniment fără asemănare în lunga istorie a neamului cu grumazul înțepenit și împietrit. Atunci poporul va mărturisi vina lui (Isaia 53) și va boci păcatele sale; și apoi „*va fi plângere mare în Ierusalim*” (Zaharia 12.10-14).

Această căință unanimă va fi „creată” de Iehova Însuși, căci El va turna peste ei Duhul îndurării și al cererilor (Zaharia 12.10). Schimbarea inimii națiunii, care va lua naștere prin aceea că se va lua voalul de peste ei (2 Corinteni 3.16), este lucrarea Dumnezeuului părinților lor, care a înviat pe Isus și L-a înălțat, „*ca să dea pocăință lui Israel și iertare de păcate*” (Faptele Apostolilor 5.30,31). Iehova va „crea” în ei o inimă nouă, așa cum David a cerut pentru sine însuși, un tablou al rămășiței în vina ei de vărsare a sângelui (Psalm 51.10). El va da poporului Său o inimă nouă și un duh nou, și El „*va lua inima de piatră din carnea lor*”; așa proorocește Ezechiel (11.19; 36.26).

Femeia slăbiciunii și bărbatul tăriei

Cu adevărat „în cerurile noi și pe pământul nou” al Împărăției de o mie de ani se va vedea foarte clar pe pământ „un lucru nou”, când poporul Israel, care pe parcursul multor secole la rând a fost neascultător față de Iehova atât sub Lege, cât și sub har, și a lepădat pe Mesia al lor atât în smerenia Sa cât și în înălțarea Sa, în cele din urmă se va întoarce spre Domnul, prin aceea că va mărturisi aroganța și păcatele lor și va avea parte de harul Său nespus de bogat. Minunea pentru toată lumea în aceste zile va fi, că cel mic a devenit mare și cel slab a devenit tare.

Căci cât de neînsemnată și de slabă va fi rămășița iudaică, care a fost salvată! Numai „*a treia parte*” va supraviețui în focul mistuitor al necazului cel mare, dar acestei „*turme mici*” Iehova îi va spune: „*Este poporul Meu*” (Zaharia 13.9), și El le va împlini rugăciunile și le va da Împărăția. Însă atunci, când ei ca națiune sunt slabi și neputincioși, ei vor privi spre Dumnezeu, Cel care va fi tăria lor; atunci va fi, așa cum spune prorocul, „*femeia va peți pe bărbat*”.

Deci noi presupunem că în această vorbire simbolică cutezătoare și energică „*femeia*” este folosită ca simbol pentru poporul Israel în starea sa de recunoaștere a slăbiciunii și de teamă, scurt înainte de restaurarea sa. Folosirea de către Ieremia a acestui tablou deosebit nu este un caz unic în vorbirea profetică. Și Isaia folosește același tablou, ca să prezinte starea

de slăbiciune și de teamă în națiunea Egiptului: „În ziua aceea, Egiptul va fi ca femeile și va tremura și se va teme de mișcarea mâinii Domnului oștirilor” (Isaia 19.16). „Femeia” ca ilustrare a pierderii rezistenței se mai întâlnește și în Isaia 3.12; Ieremia 51.30 și Naum 3.13.

Așa după cum „femeia” în înțelesul figurat exprimă slăbiciunea, așa este „bărbatul” în contrast cu aceasta simbolul tăriei. În această secțiune (Ieremia 31.22) este vorba de putere mare, deoarece cuvântul folosit în textul original (gever) înseamnă un bărbat puternic. Nu este cuvântul frecvent întâlnit pentru bărbat (enosh), care desemnează pe om în subrezenia lui.

Când de aceea „femeia va peți pe bărbat”, poporul slab va ajunge în posesia unei puteri mari. Această făgăduință bogată în conținut a lui Iehova întărește speranța, că slăbiciunea exterioară a rămășiței lui Israel în una din zilele viitoare va oferi ocazia potrivită pentru desfășurarea puterii naționale supranaturale, pe care El, Dumnezeuul tăriei lor, le-o va pune la dispoziție pe o cale neobservată pe pământ.

Ordinea naturii va fi răsturnată

Căile lui Dumnezeu în bunătatea Sa nemărginită și harul Său nemărginit urmează rareori legile pe care El însuși le-a dat pentru creaturile Sale umane. Ele provocă atenția noastră prin acest contrast, și nu prin concordanță (vezi Isaia 55.8,9). De aceea revărsarea finală a harului Său peste Israelul necredincios va fi privită în ochii oamenilor ca neregularitate în comparație cu faptele drepte ale lui Dumnezeu față de popoare. Și acest caracter bătător la ochi al harului Său restaurator față de iudei ne-a fost prezentat mai dinainte de Duhul Sfânt în tabloul pe care noi îl privim.

Că femeia va peți pe bărbat, aceasta este în opoziție cu ordinea inițială, care a fost așezată în creație. La început femeia a fost creată pentru bărbat, și nu bărbatul pentru femeie; poziția de conducere a fost încredințată lui Adam, nu Evei (1 Corinteni 11.9). Însă corespunzător acestui tablou profetic, Iehova, în ceea ce privește națiunile, la timpul potrivit va crea „ceva nou”, care are ca urmare răsturnarea ordinii naturale în guvernarea pământescă. În Împărăția de o mie de ani domnia mondială nu va fi exercitată de o națiune, care posedă autoritate absolută asupra tuturor celorlalte națiuni, ci se va vedea cum autoritatea și puterea cea mai înaltă de pe pământ va fi așezată pe o națiune, care mult timp a avut un renume prost din cauza slăbiciunii feminine.

Ce poziție ocupă în prezent pe pământ printre popoare sămânța lui Avraam, care umblă fără țintă încoace și încolo! Nici împărat, nici Templu, nici preoție! Dar în „nașterea sa din nou”, despre care vorbește Iehova, poporul dispus a se căi va poseda o forță deosebit de mare, sau va fi „înconjurat” de ea, cu ajutorul căreia va birui deplin pe împotrivorii ei puternici. Atunci națiunea restaurată se va asemăna cu Rut cea lipsită de speranță și de orice mijloace, care vine la Betleem din țara idolatriei; ea se referă înaintea lui Boas (bărbatul tăriei, așa cum îi spune numele) cel bogat la relațiile ei de rudenie și pe baza tăriei oferită de el construiește casa lui Israel în glorie (Rut 4.9-12).

Ieremia 31.22 nu se referă la nașterea din fecioară

La cercetarea acestei prorocii nu ne-a fost posibil să găsim vreun motiv pentru afirmația unor comentatori ai Scripturii, că Ieremia ar fi prorocit în această vorbire puțin ascunsă nașterea Domnului nostru. Este deci o presupunere neînțeleaptă și neîntemeiată, că această prorocie apără într-un fel oarecare afirmația, că întruparea ca Om ar fi o „creație” deosebită din partea lui Iehova; ea nu permite să vorbim despre Domnul nostru demn de adorare ca despre o „creatură”.

Pentru o confirmare suplimentară se poate adăuga, că în această secțiune cuvântul „femeie” (neqebach) nu înseamnă o fecioară sau o fată necăsătorită (almah), această ultimă expresie este folosită în Isaia 7.14, unde este un indiciu profetic direct la Maria, „mama lui Isus” virginală. De aceea nu este nici o egalitate între cele două prorocii, da, nici măcar asemănare, în afară de faptul că ele se referă la „ceva nou”; dar Biblia vorbește de multe lucruri „noi”.

Au fost exprimate multe presupuneri referitoare la înțelesul exact al acestei secțiuni, dar comentariul cel mai satisfăcător al vorbirii acoperite a lui Ieremia este, că aici este vorba de prorocia referitoare la restaurarea lui Israel în ceasul celei mai mari slăbiciuni a lui și a celor mai grele prigoane. Să ne amintim că în cartea Apocalipsa Ioan vede poporul în tabloul unei femei prigonite, care fuge în pustie, și că balaurul mare roșu va face război cu restul (cu rămășița) din sămânța ei (Apocalipsa 12). Cu toate acestea în cele din urmă Israel va primi o putere de nebiruit și va fi Debora biruitoare a acelor zile; și Domnul va da pe viitorul Sisera „în mâna unei femei” (Judecători 4.9), așa cum El a făcut cu prigonitorii canaaneni în zilele judecătorilor.

J. N. Darby face într-una din synopsis următoarea remarcă la acest loc: „Eu văd în versetul 23 numai expresia slăbiciunii. Israel, slab ca o femeie, va trebui să posede toată puterea și să biruie – se va vedea că se va desfășura putere în ceea ce este slăbiciune deplină”.

Un exemplu interesant asemănător pentru folosirea unei expresii simbolice, care prin referirea la ceva care în mod normal niciodată nu se întâlnește, îl găsim în Ieremia 30.6 și 7, unde viitorul „*timp al necazului lui Iacov*” este comparat cu un bărbat, care este în durerile nașterii. Felul în care vorbirea simbolică vie exprimă aceasta, în istoria lumii nu va mai fi un necaz asemănător (Matei 24.21).

XI. Plinătatea Dumnezeirii

„Căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El ... Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” (Coloseni 1.19; 2.9).

Când psalmistul privește lumea din jurul lui, el exclamă: „Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune. Pământul este plin de bogățiile Tale.” (Psalm 104.24). În epistola către Coloseni capitolul 1 credinciosul este invitat să contemple lucrări mult mai mari decât acestea, lucrări cu conținut mult mai larg. Când el citește aceste versete, fie ca el să se adapteze vorbirii psalmistului și să exclame: O, Doamne, Tu, Fiul dragostei Tatălui, cât de multe sunt lucrările puterii Tale și ale dragostei Tale! Pământul și cerurile sunt pline de bogățiile gloriei Tale și ale harului Tău!

În enumerarea făcută de apostol acestor glorii ale Fiului putem observa ordinea lor sfântă – o armonie a cerului mai presus de puterea spiritului inventiv omenesc. Vedem mărturiile gloriei Sale împărțite în două categorii. Acestea sunt:

- (1) Lucrările puterii și înțelepciunii Sale în a in te de întruparea Sa ca om, și
- (2) lucrările harului Său și credincioșiei Sale după întruparea Sa ca om.

Prima grupă (1) cuprinde totalitatea creației primare în toată dimensiunea și măreția ei: noi privim pe Fiul „în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor” ca și Creator și Susținător al întregului univers (Coloseni 1.15-17). Grupa a doua (2) cuprinde lucrarea Sa în domeniul noii creații: vedem aici ca rezultat final desființarea păcatului și împăcarea tuturor lucrurilor în dreptate pe pământ și în ceruri (Coloseni 1.18-20).

Această priveliște vastă a lucrărilor Domnului este minunată în ochii noștri, și noi recunoaștem cu bucurie, că punctul central personal al tuturor acestora este Fiul dragostei Tatălui, în care plăcerea întregii plinătăți a Dumnezeirii era să locuiască în El. În El noi avem deja acum răscumpărarea, iertarea păcatelor (versetul 14); și de pe această platformă mică din interiorul Împărăției Sale, pe care dragostea răscumpărătoare ne-a așezat de neclintit, privim, luminați prin revelațiile lui Dumnezeu, în afară în depărtarea nesfârșită a veșniciei, și recunoaștem cu desfătare sfântă gloriile nenumărate ale Fiului veșnic, Cel care El Însuși umple totul (Efeseni 4.10).

Plinătatea locuiește în Cel care împacă

În această secțiune trebuie să ținem seama, că revelarea plinătății, care locuiește permanent în Fiul, este legată cu lucrarea Sa de împăcare (Versetele 18-20), mai mult decât cu lucrarea Sa de creare (versetele 15-17). În această diferențiere recunoaștem clar cu câtă gelozie Duhul Sfânt veghează ca onoarea Fiului să fie păstrată! Împăcarea include desființarea păcatului din cerurile murdărite și de pe pământul pătat. Mână în mână cu amintirea acestei lucrări merge explicația, că era buna plăcere a întregii plinătăți să locuiască în Împăciuitor (versetul 19); toată gloria Sa personală în Dumnezeire se arată în felul cum El a făcut lucrarea de răscumpărare.

Această lucrare de împăcare necesita vărsarea sângelui, crucea, și moartea însăși (versetele 20 și 21); a produs aceasta în vreo măsură oarecare o întrerupere în gloria personală lăuntrică a Fiului lui Dumnezeu? Sau vor unii să tragă iarăși concluzia, că Fiul ar ocupa un rang

subordonat în Dumnezeire, deoarece vrăjmașii lui Dumnezeu au fost împăcați cu El prin moartea Fiului Său (Romani 5.10), și pentru că moartea este atribuită Fiului, și nu Tatălui, și nici Duhului Sfânt?

Toate astfel de întrebări și gânduri lingușitoare sunt presimțite aici și li se răspunde; căci Duhul scrie: „*Căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El*” (versetul 19). Fiul nu ocupă nici o poziție subordonată sau de rangul doi în Dumnezeire, căci toată plinătatea Dumnezeirii are o locuință permanentă în El. Nu era o plinătate incompletă, și nici măcar numai o parte din plinătate, ci era plinătatea în toată dimensiunea ei, nu lipsea nimic din Dumnezeire și nimic nu o diminua în vreun fel oarecare sau în vreun moment oarecare. El este „*Fiul Celui binecuvântat*” și „*Dumnezeu binecuvântat în veci*” (Marcu 14.61,62; Romani 9.5).

Plinătatea este personală

Mai mult chiar, plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în Fiul. De aceea plinătatea nu este o însușire sau o caracteristică abstractă. Sentimentul bunei plăceri sau al desfătării poate lua naștere numai într-o persoană. Era Dumnezeu Tatăl, Cel care Și-a exprimat buna Sa plăcere pentru Fiul Său preaiubit pe muntele sfânt (2 Petru 1.17). Însă această secțiune din epistola către Coloseni în sens strict nu vorbește despre buna plăcere, pe care o avea Tatăl, ci era „*toată plinătatea*”, și ea dă un indiciu nerostit cu privire la o Persoană, care are plăcere „*să locuiască în El*”, în Fiul întrupat ca Om.

În afară de aceasta „*locuirea*” și „*împăcarea*” exprimă ambele o activitate personală; și se spune categoric, că era buna plăcere a întregii plinătăți să locuiască în El și la fel prin El să împace toate lucrurile cu Sine. De aceea este o Persoană, care stă înaintea ochilor Duhului inspirat, și nu poate fi nimeni altul decât Fiul în Dumnezeirea Sa, El fiind subiectul pe parcursul întregii secțiuni. Observă cum pronumele din versetele 19 și 20 se referă permanent la El, Fiul: „*în El*” – „*crucea Lui*” – „*prin El*” – „*pentru El*” – „*prin El*”. „*Toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El și ... să împace toate lucrurile cu sine (cu Fiul)*”.

Valoarea spirituală pentru noi a gloriei personale a Fiului

Deci învățătura despre răscumpărare și împăcare este legată așa de strâns cu gloria personală a lui Hristos nu numai în scopul învățării noastre, ci și pentru a trezi în noi adorarea. Ceea ce mișcă inimile noastre este privirea și cunoașterea Persoanei care a murit și a suferit. Chiar și Toma cel rezervat a strigat atunci când a văzut mâinile și coasta Mântuitorului înviat: „*Domnul meu și Dumnezeul meu!*”

Caracteristica principală în învățătura preoțească din Coloseni 1 este drept urmare, că Fiul ocupă în toate locul întâi, locul de prioritate. Fie că este vorba de exercitarea activității Lui de mijlocire, ori în altă privință – plinătatea Dumnezeirii posedă în El un domiciliu permanent. Deoarece Dumnezeu era în Hristos, Dumnezeu a fost revelat în chip desăvârșit în carne printre oameni. Dumnezeu, Cel care este lumină, și Dumnezeu, Cel care este dragoste, a luminat din El. Întunericul oamenilor nu a înțeles lumina, el nu s-a lăsat luminat; nici vrăjmașia omului nu a dispărut dinaintea acestei desfășurări a dragostei. A trebuit din partea

lui Dumnezeu să se facă mai mult pentru omul decăzut, ca să fie biruite barierele care stăteau împotriva luminii și dragostei Sale.

Era nevoie de împăcare, și despre aceasta vorbește secțiunea noastră acum. Pacea putea fi făcută numai „prin sângele crucii Lui”. Prin acesta suntem noi, cei care credem, împăcați acum; și pe aceeași bază în viitor va fi împăcat universul întreg al lucrurilor cerești și pământeste și va deveni o scenă a plăcerii divine. Căci așa cum toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El, tot așa plinătatea își va găsi plăcerea să împace totul cu Sine¹, sau cu El.

Nu suntem noi bucuroși să posedăm astfel de revelații? Cât de plăcut este pentru sufletul nostru să descoperim în această secțiune că universul întreg, care acum este stricat prin păcat și vrăjmășie față de Dumnezeu, va fi împăcat cu El, în Cel care locuiește toată plinătatea – cu Fiul dragostei Tatălui!

„Ceea ce Tatăl a văzut,
Doamne, ce acolo s-a făcut,
Nu putem pricepe;
Dar și noi vedem deja
Glorii în Persoana Ta,
Nespuse de mărețe!”

Scrierea cursivă în versetul 19

Ediția veche a traducerii în limba engleză redă Coloseni 1.19 în felul următor: „Căci a plăcut Tatălui ca în El să locuiască toată plinătatea” (de asemenea și Scofield Ref. Bible). Traducerea literală este: „*Căci era plăcerea întregii plinătăți să locuiască în El*”.

Faptul că cuvântul „Tatălui” în această traducere este scris cursiv dovedește că traducătorii au trebuit să recunoască, *că aceste cuvinte nu se găsesc în originalul din limba greacă* și că cuvintele adăugate redau interpretarea lor asupra acestei secțiuni, și anume: a fost plăcerea Tatălui ca toată plinătatea să locuiască în Fiul Său. Ca adevăr general, această plăcere a Tatălui față de Fiul Său este fără îndoială adevărată, dar se pune întrebarea, dacă acesta este adevărul făcut cunoscut prin această secțiune. Și o cercetare scurtă arată că această interpretare este de nesușținut, căci ea trece cu vederea sau nu ține seamă de subiectul gramatical al verbului „*era plăcerea*”: este „întreaga plinătate”; și de aceea cuvântul „Tatălui” a fost introdus fără autoritatea textului în această secțiune.

În afară de aceasta cuvintele scrise cursiv încurcă toată gramatica frazei, care include versetele 19 și 20. Această frază conține ca verb principal „*era plăcerea*” și două verbe subordonate la indicativ: „*să locuiască*” și „*să împace*”, ambele referindu-se la subiectul „întreaga plinătate”. Textul a fost redat corect de către W. K.: „*I-a plăcut întregii plinătăți să locuiască în El și prin El să împace tot universul cu sine*”.

¹ Ține seama de New Translation a lui J. N. Darby și adnotarea sa la locul din Coloseni 1.19; 2.9. Se observă că în acest context el folosește de trei ori pronumele neutru: „*să împace totul cu sine*” (versetul 20); „*El* (în engleză ,it’) a împăcat acum” (versetul 21); „*să prezinte înaintea Lui*” (versetul 22). Pronumele neutru este folosit în cazurile acestea ca să redea legătura sa gramaticală cu „plinătatea” (pleroma), ceea ce în limba greacă este de genul neutru.

Același erudit spune, atunci când vorbește despre E. R. (ediția revizuită a traducerii) și despre versetul 19, unde „se regăsește vechea greșală a ediției vechi ... Învățătura este la fel de rea ca și traducerea; în epistola noastră ele degradează atât pe Fiul cât și pe Duhul Sfânt, și tocmai în secțiunea în care subiectul principal este restaurarea gloriei lui Hristos în orice privință”.

În cel mai bun caz se poate spune despre redarea obișnuită a versetului, că ea conține o parte din adevăr; dar cât de mare este partea care ne este răpită! Căci în această epistolă se folosește cuvântul „plinătate” ca să caracterizeze totalitatea naturii, puterilor și însușirilor Dumnezeirii. Această expresie nu include în sine numai pe Tatăl, ci Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au avut plăcere să locuiască în El. Era plinătatea; mai mult, toată plinătatea, tot ce se unește în Dumnezeu.²

În capitolul 2 versetul 9 se folosește aceeași expresie într-o frază cu referire la Fiul: „*Căci în El (Fiul) locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii*”. Toate acestea, ceea ce este inerent Dumnezeirii, au o locuință permanentă în El. Adaosul „*Dumnezeirii*” nu apare în capitolul 1.19, deoarece în contextul anterior (versetele 15-17) Dumnezeirea Fiului, sau faptul că El este Dumnezeu, este scoasă în mod deosebit în evidență, și acest adevăr este inclus în cuvintele „*toată plinătatea*”. Drept urmare J. N. D. pune cuvântul „*Dumnezeirii*” din Coloseni 1.19 în paranteză. Observă traducerea nouă și adnotarea bogată în învățătură, care este făcută acolo cu privire la aceste cuvinte.

Cuvântul „Dumnezeire”

Hristos este totul pentru noi, și Biblia ne revelează deseori binecuvântările pe care harul ni le-a dat în strânsă legătură cu revelarea gloriilor lui Hristos, în care ele au devenit partea noastră. În această legătură ni se amintește că El este Etalonul și Garantul a tot ce noi am primit. În mod corespunzător găsim aici că plinătatea fericirii noastre este legată cu plinătatea Persoanei lui Hristos: „*Căci în El (Fiul) locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii; și voi sunteți împliniți în El*” (Coloseni 2.9,10).

Această comunicare făcută nouă este un adevăr minunat referitor la Domnul nostru demn de adorare. *În El S-a coborât la noi toată plinătatea Dumnezeirii – trupește; și noi avem de asemenea în El această plinătate și desăvârșire, care sunt necesare pentru primirea noastră la Dumnezeu!* Fiul devenit Om este deci Mijlocitorul nostru desăvârșit între Dumnezeu și Om; în El Dumnezeu stă înaintea credinciosului și în El credinciosul stă înaintea lui Dumnezeu, primit și grațiat.

Dumnezeirea, cuvântul care se reliefează în această secțiune, este un cuvânt care exprimă substantivul inițial „theotes”. Cuvântul Dumnezeirea desemnează pe Dumnezeu în natura

² Remarcile următoare ale lui W. K. referitoare la adaosul „Tatălui” pot să fie un ajutor suplimentar. „Avem un mod de exprimare deosebit în secțiunea aceasta, care ar putea să ademenească pe traducătorii în limba engleză să adauge în versetul 19 cuvântul „Tată”. Dacă presupunerea mea este adevărată, aceasta este din cauza versetului 20 – „să împace cu Sine”: ei nu au putut pricepe ce ar putea să însemne „cu Sine”, dacă nu ar fi „cu Tatăl”; dar eu cred că contextul este intenționat alcătuit așa, că se intenționa să ne arate – ar trebui să mă rătăcesc foarte mult, dacă nu ar fi așa – că toată plinătatea Dumnezeirii locuia în Hristos: nici una din Persoanele individuale ale acestei plinătăți divine nu a acționat excluzând celelalte persoane. Ele toate aveau un scop, nu scopuri asemănătoare, așa cum ar putea avea unele creaturi, ci aveau unul și același scop. De aceea nu este vorba de a compara o Persoană cu alta, ci mai degrabă de a explica, că toată plinătatea a avut plăcere să locuiască în El. Intenționat în această secțiune s-a exprimat așa sub această formă generală” (Lectures on the Colossians).

absolută a Ființei Sale, include tot ce El este în Sine Însuși, și în nimeni altcineva nu se găsește, decât numai în El Însuși.

Cu privire la această folosire recunoscută este o neînțelegere a înțelesului natural al cuvântului, când se spune, așa cum au făcut unii nu demult, că cuvântul Dumnezeire permite o legătură cu creația, ca și cum „-ire” ar însemna Capul creației. Această explicație este falsă, în acest cuvânt nu se găsește nimic care să facă aluzie la o legătură sau relație cu ea. Înțelesul cuvântului „Dumnezeire” este redat în dicționare prin „personalitatea divină” – „natura divină sau ființa divină” – „caracteristica sau însușirea de a fi Dumnezeu”. De aceea cuvântul „Dumnezeire” poate fi folosit pe drept ca să se desemneze Cel absolut. (În limba engleză se folosește și cuvântul „Deity”, care este înrudit cu cuvântul latin deus = Dumnezeu).

„Isuse, Nume pe veci unic,
Mângâietor, plăcut nespus,
Toți îngerii adoră veșnic
Și-admiră slava Ta de sus!
Dumnezeirea cea de sus
Se află-n Tine, scump Isus!”

Folosirea expresiei „caracter divin”

Este potrivit în locul acesta să ne referim la expresia „caracter divin”, care se deosebește de cuvântul Dumnezeire, cu care totuși uneori este confundată. Dumnezeire este – așa cum s-a spus – traducerea fidelă a cuvântului în limba greacă „theotes”, care se întâlnește numai în Coloseni 2.9. Acest cuvânt înseamnă „Dumnezeu în sens absolut” (J. N. D.) și se deosebește în înțeles de cuvântul theiotes, care se întâlnește în Romani 1.20, și care desemnează mai mult caracterul lui Dumnezeu, ca Dumnezeu Însuși.

Cuvântul din epistola către Romani este folosit de apostol cu privire la ce se poate recunoaște despre Dumnezeu în lucrările din natură – maiestatea Sa creatoare, puterea și înțelepciunea. Aceste însușiri sunt incluse în theiotes a Sa, caracterul divin, dar nu constituie existența Sa reală. Pe de altă parte toată plinătatea theotes locuiește trupește în Hristos.

Ca să se scoată în evidență această diferență importantă între cele două cuvinte, cuvântul „Dumnezeire” din Romani 1.20 a fost redat prin cuvântul „divinitate” (Luther, vezi și studiul „Notes on Romans” de W. K.). Cuvântul „Dumnezeire” a fost rezervat pentru redarea cuvântului „theotes” din Coloseni 2.9, unde atât cuvântul însuși cât și contextul în care el stă necesită acest sens absolut.

Este totdeauna bine, să se ia seama la înțelesul inspirat al cuvintelor biblice, în mod deosebit al acelor care se referă la Persoana demnă de adorare a Domnului nostru. Și cu privire la tăgăduirile, care devin tot mai mari, și la degradările Fiului veșnic preamărit este deosebit de important să se constate aceste diferențe între expresiile „Dumnezeire”, pe de o parte, și „divinitate”, pe de altă parte, și să ne gândim că această ultimă expresie niciodată nu trebuie privită ca având același înțeles.

Ca dovadă că această atenționare cu privire la această ambiguitate nu este de prisos, vrem să ne amintim că o binecunoscută serie de prelegeri despre dumnezeirea lui Hristos a fost nepriceput intitulată „Divinitatea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. Regretabil este și faptul că mulți vorbesc despre „Domnul nostru divin”, uitând cum ei printr-o astfel de

„laudă slabă” degradează pe Acest binecuvântat, atunci când fac o descrie așa de inexactă despre El, la care Arius, Socinus și aceia care nu aduc „*învățătura lui Hristos*” ar face aceasta fără nici o problemă. Noi vrem să năzuim, ca în cadrul acestei teme sfinte, care este mai presus de toate, să folosim cuvântul biblic, pentru ca vorbirea noastră să nu fie de condamnat, „*ca cel împotrivor să rămână de rușine și să nu poată să spună nimic rău de noi*” (Tit 2.8).

„Nume Isus! Cin’ pătrunde
Adâncimea, slava Ta!
Cine haru-Ți și iubirea
Să vestească, va putea?
Nepătrunsă e oricui
Plinătatea Numelui!”

XII. Mărturia audibilă a Tatălui despre Fiul

Domnul Isus spune: „*Nimeni nu cunoaște pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere*” (Matei 11.27). Există în Dumnezeu o cunoaștere reciprocă și foarte intimă între Tatăl și Fiul, care în mod necesar este nelimitată în caracter și dimensiune. Este imposibil pentru creatură să ia parte la această cunoaștere nemărginită și personală a Unuia despre Altul, în ceea ce privește dreptul și capacitatea: în privința aceasta nu pot exista relații reciproce între Creator și creatură. De aceea relațiile veșnice din Dumnezeu, din cauza naturii lor de negrăit, trebuie să stea permanent mult deasupra tuturor cercetărilor și cunoașterii omenești, cu excepția cazului că Dumnezeu în harul Său ni le dezvăluie prin revelație.

„Cine-Ți poate măreția, s-o descrie prin cuvânt,
Și pe Tin' să Te cunoască, Mare Dumnezeu preasfânt?
Da, ești demn să fii slăvit:
Cine-Ți cântă-i fericit!”

Cu toate acestea noi nu adorăm – așa cca atenienii – un „*Dumnezeu necunoscut*”. În paragrafe puține și selecționate este ca și cum ne sunt deschise temporal cămărilor lăuntrice ale locuinței veșnice a lui Dumnezeu și ele ne permit să cunoaștem taine prețioase și inestimabile referitoare la Tatăl și Fiul. Tatăl dă mărturie despre Fiul (Ioan 5.37) și Fiul revelează Numele Tatălui și Îl face cunoscut (Ioan 17.6.26); și ambele mărturii sunt conținute în relatarea inspirată.

Această revelare a ceea ce este ascuns în Dumnezeu nu a fost făcută în zilele de demult ale omenirii. Este adevărat că celor șaptezeci de bătrâni li s-au oferit priviri fugitive asupra gloriei exterioare a Dumnezeului lui Israel; ei au văzut cum „*sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui*” (Exod 24.10). Și Moise, așa cum era el privilegiat, nu a văzut fața lui Iehova, ci a văzut gloria Lui numai „*pe dinapoi*” (Exod 33.23). Astfel de apariții au avut loc numai în ocazii extrem de rare și atunci numai de scurtă durată; ele erau exclusiv în legătură cu gloria lui Dumnezeu în guvernarea poporului Israel, în mod deosebit, și a lumii, în general.

În Noul Testament, unde dragostea lui Dumnezeu este tema centrală a ceea ce este prezentat, sunt făcute revelații referitoare la gândurile inimii lui Dumnezeu Însuși. Aici ne este permis să știm ceva despre pornirile sentimentelor divine din domeniul Dumnezeirii, dintre Tatăl și Fiul. Învățăm că a iubi, a se bucura și a jubila ca și atotștiința și atotputernicia aparțin tainelor cele mai lăuntrice ale Dumnezeirii.

Prețuim noi așa cum se cuvine aceste prezentări sublime ale Scripturii? Împărăteasa din Șeba și-a ieșit din fire când a văzut măreția regală și luxul neobișnuit al lui Solomon; ce este gloria lui Solomon în comparație cu gloria lui Dumnezeu! Preaiubiților, cât de mult ar trebui noi să ne disciplinăm duhul nostru, atunci când avem voie să ascultăm discuția revelată dintre Tatăl și Fiul! Umpluți de reverență prin minunea copleșitoare a acestor cuvinte ar trebui să preamărim pe Tatăl și pe Fiul într-o adorare care este prea profundă, ca să fie exprimată prin cuvinte, și prea înflăcărată, ca s-o putem opri.

Ne amintim al cui glas a fost auzit și așa vrem să studiem pe scurt într-un duh de adorare cuvintele Tatălui adresate Fiului și despre El la Iordan și mai târziu pe Muntele transfigurării.

Filiațiunea făcută cunoscut la Iordan

Domnul nostru a fost botezat de Ioan Botezătorul în Iordan, după ce scurt înainte mulți iudei au crezut predica antemergătorului despre venirea lui Iehova, ce urma să aibă loc în curând, au mărturisit public păcatele lor și apoi au fost botezați. În acest moment istoric, când Domnul Isus S-a făcut public una cu rămășița lui Israel încărcată cu păcat, a fost proclamată de Tatăl din cer diferența unică în felul ei a Celui preamărit față de toți ceilalți.

Când Domnul Isus a ieșit din apa Iordanului a fost dată din cer deschis o mărturie despre El atât vizibilă cât și audibilă. Duhul a fost văzut și din cer s-a auzit un glas.

Domnul Isus Însuși a văzut pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu „*coborându-Se ca un porumbel și venind peste El*” (Matei 3.16). Tatăl L-a pecetluit pe Fiul, pe care Tatăl L-a sfințit și L-a trimis în lume (Ioan 6.27; 10.36). Domnul Isus nu a mărturisit nici un păcat, dar a fost imediat uns cu Duhul Sfânt ca și contraimage a jertfei de mâncare din Levitic 2, la care nu era necesar sângele ispășirii, așa cum era necesar pentru sărmanii turmei Sale (Zaharia 11.7), cărora El era în momentul să le aducă Împărăția.

Însă imediat a urmat un alt eveniment uimitor; căci pentru prima dată în istoria Scripturii a fost văzută Triunitatea – Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt. Tatăl a adăugat mărturiei vizibile a Duhului mărturia Sa audibilă despre Fiul. Cât de frumoasă este această dovadă a interesului și grijii pe care Tatăl o arată cu privire la gloria Fiului! În acest loc al umilinței, în care S-a coborât Fiul în ascultare, Tatăl Se declară în vorbire auzibilă și clară cu privire la filiațiunea deplină și neîngrădită pe care El o avea din veșnicie.

Cerurile s-au deschis și glasul Tatălui S-a adresat Fiului preaiubit pe pământ. Glasul era plăcut și plin de har, nu ca „glasul cuvintelor” de pe Sinai, care „au zguduit pământul” și a produs groază în ascultători (Evrei 12.26). Era glasul Tatălui, care vorbea cu o bucurie nespus de mare a inimii:

„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea” (Matei 3.17).

O mărturie mai mare decât a lui Ioan

Ioan Botezătorul „*a venit ca martor, ca să mărturisească despre lumină, pentru ca toți să creadă prin El*”. Însă Domnul spune: „*Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan; ... lucrările pe care le fac Eu mărturisesc despre Mine ... Și tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El Însuși despre Mine*” (Ioan 1.7; 5.36-37).

Atunci, la începutul slujbei sale publice, glasul Tatălui a autentificat pe Fiul. Tocmai la începutul evangheliei după matei se spune, că Domnul Isus de la naștere era Iehova, Emanuel (Matei 1.21-23). Și când Domnul Isus ca Mesia lui Israel S-a smerit pe sine Însuși în botezul lui Ioan, cel mai mare dintre cei născuți din femei (Matei 11.11), Tatăl a vestit – purtând grijă de onoarea Trimisului Său – gloria filiațiunii Sale, tare și perceptibil aceluia care aveau urechi să audă mărturia. Deci Tatăl a dat mărturie Domnului Isus, că Numele Său personal confirmă slujba Sa de Mijlocitor ca Mesia, tot așa cum Duhul Sfânt în epistola către Evrei capitolul 1 a dat o mărturie asemănătoare prin scrierile Vechiului Testament.

Dacă nimeni altcineva decât numai Domnul Însuși și Ioan Botezătorul au auzit clar glasul Tatălui, totuși mărturia, care a fost dată atunci, a fost păstrată pentru credința tuturor. Și ce mărturie! Cum se înalță gândurile noastre de la nevoile omului la plăcerea Tatălui! „(vouă) vi S-a născut”, spune îngerul, „un Mântuitor, care este Hristos, Domnul”. Al Meu, spune Tatăl, „Acesta este Fiul Meu preaiubit”. Învățați prin relatarea Evangheliei, noi știm ce a văzut Tatăl în Isus Cel botezat: era Fiul Său preaiubit, singurul Său Fiu! Stai liniștit înaintea acestui fapt și meditează la el, sufletul meu.

Tatăl Se adresează Fiului

La compararea relatărilor din primele trei evanghelii despre acest eveniment constatăm că cuvintele Tatălui au fost adresate direct Fiului („*Tu ești ...*”) precum și aceloră căroră le-a fost prezentat Fiul („*Acesta este ...*”). Diferențele nu sunt cauzate de vreo nedesăvârșire în prezentare sau la aceia care relatează, ci în fiecare caz în parte Duhul Sfânt prezintă înțelesul vorbirii Tatălui conform caracterului și intenției evangheliei în care se întâlnește această vorbire. Relatările nu sunt contradictorii, ci ele se completează reciproc:

Matei 3.17:

Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.

Marcu 1.11:

Tu ești Fiul Meu preaiubit; în Tine Îmi găsesc plăcerea.

Luca 3.22:

Tu ești Fiul Meu prea iubit; în Tine Îmi găsesc plăcerea.

Relatarea din evanghelia după Matei este redată în forma revelării, pe care Tatăl o face cu privire la Fiul, nu pentru „*cei înțelepți și învățați*”, ci pentru „*prunci*” (vezi Matei 11.25; Ioan 5.37). Ultimii sunt mereu învățați în cunoașterea lui Hristos: Tatăl spune „*turmei mici*”: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit*”.

În evanghelia după Marcu și după Luca, cuvintele Tatălui adresate Fiului iau forma exprimării părtașiei. Exprimarea este o confirmare din partea Tatălui a mulțumirii și satisfacției Sale pentru Fiul Său, și ea a fost adresată direct urechii deschise a Fiului: „*Tu ești Fiul Meu prea iubit; în Tine Îmi găsesc plăcerea.*” În afară de aceasta această mărturisire este făcută cunoscut în Scriptură cu intenția să aprofundeze părtașia noastră proprie cu Tatăl și cu Fiul.

Era harul și desăvârșirea Domnului Isus care a oferit prilejul ca cerul să se deschidă peste Omul dependent, și să vină glasul Tatălui atunci când El a făcut cunoscut Fiului Său pe pământ satisfacția Lui pentru El. Când Dumnezeu a văzut înaintea Sa pe primul om creat de curând, pe Adam, El l-a declarat „*foarte bun*” (Geneza 1); însă în Omul al doilea, în ultimul Adam, Tatăl Și-a găsit „*plăcerea*” Sa. Și această plăcere în trimisul Său nu este o surpriză pentru noi, căci ar fi inimaginabil pentru noi, că Tatăl ar fi putut avea pe singurul Său Fiu în sânul Său, fără să Se bucure nespuse de mult de El. Cât de mare și de sublimă este această plăcere!

A început filiațiunea lui divină la Iordan?

Noi nu avem nici un drept din faptul că filiațiunea a fost făcută cunoscut de Tatăl la botezul Domnului Isus să tragem concluzia că din acest moment El a început să fie „*Fiul preaiubit*”.

Adevărul este că El, deoarece El era Fiul, S-a coborât pe pământ pe acest loc al smereniei și ascultării (vezi Evrei 5.8). În smerirea Sa El este Fiul scump-preaiubit al Tatălui, deoarece El era aceasta înaintea ca El să vină în carne.

Când Pilat a scris: „*Acesta este Isus, Împăratul iudeilor*” (Matei 27.37), desigur această afirmație era adevărată cu privire la Domnul cu mult înainte ca ea să fie prinsă pe cruce. Tot așa cuvintele Tatălui: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea*” erau adevărate cu privire la Domnul cu mult înainte ca El să iese din Iordan; cu cât de mult înainte, aceasta ne-o spune Fiul mult preaiubit Însuși, căci El spune Tatălui: „*fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*” (Ioan 17.24). Și nu trebuie spus, că dacă Fiul a fost iubit de Tatăl înainte de întemeierea lumii, atunci Fiul a fost iubit și acolo în veșnicie. El este Fiul veșnic, care a fost permanent în atmosfera veșnică a dragostei Tatălui.

În afară de aceasta, dacă Tatăl a exprimat, că El Și-a găsit plăcerea, sau desfătarea, în El, El a spus aceasta cu privire la trecut, și nu numai ținând seama de smerirea Sa la botez. Sensul exact în textul original este nu numai „*Eu am acum plăcere*”, ci și „*Eu am avut plăcere*”. Din veșnicie Tatăl Și-a găsit plăcerea în Fiul Său preaiubit, așa cum citim și în alte locuri, că sufletul lui Iehova Și-a găsit plăcerea în Robul Său preaiubit (Isaia 42.1; Matei 12.18); primul loc cu privire la poziția Sa personală, locul al doilea cu privire la funcția Sa de Mijlocitor.

Relatarea despre glasul Tatălui în evanghelia după Marcu și Luca este în conformitate cu sensul relatării din evanghelia după Matei. Apelarea directă a Fiului: „*Tu ești Fiul Meu preaiubit*”, se referă atât la filiațiunea Sa în veșnicia trecută cât și în momentul când Tatăl a vorbit. Tot așa cum „*Eu sunt*”, pe care Domnul l-a spus iudeilor („*mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt*”, Ioan 8.58), se extinde înapoi până în veșnicie, tot așa este cu cuvintele Tatălui: „*Tu ești ...*”, care au fost spuse Fiului.

Expresia „*Tu ești*” poate fi folosită, chiar și atunci când ea se referă la creatură, și cu privire la trecut. Așa erau cuvintele lui Iehova adresate poporului ales: „*Israele, tu ești slujitorul Meu ...*” (Isaia 49.3; 41.8). De la începutul existenței sale naționale aceasta era starea lui. Cu opt sute de ani înainte ca Isaia să apeleze la copiii lui Israel, ca să slujească lui Iehova, ei au fost scoși din robia casei lui faraon. „*Tu ești slujitorul Meu*”, a fost valabil pentru popor începând de la Moise și până la Isaia.

David a vorbit în mod asemănător în pustia Iuda: „*Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te voi căuta în zori de zi*” (Psalm 63.1). Dar Dumnezeu a fost Dumnezeul lui David din tinerețea lui. Relația era tot așa de reală ca și atunci când el era în pustie cu turma, cu leii și cu urșii, sau în Valea Terebinților cu Goliat, gatulul, ca și în timpul când era în pustia lui Iuda urmărit de Saul și acolo a compus psalmii.

În același mod credem noi, că atunci când Iehova a vorbit unsului Său: „*Tu ești Fiul Meu*”, (Psalm 2.7), și când Tatăl a vorbit lui Isus cel botezat: „*Tu ești Fiul Meu preaiubit*”, cuvintele aveau înțeles larg și realmente includeau relația veșnică a Fiului în Dumnezeu.

Mai mult chiar, Tatăl adaugă apoi remarcă intimă adresată Fiului Său preaiubit: „*în Tine Mi-am găsit desfătarea*”. Dacă ascultăm aceste cuvinte, înțelegem că dragostea Tatălui atunci, așa cum a făcut întotdeauna – chiar și înainte de a fi timpul -, se odihnea pe Fiul cu o plăcere nemărginită, neschimbabilă, El fiind singurul care putea înțelege plinătatea veșnică a acestui sentiment și putea să prețuiască cum se cuvina aceste cuvinte. Domnul a spus iudeilor: „*Tatăl Meu Mă slăvește ... și totuși nu-L cunoașteți. Eu Îl cunosc bine.*” (Ioan 8.54,55).

Cât de frumos stă în evanghelia după Luca, că glasul Tatălui s-a auzit imediat după rugăciunea Fiului (Luca 3.21,22). Când „*a fost botezat și Isus și pe când Se ruga*”, Cel dependent și ascultător, cerul s-a deschis, Duhul Sfânt S-a coborât, a venit glasul. Ce desăvârșiri cu delicatețe și frumuseți spirituale sunt prezentate aici în aceste interacțiuni din cer și de pe pământ! Fiul, ridicându-Și ochii spre cer în atitudine de rugăciune intimă cu Acela care L-a trimis – Duhul, străduindu-Se să corespundă misiunii Sale în slujba simplă a Fiului – Tatăl, salutând pe Fiul veșnic cu fericirea adâncă a bucuriei Sale de negrăit – dorim să spunem: „*cu sărutările gurii Sale*”!

Dragostea Ta cea bogată,
Ce întrece orișice,
Tu ne-ai arătat-o toată
În al Tău Fiu ce-a murit.
Bucuria noastră este
Dragostea Ta s-o cântăm.
Fericirea noastră crește
Când pe Tine Te-adorăm.

Mărturia Tatălui pe muntele transfigurării

Fiul a mai primit altă dată în zilele întrupării Sale o altă mărturie audibilă „*de la Dumnezeu, Tatăl, onoare și glorie*”. Căci pe muntele transfigurării s-a auzit încă o dată glasul Său, de data aceasta nu din cer, ci din norul care umbrea, locul de reședință al prezenței divine, prin cuvintele: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea; de El să ascultați!*” Relatarea despre această mărturie permanentă se găsește cu mici diferențe în Matei 17.5; Marcu 9.7; Luca 9.35 și 2 Petru 1.17, toate în armonie cu adevărul și frumusețea pe care aceste locuri vor să le prezinte în contextul în care se află.

Împrejurările și însemnătatea acestei mărturii cerești sunt foarte atrăgătoare pentru duhul meditativ, dar noi nu putem să ne preocupăm acum cu această secțiune. Însă pentru tema noastră are importanță să vedem că aceste cuvinte ale Tatălui prin mărturia personală au îndreptat inimile apostolilor, care erau pline de teamă și reverență, de la gloria Împărăției care va veni, ca să contemple gloria Fiului Însuși. Ei trebuiau să asculte de El.

Schimbarea ce urma să aibă loc în timp devenea acum vizibilă. Împărăția pământească și gloria ei a fost pusă pe planul al doilea ca urmare a crucii, însă gloria personală a Fiului, pe care El o posedă pe baza identității Sale cu Ființa Tatălui, le-a fost revelată și ea trebuia să fie partea și bucuria acelor care și-au luat crucea și voiau să-L urmeze pe Domnul în lepădarea Sa. De aceea cuvintele de corectare adresate lor (prezentate în evangheliile, dar nu au fost preluate în epistole): „De El să ascultați!”.

Din această mărturie din norii de glorie, apostolii puteau să învețe că Hristos Cel lepădat era Fiul preaiubit și desfătarea Tatălui. „Așa a fost din veșnicie, înainte de creație; așa a fost, atunci când lumea a fost chemată la existență, și în toate căile providenței, în lucrarea ascunsă a harului cu fiecare în parte, și în timpul guvernării lui Israel ca popor aflat sub Lege; însă mult mai mult atunci când Cuvântul venit în carne ca Om pe pământ a oferit pentru bucuria Sa permanentă mireasma prețioasă, în încredere și ascultare netulburată pe drumul Său spre

moarte: spre slava Sa, spre salvarea copiilor oamenilor, spre binecuvântarea Adunării, spre eliberarea poporului Său și spre împăcarea tuturor lucrurilor” (W. K.).

Această revelație pe muntele sfânt este de aceea un adevăr ceresc cu privire la Persoana Fiului, în caracterul Său nemărginit de sublim și desigur independent de activitatea Sa de mijlocitor în Împărăția pământească. El este Fiul veșnic, dar El a devenit Rob, ca la timpul stabilit să preia Împărăția cu toată domnia și autoritatea; și tocmai în această însușire deosebită a persoanei Sale la urmă El va da Împărăția înapoi lui Dumnezeu, Tatăl (1 Corinteni 15.24-28).

XIII. Fiul, Dumnezeu Însuși și Iehova, ca Mesager al lui Dumnezeu

Numele Fiu în Scriptură exprimă atât relația personală cât și poziția deosebită de Reprezentant. De exemplu în scrierile lui Ioan filiațiunea lui Hristos arată mai cu seamă spre relația Sa personală cu Tatăl, a cărui dragoste se odihnea pe El „*înainte de întemeierea lumii*” (Ioan 17.24). În epistola către Evrei filiațiunea lui Hristos stă în mod deosebit în legătură cu revelarea Sa desăvârșită și prezentarea lui Dumnezeu înaintea oamenilor, și de asemenea cu administrația Sa desăvârșită în guvernarea divină.

Fiul este Acela în care și prin care Dumnezeu a vorbit acum, al cărui sceptru este un sceptru al dreptății și al cărui tron este din veșnicie în veșnicie (Evrei 1.2,8).

Filiațiunea Mesagerului lui Dumnezeu este gândul principal în epistola către Evrei, și această relație oferă jertfei, pe care El a adus-o, și slujbei Sale preoțești actuale o valoare nespus de mare. Din acest motiv devine vizibil că creștinismul este mai presus de rânduiala levitică și o înlocuiește, ea a fost dată de îngeri în mâna unui mijlocitor, Moise (Galateni 3.19). Hristos este pe baza demnității Sale intrinseci ca Fiu „*Mijlocitorul unui legământ mai bun, așezat pe făgăduințe mai bune*” (Evrei 8.6).

Mai întâi Fiu, apoi Purtător de cuvânt

Toată structura slujbei de mijlocitor a lui Hristos, așa cum este ea explicată detaliat în epistola către Evrei, se sprijină pe adevărul referitor la filiațiunea Sa. În mod corespunzător la începutul epistolei este prezentată cu multă grijă dumnezeirea Fiului. Oricât de mari ar fi fost mesagerii lui Dumnezeu de mai înainte și oricât de diversificate ar fi fost comunicările lor, toți aceștia sunt acum întrecuți prin venirea Fiului. „*După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul (în Persoana Fiului)*” (Evrei 1.1). În privința aceasta W. Kelly scrie:

Isus Hristos este numit Fiu, dar nu este numit copil al lui Dumnezeu

„Domnul Isus nu este niciodată numit teknon, ci hyios. Ar fi o degradare și tăgăduire a gloriei Sale veșnice, dacă s-ar vorbi despre El ca Copil (teknon) al lui Dumnezeu. (În expresia „Robul Isus” din Faptele Apostolilor 4.27 și 30 stă în original cuvântul pais, nu teknon, așa că „Rob” este traducerea corectă). Dar El este Fiu (hyios) în mai multe privințe.

El este Fiul lui Dumnezeu, și ca Fiu al lui Dumnezeu El a fost născut în timp și văzut pe pământ în relația Sa cu Israel prorocită, ca Mesia și Împărat al lor (Psalm 2). Prin învierea morților El a fost dovedit cu putere ca Fiu al lui Dumnezeu (Romani 1.4). Și ce este mai important decât toate și constituie baza a toate este faptul că El este Fiul lui Dumnezeu, singurul Fiu în sânul Tatălui, total despărțit de timpul revelării Sale sau al rezultatelor lucrării Sale de răscumpărare, Fiu al Tatălui în natura Sa proprie și în legătura personală în existența veșnică, esențială și caracteristică Dumnezeirii. În privința aceasta ne putem gândi la evanghelia și epistolele lui Ioan. De aceea nimic nu poate fi mai exact decât vorbirea scriitorilor inspirați; nimic mai slab decât prețuirea prin scriitorii teologici, cu toate că ei au faptele și cuvintele înaintea ochilor lor. Însă sursa rătăcirilor lor este foarte ușor de recunoscut: sensibilitatea insuficientă pentru gloria lui Hristos precum și pentru privilegiile care rezultă din aceasta pentru creștin.” (W. Kelly).

Vedem deci că Fiul este amintit nemijlocit împreună cu prorocii din vechime (versetul 1 și 2). Duhul vestește gloriile personale ale Fiului, care sunt mai presus de toate, pentru ca, în ceea ce privește rangul Său, să nu fie nici o încurcătură în părerile vreunuia din sfinții Săi. Așa cum Moise și Ilie, Legea și prorocii, dispar amândoi pe muntele transfigurării, pentru ca

numai Domnul Isus să poată fi văzut în gloria Sa personală inegalabilă, despre care glasul Tatălui a dat mărturie din nor, tot așa Duhul mărturisește în acest capitol, că Fiul este Dumnezeu și Iehova, și stă nespus mai sus decât îngerii cerului și prorocii lui Israel: în mod necesar Creatorul stă mult mai presus decât creaturile Sale.

Fiul, Cel care acum este Mesagerul lui Dumnezeu, este făcut cunoscut ca Acela căruia Duhul lui Dumnezeu în Psalmul 45 I se adresează ca Dumnezeu (versetul 6): „*Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic*”. În mod asemănător a vorbit Duhul în Psalmul 102 „*cu privire la Fiul*”: „*La început, Tu, Doamne (Iehova), ai întemeiat pământul, și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale*” (Evrei 1.10).

Numele și activitățile Dumnezeirii sunt atribuite aici de Duhul Sfânt Mesagerului lui Dumnezeu. Cuvântul „Fiu” caracterizează relația Sa personală cu Acela care L-a trimis, în timp ce „Mesagerul” arată relația Sa cu aceia la care El a venit și le-a vorbit. El a fost totodată împuternicit de Dumnezeu să fie Vorbitor, dar nu Fiu, căci El era Fiu în Persoana și natura Sa proprie înainte de toate lumile.

Mai întâi El a fost Fiu și apoi Purtător de cuvânt

Odinioară Aaron a fost făcut capabil de către Dumnezeu să fie locțiitorul lui Moise ca „vorbitor” către poporul Israel (Exod 4.14-16). El trebuia să fie „gură” pentru Moise și Moise trebuia să fie „Dumnezeu” pentru el. Aaron a fost rânduit formal pentru slujba unui mijlocitor între Moise și popor și de aceea era vorbitorul lui Moise. Însă relația lui personală inițială cu Moise era aceea a unui frate, și Iehova îl descrie ca „Aaron, levitul, fratele tău”. Aaron era mai întâi frate, apoi vorbitor.

Această situație istorică din cartea Exod poate de aceea să servească la ilustrarea adevărului din epistola către Evrei 1. Aaron era glasul lui Moise către faraon (Exod 7.1,2). În afară de aceasta legăturile familiare dintre cei doi bărbați au favorizat această slujbă deosebită, de a da poruncile lui Iehova mai departe la împăratul Egiptului. Aaron a fost mai întâi fratele lui Moise, și după aceea vorbitorul lui. Hristos a fost mai întâi Fiu, și după aceea Vorbitorul lui Dumnezeu.

Slujitorii și Fiul în asemănarea cu Hristos

Trăsătura esențială a vorbirii introductive a Duhului Sfânt (Evrei 1) stă în armonie cu una din pildele Domnului, pe care el a spus-o conducătorilor iudei. Atât în pildă cât și în epistolă accentul se pune în mod deosebit pe venirea Fiului. Autoritatea și slava Mesajului lui Dumnezeu în Noul Testament datorează caracterul ei unic în felul ei gloriei personale a Mesagerului. În adevăr, cum ar fi putut să fie altfel decât unic, când Iehova Însuși devine propriul Său Mesager?

Provocat de marele preot, Domnul mărturisește, că El Însuși este Hristosul, Fiul Celui binecuvântat (Marcu 14.61); însă scurt înainte de acest eveniment, pe când El învăța în Templu, a vorbit iudeilor despre filiațiunea Sa.

În timpul ultimei săptămâni a slujbei Sale în Ierusalim, Domnul nostru a explicat propria Sa lepădare și moartea Sa pe baza pildei despre îngrijitorii răi ai viei. Mai întâi ei au omorât pe robi și apoi pe fiul, care a fost trimis de proprietarul viei la ei (Matei 21.33-46; Marcu 12.1-12; Luca 20.9-19). Această pildă a constituit un ultim apel al Domnului adresat marilor preoți și bătrânilor poporului. El conținea o atenționare, căci a dovedit că ei (constructorii) vor lepăda Piatra, pe care Iehova a pus-o în Sion, însă că El, spre uimirea și pierzarea lor definitivă, va face această Piatră disprețuită să fie Piatra de colț înălțată (Luca 20.16-19).

În acest scurt rezumat simbolic al felului de a proceda al lui Dumnezeu cu Israel, care a fost pus deoparte ca națiune, ocrotit și îngrijit, ca să aducă roadă spre bucuria Sa (Isaia 5), Domnul Isus a ales cuvintele în pildă așa fel ca noi să pricepem diferența fundamentală,

evidentă, precum și concordanța generală între robi și Fiul, care a fost trimis să primească roadele vii.

Concordanța o vedem în aceea că au fost „trimiși” atât robi cât și Fiul, aceasta înseamnă că ambii au fost trimiși autorizați ai proprietarului. În felul cum au fost trimiși există o altă asemănare, căci amândoi au fost tratați rău și omorâți de către grădinari.

Dar marea diferență între robi și Fiul nu constă în slujba lor, ci în Persoana Ultimului. Cu toate că ambii în ceea ce privește funcția erau trimiși, „ultimul” trimis era Fiul, „singurul și preaiubitul lui Fiu” (Marcu 12.6). Fiul era cineva căruia viticultorii trebuiau să-I acorde respect, o atenție care nu era necesară robilor (Apocalipsa 22.8,9). Pe baza demnității Sale de Fiu, ca singurul Fiu El avea o poziție personală incomparabil mai mare. El era „Moștenitorul”, așa cum au recunoscut viticultorii, și tocmai din acest motiv ei L-au omorât. Ei au zis: „Iată Moștenitorul; veniți să-L omorâm și moștenirea va fi a noastră!”

Cât de viu a prezentat Domnul în această pildă păcatul îngrozitor al iudeilor, că ei au răstignit pe Fiul și L-au expus public (Evrei 6.6)!

Să răstignești pe Fiul lui Dumnezeu

Această pildă a fost o mărturie despre păcatul îngrozitor al iudeilor împotriva Fiului tocmai de aceea pentru că ea a fost făcută cunoscut de către El răufăcătorilor responsabili tocmai în seara premergătoare împlinirii ei. Copiii lui Israel s-au făcut vinovați în trecut față de mulți robi ai lui Dumnezeu pe care El le-a vorbit, dar acum erau gata să-și pună mâinile violente pe Fiul lui Dumnezeu. Această generație rea era vinovată de tot sângele nevinovat care a fost vărsat, de la sângele lui Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia (Matei 23.34,35); aici însă era punctul culminant: ei nu s-au dat speriați înapoi să tăgăduiască și să bată pe Acela care în chip sublim era Cel sfânt și Cel drept (Faptele Apostolilor 3.14,15).

În timpul faptelor brutale față de robii lui Dumnezeu din timpurile de demult sabia răsplătirii Sale drepte a rămas în teacă; dar dacă iudeii vor face păcatul de moarte îndreptat cu scop foarte precis împotriva Fiului, această sabie se va trezi și acești viticultori răzvrățiți nu vor fi cruțați. Deoarece ei au alungat din vie pe Fiul și Moștenitorul și L-au omorât, deci au călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu (Evrei 10.29), Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni, și în viitor judecățile necruțătoare, îngrozitoare ale teascului – care acum se odihnesc încă – vor năvăli din mâna lui Dumnezeu peste poporul vinovat (Apocalipsa 14).

Iudeii au respins pe Mesia al lor nu numai ca Împărat al lor, ci și ca Fiu al lui Dumnezeu. Pe când Pilat intenționa să-I dea drumul, ei au insistat ca El să fie răstignit și au zis: „*Noi avem o lege și, după legea noastră, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu*” (Ioan 19.7). În timp ce ei au tăgăduit în felul acesta pe Fiul înaintea națiunilor, ei au tăgăduit și pe Tatăl, așa cum Fiul a zis despre ei: „*Dar acum M-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu.*” (Ioan 15.24).

Fiul este numit Preaiubitul, și nu robii

Conform expresiilor folosite în pildă, Fiul, cu toate că El ca și robii era în slujba posesorului viei, în opoziție cu aceștia aparținea unei cu totul alte categorii. Ei erau sclavi (douloi), însă un Fiu conform poziției Lui nu este un sclav (doulos); El este Moștenitorul și „*Domn peste toate*” (Galateni 4.1,7). Fiul aparține în baza relației Sale cercului cel mai apropiat și cel mai demn al familiei, la care robii nu pot avea nici o pretenție. De aceea atunci când El a venit în vie ca Fiu, El a venit în virtutea drepturilor depline de proprietate, nu numai în legătură cu roadele, ci și în legătură cu via însăși. Revendicările Sale erau justificate și erau valabile în baza dreptului Său absolut, precum și al Tatălui. În ceea ce privește adevărul, care iese în evidență prin pildă, „Fiul-Rob” al lui Dumnezeu a venit în mijlocul

viticultorilor ca „Cel drept”, ai cărui „trădători și ucigași” au devenit ei, așa cum a spus Ștefan (Faptele Apostolilor 7.52).

În continuare dragostea este un moment care este revelat în această pildă tot așa cum este revelată autoritatea de drept a Fiului. Tatăl a trimis pe Fiul Său „preaiubit” (Luca 20.13). Dar dragostea Tatălui față de Fiul Său nu a exercitat nici o influență calmantă asupra viticultorilor. Atunci când ei au recunoscut clar identitatea Fiului, au zis: „*iată Moștenitorul*”, și cu gândul la moștenire (Luca 20.14) au plănuit pe ascuns să-L omoare din cauza aceasta. Dacă s-au gândit într-adevăr că El era „Preaiubitul” Tatălui (Marcu 12.6), atunci mânia lor împotriva Lui a devenit și mai mare (Ioan 5.18).

Vedem din evangheliile că iudeii necredincioși, în mijlocul cărora Domnul slujea, n-au avut nici un interes sau înțelegere că Tatăl a iubit pe Fiul, pe care L-a trimis la ei. Dar cât de nespuse de mare era această dragoste între Tatăl și Fiul! Pe baza acestei legături intime a dragostei reciproce, care a existat dintotdeauna în Dumnezeu, Fiul era, atunci când El a fost revelat pe pământ, totul pentru Tatăl, și Tatăl era totul pentru Fiul.

De ce – vrem noi să întrebăm – trebuia Iehova, care acum a fost făcut cunoscut ca Tată, să trimită pe singurul Său Fiu, pe Preaiubitul Lui, în vie, dacă în zilele de odinioară robii Lui au fost totdeauna tratați cu răutate și omorâți? Ah, trimiterea Fiului dragostei Sale a dovedit răbdarea lui Dumnezeu, Tatăl, față de viticultorii rebeli, dar și dorința lui sinceră, că ei, când vor vedea pe Fiul Său se vor „teme” de El și având în vedere via, pe care El le-a încredințat-o, se vor comporta așa cum se cuvine față de El. Însă ce păcat – ceea ce s-a văzut era numai faptul cât de adânc era înrădăcinat răul în inimile viticultorilor!

Mai întâi Fiu, apoi Rob

Dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, s-a concentrat asupra Fiului, nu asupra robilor, care au fost trimiși înaintea Lui la vie. El era Fiul preaiubit, nu ei. Dar când a început această dragoste a Tatălui pentru Fiul? Este de neimaginat că ar fi existat un moment în care dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, nu s-ar fi revărsat spre Fiul. „*Pentru că Eu, Domnul, nu Mă schimb*” (Maleahi 3.6).

A început Acela, care „în urma tuturor” a fost trimis ca adevăratul Rob în vie, să fie Fiul Tatălui în momentul când a intrat în vie ca Rob, ca să facă voia Aceluia care L-a trimis? A început dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, pentru Fiul atunci când El a devenit Om? Sau nu este mai degrabă – deoarece Dumnezeu este dragoste – dragostea reciprocă dintre Tatăl și Fiul o activitate necesară a naturii și ființei Dumnezeirii, și de aceea este fără început și fără sfârșit? Scriptura învață că trăsătura foarte deosebită a dragostei divine constă în aceea că ea iubește din sine însuși, fără cauze și ocazii venite din afară; aceasta o diferențiază fundamental de orice dragoste omenească.

În pilda Sa, Domnul nostru a vorbit clar despre dragostea Tatălui și poziția Sa ca Fiu, care a dat naștere la contrastul dintre Fiul și robi. Realitatea filiațiunii Sale, care a existat mai înainte, a făcut trimiterea Sa să fie peste măsură de mare. Nici un mesager mai mare nu putea fi trimis oamenilor, decât „Dumnezeu în Hristos”.

Pentru îndeplinirea acestei misiuni, Fiului I-a plăcut să devină Rob. De aceea El era Fiul, înainte ca El să ia „chip de Rob” (doulos). El Era Fiul înainte de toată veșnicia, dar El a devenit Rob la împlinirea timpului. Această smerire este unică; niciodată nu a putut fi și nu poate fi un Rob ca El; preamărit să fie Numele Lui sfânt din veșnicie în veșnicie.

Domnul nostru pune accentul în această pildă pe faptul că Fiul era Fiu înainte ca El să fie trimis: „*Stăpânul viei a zis: »Ce să fac? Voi trimite pe Fiul Meu iubit«*” (Luca 20.13). Cuvintele arată că posesorul viei avea planul să trimită pe Cineva, pe care El înainte de a-L

trimite L-a numit „*Fiul Meu iubit*”¹. Astfel Acela care a fost autorizat de îndată ce „*a venit împlinirea timpului*” (Galateni 4.4) să preia „slujba de Mijlocitor”, era Fiul preaiubit al lui Dumnezeu. El a fost mai întâi Fiul, apoi Robul.

Fiul și îngerii

Revenim acum la epistola către Evrei capitolul 1. Adevărul despre filiație – așa cum am văzut – este prezentat în pilde în evangheliile și este confirmat doctrinar chiar la începutul epistolei către Evrei; el este însoțit acolo de o mulțime de mărturii pe care Duhul Sfânt le-a ales din propriile lui relatări scrise în Vechiul Testament, care se referă la Salvatorul ce urma să vină. În pildă Fiul este privit, cum El este mai presus decât robii lui Dumnezeu de pe pământ, și în epistolă mai presus decât îngerii lui Dumnezeu din cer.

Această poziție de frunte în cerurile cerurilor aparține Fiului în baza propriei Sale Persoane și a Numelui Său, fără a mai vorbi de ceea ce I se cuvine pe baza activității Sale de Mijlocitor. Se amintește că El a făcut curățirea păcatelor (versetul 3), dar aici nu se constată că Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Sa în baza acestei curățiri, așa cum se explică în altă parte (de exemplu Evrei 10.12).

În această secțiune Fiul ocupă locul Său sublim și întâietatea Sa în baza dreptului Său propriu. În epistola către Efeseni 1.17-23 Dumnezeu, Tatăl slavei, L-a așezat la dreapta Sa, dar aici Fiul Se așează pe locul celei mai înalte demnități în baza propriei Sale gloriei mai presus de toți îngerii. El, „*după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte, luând un loc cu atât mai presus decât îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai ales decât ei*” (versetele 3 și 4). Numele Său „mult mai ales” (Fiu) Îl îndreptățește la acest rang fără asemănare, și acest Nume este Numele Său în baza dreptului personal – prin dreptul de moștenire.

S-a pus întrebarea: Cât de mai presus decât îngerii este Fiul? Care este gradul întâietății Sale? Cu cât este El „mai bun” decât ei? Răspunsul este: cu atât cu cât gloria Numelui Fiului este mai presus decât gloria îngerilor. Cu cât Dumnezeu în natura Sa divină este mai presus de creaturile mâinii Sale, cu atât Fiul, care a făcut lumile, în natura Sa divină este mai presus decât îngerii. Și se explică categoric că această demnitate înaltă I se cuvine în baza Numelui Său „mult mai ales”; și anume fără să se ia în considerare lucrarea Sa de ispășire, a cărei valoare este de asemenea nespus de mare.

Apostolul continuă apoi să arate în baza Scripturilor că Dumnezeu spune Fiului ceea ce El niciodată nu a spus îngerilor. Dumnezeu a confirmat filiațiunea Lui mai întâi ca pe o realitate din veșnicie nemodificabilă, și apoi că ea era la fel de valabilă atunci când în chip uimitor El S-a smerit și a devenit Om. Prin faptul că El Îi vorbește, Iehova spune: „*Tu ești Fiul Meu*”; și prin faptul că El a vorbit despre El, Iehova a spus: „*El Îmi va fi Fiu*” (versetul 5). Primul citat este exprimat prin prezentul abstract, atemporal: „Tu ești ...”, la care Fiul este recunoscut în Dumnezeirea veșnică. Al doilea citat se referă la Fiul în carne, și relatăriile evangheliilor arată cât de mult s-a împlinit această făgăduință în zilele dependenței Sale: „*Eu*

¹ Aici pare să fie o referire profetică la dragostea din Dumnezeire în expresiile simpatiei „Preaiubitul Meu” și „Iubitul Meu” de la începutul cântării lui Iehova despre via Sa (Isaia 5.1-7); „Voi cânta Preaiubitului Meu o cântare a Iubitului Meu despre via Sa. Preaiubitul Meu avea o vie ...”. Iehova cântă cântarea (versetul 1), și via, casa lui Israel, Îi aparține (versetul 7) și de asemenea ea aparține și Preaiubitului Lui (versetul 1). Titlul „Preaiubitul” (y’deed) se referă la Mesia și este exprimat în Numele lui Iehova pentru Solomon (Jedidjah), „Preaiubitul Dumnezeului său” (2 Samuel 12.25; Neemia 13.26), un tablou al Aceluia care era Moștenitorul de drept al viei lui Iehova (Marcu 12.6,7).

Cealaltă expresie, „Iubitul Meu” (dohd), în Isaia 5.1 pare de asemenea să se refere la Mesia. Cuvântul se întâlnește des (de aproximativ 30 de ori) în Cântarea Cântărilor a lui Solomon, cu înțelesul sublim al dragostei divine, dar niciunde în altă parte în Vechiul Testament. De aceea este o legătură strânsă între cântarea lui Iehova despre vie în Isaia și pilda Domnului despre vie în evangheliile.

Îi voi fi (textual: Eu vreau să Îi fiu) *Tată și El Îmi va fi Fiu*". Nici un înger nu a cunoscut o astfel de relație ca aceasta.

În plus, îngerii niciodată nu trebuie adorați, ci tocmai ei trebuie, oricât de înalt ar fi rangul lor, să slujească Purtătorului de cuvânt al lui Dumnezeu. S-a poruncit îngerilor să aducă omagiere Fiului întrupat ca Om, Întâiului născut, atunci când El va fi adus în lumea locuită (versetul 6). Îngerii sunt trimiși ca în zilele din trecut (vezi diversele locuri din Vechiul Testament), ca în viitor să dea mărturie oamenilor (vezi diverse locuri din cartea Apocalipsa), și chiar și în timpul actual ei sunt trimiși să fie de ajutor celor care vor moșteni mântuirea (Evrei 1.14). Dar oricât de înaltă ar fi poziția lor cerească, atunci când Fiul a fost făcut cu puțin mai prejos decât ei din pricina suferinței morții (Evrei 2.7,9), ei trebuiau totuși să-I aducă permanent omagiere, Lui, Fiului Omului, ca Fiu veșnic, a cărui dumnezeire ei o cunoșteau.

Ce mărturie este dată filiațiunii veșnice în Evrei 1?

Capitolul arată în rezumat, că Nazarineanul disprețuit și răstignit de iudei era Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu a vorbit în El în chip desăvârșit și definitiv, deoarece El, deoarece El este Fiu, era peste măsură de mult competent să reprezinte pe Dumnezeu în autoritate și exercitarea guvernării. Și este arătat că această aptitudine, care aparține intrinsec filiațiunii, este legată de nedespărțit cu persoana Sa. Deoarece El este Fiu în sens absolut, El transmite această relație de filiație la lucrarea Sa de Mijlocitor în putere și har.

Că El este Fiul veșnic, aceasta se vede din faptul că El a creat lumile (versetul 2). El a făcut lumile sau aions, aceasta înseamnă toate dimensiunile timpului și toate dimensiunile spațiului universului (Ioan 1.3; Coloseni 1.16) și prin aceasta a împlinit voia lui Dumnezeu. Lucrarea creației a fost lucrată prin (dia) El, Cel care este numit Fiul. Înainte ca El să devină Om, Dumnezeu Fiul a lucrat împreună cu Dumnezeu la crearea lumilor ca Împuternicit.

Deoarece Duhul Sfânt conferă Fiului activitate creatoare, existența Lui trebuie să fie înaintea existenței universului, pe care El l-a creat. Fiul, care a făcut curățirea păcatelor, a făcut mai înainte lumile, și în ambele cazuri El a acționat ca Mijlocitor, în primul caz înainte de întruparea ca Om, și în ultimul caz după întruparea Sa ca Om.

Că El este Fiul veșnic, se vede din capacitatea Sa lăuntrică de a revela pe Dumnezeu (versetul 3). Această aptitudine este legată cu „existența” Sa, aceasta înseamnă existența Sa veșnică, neîntreruptă: „*Care, fiind strălucirea gloriei Sale (a lui Dumnezeu) și întipărirea Ființei (sau naturii reale) Sale (a lui Dumnezeu) și susținând toate lucrurile (universul) prin cuvântul puterii Lui (proprie Fiului) ...*” (versetul 3).

Aceste aptitudini și glorie ale Fiului își au originea în natura Sa proprie deosebită și de aceea stau în legătură strânsă cu existența Sa veșnică; ele nu pot fi limitate la starea Sa după întruparea ca Om. În Dumnezeire Fiul este reflectarea gloriei lui Dumnezeu și întipărirea Ființei Lui, și tot așa de real El este aceasta ca Om. Ce importanță sublimă primesc cuvintele „*Dumnezeu ... ne-a vorbit în (în Persoana) Fiul*”, când ne gândim la aceste adevăruri!

Că Domnul Isus este Fiul veșnic, aceasta ne învață faptul că Fiul este apelat personal ca Dumnezeu și ca Iehova (versetele 8 până la 12). Aceste două Nume se referă profetic la Fiul în Împărăția Sa (Psalm 45) și în smerirea și necazul Său (Psalm 102), dar folosirea lor cu privire la El în aceste împrejurări dovedește că aceste Nume I se cuvin în baza dreptului intrinsec, și nu au fost dobândite prin întruparea Sa ca Om. Căci dacă Fiul avea deja dreptul la Numele de Dumnezeu și de Iehova, El îl avea dinainte de toată veșnicia. Numele divin nu este transmisibil: „*Eu sunt Iehova, acesta este Numele Meu, și nu voi da altuia gloria Mea*” (Isaia 42.8).

XIV. Înainte de întemeierea lumii și înainte de veșnicii

Nimic nu creează duhului omului greutatea mai mare decât concepția despre o veșnicie existentă înainte de întemeierea lumii. Omul nu poate ști nimic despre ea, numai atât cât Dumnezeu a revelat-o. Scriptura vorbește relativ puțin despre trecutul veșnic. Chiar și în Noul Testament, unde luminează lumina cea mai strălucitoare și deplină a revelației lui Dumnezeu, sunt numai câteva puține locuri care merg înapoi până la întemeierea lumii și până la începutul timpului. Dar aceste puține referiri, din cauza valorii lor deosebit de mari trebuie în mod deosebit prețuite și cercetate, deoarece ele ne descoperă ceva din planurile ascunse ale lui Dumnezeu, pe care El le-a întocmit înainte ca El prin Cuvântul Său atotputernic să creeze universul și să-l echipeze prin Duhul Său atotștiutor.

„Întemeierea lumii” este prezentată deseori în Scriptură ca linia de graniță extremă a trecutului, începând de la care este socotită istoria omului (Matei 13.35; 25.34; Luca 11.50; Evrei 4.3; 9.26; Apocalipsa 13.8; 17.8). De exemplu numele, care sunt găsite în cartea vieții, sunt scrise „începând de la întemeierea lumii”, așa cum redau cele două locuri din cartea Apocalipsa. În momentul acela a început raportul divin despre aceste persoane.

Dar ce a fost înainte de această linie de graniță a începutului creației, când Dumnezeu era totul? Ce era „înainte de întemeierea lumii”? Ce a avut loc atunci când Dumnezeirea era absolută și fără legătură cu universul, care încă nu era? Un răspuns se poate găsi numai în comunicările pe care Dumnezeu în har ni le-a făcut cunoscut în Cuvântul Său. Și în ceea ce El ne revelează acolo auzim despre dragostea Sa, despre cunoașterea Sa mai dinainte, despre alegerea Sa și despre făgăduința Sa referitoare la viața veșnică; și de aceea noi știm că aceste planuri ale dragostei nemărginite au fost întocmite înainte de întemeierea lumii. Gândurile de har au existat din veșnicie în Dumnezeire, însă realitatea existenței lor a fost revelată oamenilor în mod necesar în timp.

Expresia „*înainte de întemeierea lumii*” se întâlnește de trei ori în Noul Testament (Ioan 14.24; Efeseni 1.4; 1 Petru 1.20) și de două ori expresiile asemănătoare „*înainte de veșnicii*” (2 Timotei 1.9; Tit 1.2). Cu toată smerenia și simplitatea inimii vrem să aruncăm o privire asupra acestor cinci locuri, fiind conștienți de natura sfântă și de necuprins a informațiilor pe care ni le dau, căci ele vin – așa cum sunt – de la Cel Preaînalt și Sublimul, „*care locuiește în veșnicie*” (Psalm 131). Fie ca inimile noastre să fie ca ale unui „*copil înțărcat*” (Psalm 131), pentru ca numai Domnul să fie glorificat în ochii noștri, atunci când primim Cuvântul Său.

Tatăl a iubit pe Fiul înainte de întemeierea lumii

(1) În evanghelia după Ioan 17.24 Domnul prezintă Tatălui dorința Sa pentru aceia care Tatăl I i-a dat, și El întemeiază rugămintea Lui pe *dragostea care a existat între Ei înainte de întemeierea lumii*. El a zis: „*Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.*” Fiul știa că dragostea veșnică a Tatălui va împlini dorința inimii Lui și nu Îi va respinge cererea.

Dorința Fiului pentru ai Săi este ca ei în părtășia cu El Însuși să poată vedea gloria de Mijlocitor dată Lui – în mediul potrivit și caracteristic Lui. Căci noi trebuie să observăm, că Fiul a spus „unde sunt Eu”, și nu a spus „unde voi fi”. Moise a avut înălțimea lui, Pisga, de unde a privit moștenirea pământească făgăduită părinților. Și ucenicii au fost duși „pe un munte înalt deosebit”, unde în părtășie cu „Isus singur” au primit o privire temporară a slavei împărăției mesianice care va veni. Dar Domnul dorește aici o poziție mult mai minunată pentru ai Săi. El roagă pe Tatăl, ca ei împreună cu El („unde sunt Eu”) în ziua în care toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi unite într-Unul, în Hristos (Efeseni 1.10), ei să poată vedea gloria dată Lui.

Dar cât de sublim dumnezeiască este temelia de pe care Fiul roagă pe Tatăl pentru această favoare deosebită! Domnul nu revendică nici un drept pentru ai Săi deoarece ei „*erau ai Tăi, și Tu Mi i-ai dat*” (versetul 6); și nici din cauză că „*Tu i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine*” (ca în versetul 23), ci pentru că „*Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*”. Fiul știa că pentru prețuirea de către Tatăl nu exista nici un motiv mai potrivit ca dragostea, care în aceeași măsură era veșnic la Tatăl și la Sine Însuși. Tatăl iubea pe Fiul „înainte de întemeierea lumii” în familiaritatea intimă din Dumnezeire, și de aceea Tatăl nu poate reține nimic Preaiubitului Său, atunci când a devenit Om.

În locul acesta deci, o singură frază a Fiului Tatălui ne conduce în regiunea trecutului veșnic. Așa cum pentru Ioan „*s-a deschis o ușă în cer*”, și a văzut viziuni despre judecățile și gloriile care vor veni (Apocalipsa 4.1), tot așa și pentru noi s-a deschis o ușă în patria veșnică a dragostei. Să ne transpunem în gândurile noastre în momentul întemeierii lumii, atunci vom privi cu uimire de pe pragul acesta prin credință la această inaccesibilă locuință a luminii și vedem acolo adevărul, că Dumnezeu este dragoste. Auzim cuvintele Fiului, cum răsună ca un ecou în înălțimile și adâncimile imposibilității de pătrundere nemărginite: „*Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*”. „Tu” – Tatăl; „M-ai iubit” (pe Mine) – Fiul! Așa că înainte să existe lumile, Tatăl era prezent și Fiul era prezent – Persoane vii și iubitoare în această veșnicie trecută.

Acest cuvânt adresat Tatălui – prin harul incomparabil al lui Dumnezeu a avut dreptul să ajungă la urechea creaturii – este o dezvelire minunată a tainei din veșnicia cea mai îndepărtată. Prin aceasta noi, dacă avem voie să ne exprimăm în felul acesta, am fost aduși în prezența relațiilor divine ale Tatălui și Fiului în Dumnezeirea absolută. Cu siguranță aceste relații sunt „adâncimile lui Dumnezeu”, despre care vorbește apostolul, și el adaugă, „*nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 2.10,11). Însă Duhul lui Dumnezeu ne-a revelat aceste relații veșnice ale Tatălui și Fiului prin aceste cuvinte ale Fiului Însuși.

Obosim noi, dacă stăm puțin în lumina acestor cuvinte bogate în conținut? Ele conțin așa de mult în această formă scurtă a lor. Ele ne fac cunoscut că în Dumnezeirea veșnică, atotcuprinzătoare, dragostea a fost permanent arătată și permanent s-a avut parte de ea. Înainte să existe vreo creatură sau vreun lucru oarecare creat, Unul a fost iubit de Celălalt: „*Tu M-ai iubit*”. Unul, Cel care a fost iubit înainte de întemeierea lumii, vorbește Aceluia care L-a iubit și I Se adresează ca tată: „*Tată, Eu vreau ..., pentru că Tu M-ai iubit*” – pe Fiul.

Cât de deosebit de frumoasă este această încredere a dragostei veșnice! Fiul face cunoscut tainele inimii Tatălui aceluia pe care El i-a ales din lume. El dorește cu plăcere ca ei – nu lumea – să cunoască că în ființa Dumnezeirii „înainte de a fi lumea”, dragostea Tatălui se odihnea cu plăcere și simpatie „pe Fiul dragostei Sale”. Înainte de întemeierea lumii Tatăl în existența Sa proprie era în relația cu Fiul Tată, și Fiul în existența Sa proprie era Fiu în relația cu Tatăl.

Cât de aprinsă era dragostea Tatălui pentru Fiul! Cât de fierbinte era dragostea Fiului pentru Tatăl! Dragostea Dumnezeirii nu este abstractul personificat. Noi nu citim că dragostea este Dumnezeu, ci că Dumnezeu este dragoste, și de asemenea că dragostea lui Dumnezeu în exercitarea ei este dragostea Tatălui și dragostea Fiului. Fiul dorea de la Tatăl, vorbind în deplină cunoaștere a acestei dragoste în toată plinătatea ei, ca „ai Săi” să fie la El și să vadă gloria Sa. Fiul știa că Tatăl, a cărui dragoste față de El era veșnică, și-a găsit buna plăcere în „voia” Fiului, și tot așa a fost cu ascultarea Fiului față de voia Tatălui. Și pe această bază neschimbabilă Fiul – preamărit să fie Numele Lui sfânt totdeauna și în veci – a dus caracterul deosebit al destinării noastre înapoi până la fericirea veșnică.

Vrem acum să trecem de la cuvintele Fiului referitoare la gloria Sa la cuvintele Duhului Sfânt, care se referă la lucruri care s-au hotărât în planul Dumnezeirii „înainte de întemeierea lumii”.

Ales în Hristos înainte de întemeierea lumii

(2) În epistola către Efeseni capitolul 1 suntem conduși din nou înapoi la pragul timpului, și iarăși primim o revelație a ceea ce a avut loc înainte ca lumile să fi început. Din nou auzim că în această stare, în care nu exista timpul, noi eram prezenți în gândurile lui Dumnezeu. Imediat ce începem să citim pasajul, Duhul Sfânt pune pe buzele noastre expresia admirației: *„Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a bindecuvântat cu tot felul de bindecuvântări duhovnicești în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui”* (Efeseni 1.3,4).

Observă Numele divine, folosite în acest pasaj. Duhul nu vorbește despre „Dumnezeu”, ci despre „Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”, atunci când este vorba de exercitarea alegerii Sale de punere deoparte a acelor care trebuiau să fie „în Hristos”, în punctul central, în care la împlinirea timpurilor toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi aduse împreună sub un Cap (Efeseni 1.10). Dumnezeu Tatăl a făcut alegerea Sa „în Hristos” înainte de întemeierea lumii.

În creația nouă „în Hristos” este pus atât gândul referitor la dragoste, cât și cel referitor la responsabilitate; în mod corespunzător se adaugă Numele potrivit pentru denumirea relației de dragoste: *„Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”*. Planul Său veșnic constă în aceea, *„ca noi să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste”*. De aceea este *„Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”*, Cel care ne-a ales în El, Cel care este Fiul dragostei Lui, *„Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru”* (Romani 1.3).

Deci noi suntem învățați prin epistolele lui Pavel și în evanghelia după Ioan, că relațiile veșnice dintre Tatăl și Fiul stau în legătură cu acele planuri și hotărâri, care au fost luate în Dumnezeire înainte de întemeierea lumii. În momentul acela Tatăl iubea pe Fiul și El a hotărât cine trebuiau să fie însoțitorii Lui în aceea glorioasă strălucitoare a lui Dumnezeu, care este finalul încununat al activității Sale de Mijlocitor, când *„totul va fi adus împreună sub un Cap în Hristos”*, în Fiul Omului.

Probabil în ochii noștri faptul că Tatăl a iubit pe Fiul înainte de întemeierea lumii este în mai mică măsură uimitor decât faptul că noi în acest timp trebuia să fim aleși în El; dar ambele adevăruri ne-au fost clar revelate pentru aprofundarea adorării noastre și a laudei noastre care se revarsă.

Cunoscut mai dinainte înainte de întemeierea lumii

(3) Această expresie remarcabilă se întâlnește pentru a treia oară în epistola 1 Petru. Aici ni se spune că planul de răscumpărare al lui Dumnezeu pentru bindecuvântarea și gloria cerească și pământească a fost întocmit de El „înainte” de întemeierea lumii. În timp ce răscumpărarea și salvarea poporului pământesc al lui Dumnezeu, vestită *„mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui”*, era prin sângele prețios al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată, cunoscut mai înainte de întemeierea lumii. Apostolul scrie: *„căci știți ... ați fost răscumpeți ... cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană; El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii”* (1 Petru 1.18-20). Petru vorbește despre ceea ce a premers intențiilor divine cu poporul pământesc al lui Iehova, despre care se spune că ele datează „de la întemeierea lumii”.

Deci noi suntem introduși aici în taine, care *„erau ascunse în Dumnezeu”*, înainte să fi fost vre-o faptură sau vre-o relație temporală. Atunci a fost recunoscut mai dinainte sângele lui Hristos, *„care prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu”*. Atunci în cercul Dumnezeirii absolute s-a rostit clar voința divină referitoare la jertfa pentru păcate și sfințirea celor care cred. S-a scris „sulul cărții” (Evrei 10.7-9). Planul și misiunea

venirii Fiului în lume au fost întocmite și scrise în „sulul cărții”, care era cunoscută numai Dumnezeirii.

Deci în Dumnezeire era cunoaștere și hotărâre înainte de întemeierea lumii cu privire la marea faptă de jertfă și cu privire la Acela care urma să facă această faptă „*la sfârșitul acestor zile*”. Era Fiul lui Dumnezeu, care a spus: „*În sulul cărții este scris despre Mine ... Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!*” (Psalm 40.7,8; Evrei 10.7). Voia lui Dumnezeu includea nu numai revelarea Tatălui, ci și lucrarea de jertfire și preoția precum și sfințirea celor care cred (Evrei 10.10).

Plan și făgăduință, înainte de vecii vecilor

(4 și 5) Citim în Scriptură că așa cum pentru întemeierea lumii a existat un mai dinainte, tot așa există un mai dinainte și pentru vecii vecilor. Se poate spune că în limbajul biblic „lumea” este ordinea lucrurilor materiale, destinate pentru Adam și urmașii lui și în care a pătruns păcatul (Ioan 1.10; Faptele Apostolilor 17.24; Romani 5.12). „Vecii vecilor” par să fie fazele de dezvoltare și perioadele succesive ale căilor lui Dumnezeu cu creaturile Sale; și începutul acestor epoci coincid cu începutul creației.

Înainte de ambele și înaintea întregului domeniu de spațiu și timp stă starea nelimitată și atemporală a veșniciei, în care locuiește Dumnezeirea.

Însă Dumnezeu ne-a revelat anumite lucruri, care au avut loc înainte de vecii vecilor și înainte de întemeierea lumii. Aceste lucruri se referă la planuri și hotărâri, care au fost luate în Dumnezeire. Cu privire la crearea omului citim de exemplu, că Dumnezeu a zis: „*Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră*” (Geneza 1.26). Omul a fost creat în concordanță cu această expresie a vocii divine, oricând ea ar fi fost exprimată.

Expresia „vecii vecilor” se întâlnește de două ori în Noul Testament, o dată în epistola către Timotei și o dată în epistola către Tit. În epistola către Efeseni Pavel vorbește despre alegerea noastră în Hristos înainte de întemeierea lumii; în epistola către Timotei el vorbește despre planul lui Dumnezeu și de harul care ne-a fost dat în Hristos înainte de veșnicii (2 Timotei 1.9). El leagă chemarea creștină cu voia fermă a lui Dumnezeu, care a avut loc față de noi „în Hristos”, înainte să înceapă derularea succesivă a vecii vecilor cu caracterul lor diferit. Acest plan divin și acest har a existat în planurile Dumnezeirii înainte de perioada timpurilor, și acum ele au fost revelate Adunării, vasul ales al prezentării lor.

În epistola către Tit citim despre făgăduința vieții veșnice dată înainte de a începe lumea: „*În nădejdea vieții veșnice, făgăduită mai înainte de veșnicii* (înainte de vecii vecilor) *de Dumnezeu, care nu poate să mintă*” (Tit 1.2). Aici ni se spune iarăși, că făgăduința, pe care o moștenesc creștinii, în ceea ce privește originea ei a fost dată în veșnicia trecută; înaintea întregii istorii a omenirii. Aceasta este „făgăduința în Hristos”, de care au parte atât credincioșii dintre națiuni cât și cei dintre iudei (Efeseni 3.6).

Dar cine a fost acolo înainte de vecii vecilor, ca să primească făgăduința? Căci „făgăduința” are ca premisă un număr mare de persoane, la care ea se referă. Cel puțin Unul trebuie să fi fost acolo, care să facă făgăduința, și un Altul, care s-o primească. De aceea această făgăduință a vieții veșnice a fost dată înainte de a începe lumea, corespunzător planurilor Dumnezeirii, ea a fost dată de Dumnezeu și a fost primită de Fiul. Paragraful care urmează este din Synopsis a lui J. N. Darby referitor la acest pasaj din epistola către Tit:

„«Făgăduită înainte de veșnicii» este o expresie remarcabilă și importantă. Nouă ni se dă acces la gândurile lui Dumnezeu dinaintea existenței acestei scene plină de schimbări și derutantă ... Viața veșnică este legată cu natura neschimbătoare a lui Dumnezeu: cu planurile Sale, care sunt tot așa de statornice ca și natura Sa; cu făgăduințele Sale, în care El nu poate minți și cărora El nu poate să le fie necredincios.

Partea noastră la viață a existat înainte de întemeierea lumii, nu numai în planurile lui Dumnezeu, nu numai în Persoana Fiului Său, ci și în făgăduințele care au

fost date Fiului, «în care și noi am primit o moștenire». Ea era tema acestor comunicări, pe care Tatăl le-a dat Fiului, și al căror subiect eram noi; Fiul era Administratorul lor.

Minunată cunoaștere, care ne-a fost dată despre comunicările cerești, al căror subiect era Fiul, pentru ca noi să înțelegem interesul, pe care noi îl ocupăm în gândurile lui Dumnezeu, al căror subiect eram noi în Hristos *înainte de veșnicii!*”

Care sunt deci învățăturile principale ale acestor puține locuri din Scriptură? Ele revelează relații divine, care au existat la început în Dumnezeirea absolută. Ele arată, că înainte de a fi chemate la existență lucrurile create, înainte de a începe derularea veșnicilor și pe când Dumnezeirea era absolut totul, Tatăl iubea pe Fiul – și mai mult chiar: El Și-a propus ca în timpul când universul va fi supus Fiului ca și Cap, în domnia Lui a tot cuprinzătoare El să fie însoțit de însoțitori cerești, pe care El voia să-i aleagă din lumea rea și pierdută, pentru ca ei să aibă parte împreună cu El de această poziție măreață. Așa este buna plăcere a Tatălui față de Fiul Său preaiubit; așa a fost la început, așa este acum, și așa va fi mereu.

’Nainte chiar de veșnicii
Am fost aleși prin Tine
Și nu ne vom mai despărți.
Căci Duhul Tău ne ține.
Când timpul se va împlini,
Cu Tine noi vom moșteni
Spre cinstea slavei Tale.

Căci toate-n cer și pe pământ
Îți aparțin doar Ție,
Tu ești Stăpânul lor Preasfânt
Și-Ți vor fi date Ție.
La dreapta tronului Tu stai
Pân’ ce dușmanii ce îi ai
Îți vor sta la picioare.

XV. Revelarea în Fiul

Ar însemna o cutezanță nebună și o lipsă de respect grosolană, dacă s-ar încerca să se pătrundă în tainele Trinității sau să se cerceteze adâncimea Persoanei binecuvântate a Fiului. Pe de altă parte ar fi o desconsiderare a harului divin să minimalizezi astfel de revelații despre El Însuși, pe care El în harul Său ni le-a dat. Ceea ce a fost revelat este necesar pentru maturizarea completă a naturii spirituale, pentru ca Tatăl să poată primi de la noi acea adorare în adevăr, pe care El o caută; și pentru ca noi în adorarea adusă de noi să adorăm conștienți pe Acela pe care noi Îl cunoaștem pe baza propriei Sale revelări în Fiul (Ioan 4.22).

Importanța revelării

Cu smerenie vrem să primim comunicările Tatălui și Fiului, care sunt păstrate în Scriptură pentru adâncirea părții noastre. Este o mângâiere minunată să ne gândim că adevărurile cele mai profunde ale Scripturii se învață în mod personal. Ele ne sunt făcute cunoscut nu pe table de piatră, așa cum este Legea, ci în Persoana lui Hristos Însuși. Să cunoști pe Fiul înseamnă să cunoști și pe Tatăl (Ioan 8.19). Noi respectăm și „împlinim” cuvintele Sale; ele sunt pentru noi „mai dulci decât mierea și decât fagurul de miere”. Însă Domnul Isus este Însuși ceea ce El a învățat. Așa a zis El iudeilor, când a răspuns la întrebarea lor: „Cine ești Tu?”: „Ceea ce (sau: absolut) de la început vă spun că sunt” (Ioan 8.25). Astfel Fiul devenit om era Însăși întruparea a ceea ce El avea de comunicat atunci când a venit în lume. „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”. Acest adevăr este valabil pentru El acum în glorie. Pavel avea înaintea sa ca motivație „prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu” (Filipeni 3.8,10). Și străduința normală a întregii Adunări este să ajungă cu ajutorul practicării comune a darurilor lui Hristos Însuși la „cunoașterea Fiului lui Dumnezeu” (Efeseni 4.13).

Prezentarea adevărului înaintea ochilor oamenilor în această formă personală vie este denumită în Scriptură uneori ca „înștiințare” sau „revelație”. Noi citim despre „Dumnezeu revelat în carne” și „Fiul lui Dumnezeu a fost revelat”. Înainte să studiem contextul în care se găsește această expresie, este necesar să înțelegem sensul cuvântului.

A revela (phaneroo) înseamnă să aduci la lumină ceea ce până acum a fost ascuns. „Revelarea” nu conține niciodată o trecere de la o stare de inexistență la o stare de existență. De exemplu tu nu poți numi fabricarea primei locomotive revelarea ei, căci cuvântul are ca premisă de la sine înțeleasă că locomotiva a existat deja mai dinainte, dar nu era încă revelată, așa că în acest caz sau în cazuri asemănătoare cuvântul nu poate fi folosit.

De aceea revelarea arată că există un moment în istoria unei persoane sau a unui lucru în care ea sau el trece dintr-o viață ascunsă într-o viață publică sau vizibilă. Biblia vorbește despre „Dumnezeu revelat în carne”. Revelarea a avut loc în momentul când Acela, care era Dumnezeu, a luat trup de carne și a fost văzut de oameni și de îngeri. De asemenea se spune, că Fiul lui Dumnezeu a fost revelat. El, Cel care era Fiu, și ca Fiu era necunoscut și nevăzut, S-a arătat sau a fost revelat „într-o fire asemănătoare cu a păcatului”.

Drept urmare noi trebuie să recunoaștem, dacă vrem să dăm Fiului onoarea care I se cuvine, că El era Fiul lui Dumnezeu înainte ca El să fie revelat. Mărturisirea corectă și care se cuvine este să-L recunoaștem în poziția acordată Lui de Duhul Sfânt în Cuvântul lui Dumnezeu. Să tăgăduiești filiațiunea Lui înainte de întruparea Lui ca Om ar însemna să tăgăduiești înțelesul clar al „revelării” în sensul în care Biblia folosește cuvântul, și să jefuiești pe Fiul lui Dumnezeu de această glorie revelată. *Deoarece El era din veșnicie Fiul lui Dumnezeu, El a fost revelat public și vizibil în carne pentru scopul lucrării Sale ca Mijlocitor (1 Ioan 3.8).*

Revelat în carne

„Revelat în carne” este o expresie biblică pentru întruparea ca Om. Această expresie o găsim în 1 Timotei 3.16, acest loc remarcabil: „*Și fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu a fost revelat în carne ...*”. Nu este necesar să ne referim aici la un alt mod de exprimare: „El, Cel care ...”; căci sensul versetului este în ambele cazuri același. Este numai unul singur despre care se putea scrie că El a fost revelat în carne. Alte locuri din Scriptură confirmă că *era Fiul lui Dumnezeu, Cel care a fost revelat în carne*; și El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică.

S-ar putea spune la modul cel mai general despre omenire, că ea este carne, căci toți oamenii sunt în mod natural născuți din carne (Ioan 3.6). Dar Cuvântul *a devenit* carne (Ioan 1.14). Întruparea ca Om era o revelare a Cuvântului, a Aceluia care era la început, care era la Dumnezeu și care era Dumnezeu (Ioan 1.1). A fost un timp când El a luat trup de carne și drept urmare a fost „revelat”, o perioadă de timp în istoria acestui Unul, care exista înaintea oricărei creaturi ca și Cuvântul veșnic și nevăzut pentru creație.

Cuvântul „revelat” ne îndreaptă gândurile instantaneu de la momentul când El a devenit Om sau a luat trup de carne, spre înapoi în trecut, oricât de minunat ar fi acest eveniment al întrupării ca om. Acel Unul, care a devenit vizibil, este Același, care a fost nevăzut, căci nu a existat nici o schimbare în Persoana Sa, atunci când El a fost revelat. „Cel nesfârșit și nevăzut” a devenit vizibil atunci când a fost revelat în carne, El, Cel care „*locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia*”, a venit și „*a locuit printre noi, plin de har și de adevăr*”, „*Chipul Dumnezeului Cel nevăzut*”.

Revelarea și mijlocirea

Va fi bine dacă ne vom aminti că în Scriptură realitatea întrupării ca Om este strâns legată cu scopul ei. Întruparea ca Om în sine nu este împăcare. Realitatea revelării Unuia, pe care oamenii nu L-au văzut, și nici nu puteau să-L vadă, este minunată. Însă țelul revelării divine, a adevăratei „Theophani” (arătarea lui Dumnezeu), trebuia să asigure gloria deplină a lui Dumnezeu în acțiunea Sa în har și dreptate cu omul păcătos. De aceea Fiul lui Dumnezeu, care a fost arătat, este Mijlocitorul între Dumnezeu și om.

Revelarea și mijlocirea stau în strânsă legătură în învățătura Noului Testament, mijlocirea rezultă din revelare și ambele sunt „în carne”. Revelarea lui Dumnezeu între oameni era „în carne” (1 Timotei 3.16) și „*Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni*” era de asemenea în carne, căci El este „*Om Hristos Isus*” (1 Timotei 2.5). Și El „*S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți*”. *Mijlocirea* Sa includea nu numai arătarea Sa în asemănarea cu trupul (carnea) păcatului, ci și jertfirea Sa Însăși. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre (1 Ioan 4.10) și „*nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi*” (1 Ioan 2.2).

În scrierile apostolului Ioan se pare că Duhul Se preocupă cu precădere cu lucrarea de răscumpărare făcută de Acela care a fost revelat. De exemplu, El explică, că scopul revelării Fiului lui Dumnezeu era îndepărtarea păcatelor noastre și nimicirea lucrărilor marelui împotrivor. El spune: „*Știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat*”, și în continuare: „*Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului*” (1 Ioan 3.5,8). În mod asemănător Pavel leagă lucrarea Sa de răscumpărare cu revelarea Sa și spune: „*acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa*” (Evrei 9.26).

Toate aceste locuri biblice se referă la lucrarea de mijlocire a Aceluia care a fost revelat. Ele se unesc, ca să constate că *El, Cel care a fost revelat în timp ca Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, era Fiul lui Dumnezeu înainte de revelarea Lui în timp*; și de aceea El era Fiul în veșnicie. Relația Lui originală și esențială ca Fiu în Dumnezeire a fost revelată în carne, și după ce El a fost revelat în felul acesta și Duhul Sfânt a făcut cunoscut faptul acesta, atunci ce orbire și împietrire a inimii trebuie să fie, ca să tăgăduiești această relație!

Revelarea comorilor ascunse

În visteria casei Tatălui sunt păstrate lucrurile cele mai adânci și mai prețioase ale veșniciei, nedescoperite de ochiul omului și necunoscute de inima omului. Toate „*lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeuului nostru*” (Deuteronom 29.29), care revelează toată buna Sa plăcere celor cărora El vrea.

Acum nu ne ocupăm cu revelarea căilor lui Dumnezeu cu oamenii, care se referă la guvernarea pe pământ. Mult mai presus decât aceste planuri stau adevăruri care se referă la existența veșnică a lui Dumnezeu, care în mod necesar erau ascunse de ochii și inima creaturii. Ce este Dumnezeu, trebuie să fie mult mai acoperit și mai profund decât ceea ce vrea El să facă: „*oare nu este ascuns lucrul acesta la Mine, pecetluit în comorile (sau: visteria) Mele?*” (Deuteronom 32.34).

În zilele Noului Testament au fost revelate multe comori deosebite ale înțelepciunii cerești și cunoașterii, care sunt în legătură cu Dumnezeu și Fiul Său. Chiar și în timpul acela o astfel de cunoaștere supranaturală a fost ascunsă de înțelepții și pricepuții pământului, dar au fost revelate de Tatăl, de Domnul cerului și al pământului, „pruncilor” (Matei 11.25). Astfel comorile ultimelor revelații ale lui Dumnezeu sunt incluse în „taină”, în adevărul referitor la Hristos și Adunare, care au fost încredințate lui Pavel (vezi Coloseni 2.2,3). Adunarea a fost făcută purtătorul acestor adevăruri deosebite, care până acum au fost păstrate secret în arhiva cerească. Dorim ca din multele adevăruri revelate să scoatem pe scurt în evidență următoarele:

1. *Planul veșnic și harul lui Dumnezeu au fost revelate.* Apostolul Pavel explică, că Dumnezeu ne-a chemat „după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșniciei, dar care a fost descoperit acum” (2 Timotei 1.9,10). Timpul pentru această revelare a venit abia atunci când Mesia Însuși S-a prezentat lui Israel conform făgăduinței și prorociei și a fost batjocorit și răstignit de națiuni. Această respingere rea a Împăratului și Salvatorului lor era prevăzută în „*planul hotărât și cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu*”.

Drept urmare de la început era prevăzut de Dumnezeu „ceva mai bun”. Deoarece încăpățânarea omului a zădărnicit introducerea binecuvântărilor făgăduite pentru pământ, Dumnezeu Și-a propus să lase parcurs liber râului Său de har și să ne dăruiască binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos Isus. Pe parcursul veacurilor a fost păstrată tăcere cu privire la chemarea cerească a Adunării, dar acum taina cerească păstrată cu grijă a fost revelată, prin aceea că ea a fost făcută cunoscut prin scrierile profetice (Romani 16.25-27).

2. *În Hristos Isus a fost revelată acum viața.* Apostolul Ioan a fost ales de Duhul Sfânt să prezinte în scrierile sale revelarea actuală a vieții în Hristos Isus. Mereu întâlnim expresia „descoperire” (revelare): „*viața a fost arătată*” (1 Ioan 1.2). Ea nu era o viață care cu puțin timp înainte a fost chemată la existență, ci era o viață prezentă în Fiul din veșnicie și care până acum, când a fost descoperită, era ascunsă. Însușirea ei caracteristică este „*părtașia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos*” (1 Ioan 1.3); și această părtașie este pentru noi!

Aici este deci scoasă la iveală din casa comorilor veșniciei o altă taină nespuse de prețioasă și este făcută cunoscut acum familiei lui Dumnezeu. Din zilele lui Adam era pe pământ o viață pătată de păcat, însă nimeni nu a văzut această viață veșnică, care era la Tatăl, până când ea a fost arătată în Fiul, care a luat chip de Om. Această viață veșnică era totdeauna la Tatăl, dar în aceste ultime zile ea a fost revelată printre oameni prin Acela care este „*Dumnezeu adevărat și viața veșnică*”. Această viață a existat dintotdeauna, căci ea este „în Fiul”, dar ea a fost ascunsă oamenilor până când El a fost revelat, Acela despre care Ioan a mărturisit cu privire la sine și la aceia, care împreună cu el au fost martori oculari: „*Viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată*” (1 Ioan 1.2).

3. *Dragostea lui Dumnezeu a fost acum arătată.* Dragostea lui Dumnezeu, care este vestită în Evanghelie, nu a luat naștere de curând. Ea era ascunsă, dar ea a fost acum revelată. Ioan se preocupă cu acest aspect al dragostei. El ne învață, că „*dragostea este din Dumnezeu*” și că „*Dumnezeu este dragoste*” (1 Ioan 4.7,8). Dumnezeu Însuși este originea, izvorul inițial al dragostei: El este dragoste.

Deoarece este așa, că dragostea este natura propriu-zisă a lui Dumnezeu, această dragoste a lui Dumnezeu este de nepătruns, de neînțeles, de neajuns la ea de către creatură, așa cum natura divină trebuie să fie în mod necesar. Acum însă comoara cea mai de preț a casei Tatălui a fost revelată, ea s-a arătat în mod demn și minunat în Fiul întrupat ca Om. „*Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El*” (1 Ioan 4.9).

Această revelare este pentru noi foarte simplă în rezultatele ei și bogat binecuvântată. În ce fel cunosc membrii familiei lui Dumnezeu dragostea veșnică a lui Dumnezeu, așa cum ea se odihnește pe ei și lucrează asupra lor? Ei o primesc în ei înșiși, când se gândesc la ea și o contemplă acolo, așa cum ea a fost revelată și putea fi revelată numai în Persoana singurului Fiu al lui Dumnezeu.

Revelație nespus de mare

Între toate frumusețile care ne întâmpină cu strălucirea lor – așa cum prin credință noi putem vedea pe Fiul dragostei Sale – vedem în gloria Acestui mult preamărit *dimensiunea nesfârșită* în care El a făcut cunoscută dragostea lui Dumnezeu. Am putea să ne întrebăm, în ce măsură dragostea nesfârșită a lui Dumnezeu s-a desfășurat în această lume sărmană. Pe de o parte stă dimensiunea nemărginită a dragostei lui Dumnezeu, care a fost prevăzută pentru a fi revelată, pe de altă parte pentru primirea ei stă vasul minuscul al inimii omenești. Se limitează plinătatea veșnică a dragostei divine la umplerea paharului nostru mic, și apoi să oprească răspândirea ei, așa cum a fost cu uleiul la văduvă? O, nu; o revărsare limitată a dragostei Sale nu era în voia lui Dumnezeu. Dragostea Sa nemărginită a fost revelată în dimensiunea ei extremă spre glorificarea Numelui Său și spre bucuria inimii Sale. Este voia Sa, ca noi să cunoaștem dragostea, care întrece înțelegerea, și ca noi să avem parte de plinătate deplină în Isus Hristos, Fiul Său. În El, *în Cel care locuiește toată plinătatea Dumnezeirii, locuiește dragostea lui Dumnezeu*, care în caracterul ei, în lucrarea ei este mai presus de orice minte omenească. Dragostea, care locuiește în El, este dragostea cu care Tatăl a iubit pe singurul Său Fiu înainte de întemeierea lumii; cu toate acestea noi avem voie să spunem, că noi toți am primit din această plinătate copleșitoare.

Revelarea în Fiul

Aptitudinea Fiului lui Dumnezeu de a revela Numele Tatălui (Ioan 17.6) se bazează pe propria Lui relație cu Tatăl Său dinainte de întruparea Lui ca Om. Propriile Lui cuvinte, cu care El S-a revelat, erau: „*Am ieșit de la Tatăl ... acum las lumea, și Mă duc la Tatăl*” (Ioan 16.28). Mai mult chiar, cu toate că aici jos avea haina simplă a omului, relația Sa de Fiu a rămas nevătămată. El vorbește despre Tatăl ca „*Tatăl Meu*”, și când El I Se adresează, El vorbește despre Sine Însuși ca „*Fiul Tău*”.

Întruparea ca Om nu a întrerupt și nu a slăbit legătura veșnică dintre Tatăl și Fiul. Tot timpul revelării Sale Ei au fost în cea mai intimă părtășie Unul cu Celălalt. Ucenicii Lui L-au părăsit, dar El nu era singur, căci *Tatăl era cu El* (Ioan 8.29; 16.32). El a spus: „*Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine*” (Ioan 10.38; 14.10); și vorbind despre lucrarea Lui, El a spus: „*Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări*” (Ioan 14.10).

Aceste afirmații ar suna contradictoriu și ciudat chiar dacă ele ar fi rostite de cei mai mari oameni, dar ca exprimări ale lui „*Dumnezeu revelat în trup (carne)*” ele sunt minunat de potrivite

și educative. Fiul era în părtășie conștientă cu Tatăl, căci El a spus: „*Eu și Tatăl una suntem*” (Ioan 10.30). El a revelat deplin conștient Numele Tatălui, căci El a spus: „*Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl*” (Ioan 14.9).

Desigur bogăția și plinătatea revelării Tatălui de către Fiul se baza pe relația veșnică a Fiului. În aceasta consta diferența radicală între Fiul și mulții robi ai lui Dumnezeu. Ultimii au fost însărcinați cu misiunile lor diferite și fiecareia dintre ei i s-a încredințat un anumit mesaj deosebit. Ei au rămas subordonați, oricât de mare ar fi fost demnitatea lor în timp.

Avraam a fost numit prietenul lui Dumnezeu, și Iehova i-a făcut cunoscut planul referitor la apropiata distrugere a cetăților din câmpie (Geneza 18.17). Iehova a vorbit cu Moise, mijlocitorul lui Israel, față către față, așa cum vorbește un om cu prietenul lui (Exod 33.11). Aceasta era o mare cinste pentru doi fii ai oamenilor, încă cu toate acestea niciodată ei nu au depășit poziția lor inițială, așa cum dovedesc relațiile despre greșelile și lipsurile lor.

Cât de nepotrivite și de rele ar suna din gura lui Avraam cuvintele: „Cine m-a văzut pe mine a văzut pe Cel Atotputernic!” Dar când Domnul nostru a spus: „*Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl*”, cât de corectă și de binecuvântată a fost afirmația buzelor Sale!

Nici Moise nu ar fi îndrăznit să spună: „Eu și Iehova suntem una”; însă Domnul a spus (nu, „Tatăl Meu și Eu suntem una”, ci): „*Eu și Tatăl una suntem*”. Nu totdeauna Numele Domnului stă pe primul loc, căci în alt loc El spune: „*Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez*” (Ioan 5.17). Fiecare afirmație este frumoasă și la locul ei este potrivită, deoarece toate afirmațiile Sale se unesc în a prezenta Personalitatea divină a Fiului pe pământ ca Trimis al Tatălui.

Nimeni în afară de „Dumnezeu revelat în trup” nu putea avea o astfel de pretenție și să scape de soarta blasfematorilor. Dacă studiem felul acestei revelații minunate, cu siguranță putem spune împreună cu cei salvați ai lui Israel: „*Domnul a făcut lucrul acesta; și este o minunăție înaintea ochilor noștri*” (Psalm 118.23). Fiul a venit din cer pe pământ (Ioan 6.33) ca să reveleze pe Tatăl, celui căruia voia El să-L reveleze (Matei 11.27). Deoarece El S-a coborât din cer, El a mărturisit ce a văzut și ce a auzit (Ioan 3.31,32).

Cuvintele Fiului erau: „*Eu spun ce am văzut la Tatăl meu*” (Ioan 8.38). Caracterul revelării făcute de El se baza pe faptul că înainte de venirea Lui în lume El era la Tatăl. Fiul era deplin conștient de prezența Lui veșnică la Tatăl și de gloria, pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea, și El a depus mărturie despre ea (Ioan 17.5), pentru ca noi să credem, că Tatăl a trimis pe Fiul, și, dacă noi credem aceasta, să adorăm pe Tatăl și pe Fiul.

XVI. Remarci finale: Filiațiunea și slujirea

Pe parcursul studiului nostru despre „Fiul dragostei Sale” cu siguranță am învățat, că în Preamăritul, în Mijlocitorul între Dumnezeu și om, posedăm un reprezentant desăvârșit al lui Dumnezeu, care este dragoste, căci El, Fiul, este Dumnezeu: plinătatea Dumnezeirii locuiește permanent în El. El este Fiul, Cel care revelează pe Tatăl aceluia căruia vrea El să i-L descopere (Matei 11.27).

Această revelație în Fiul a avut loc „în trup (carne)”. *„Cuvântul a devenit trup (carne)”*. Fiul întrupat ca Om S-a arătat printre oameni, pentru ca să facă lucrarea de ispășire și să reveleze pe Tatăl Său „în zilele cărnii Sale”. *„În El nu este păcat”*, dar: Dumnezeu „a osândit păcatul în firea pământească (carne), trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8.3). Fiul spune Tatălui la sfârșitul slujirii Sale pe pământ: *„Am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac”* (Ioan 17.4). De aceea noi onorăm pe Fiul tot așa cum onorăm pe Tatăl, noi Îi onorăm pe Amândoi, deoarece Ei sunt egali în Dumnezeire.

Gloria deosebit de mare a ascultării lui Hristos, pe care El a dovedit-o până la moartea pe cruce, constă în faptul că El ca Fiu veșnic S-a coborât să intre în această relație de supunere spre glorificarea lui Dumnezeu. Cu toate că El era Fiu în Dumnezeire și liber de orice obligație, precum și de relația de slujire, El a devenit Slujitorul lui Dumnezeu, al lui Iehova. În acest scop El *„S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor”* (Filipeni 2.7).

Chiar dacă Duhul Sfânt descrie detaliat în epistola către Filipeni cum El, „măcar că avea chipul lui Dumnezeu”, o Persoană divină, ia „chip de rob”, sau chipul unui sclav, totuși nu citim niciunde în Scriptură că El a luat „chipul unui Fiu”, ci dimpotrivă, Scriptura mărturisește că în întruparea Lui ca Om era ca și mai înainte Fiul; dar nu copilul (vezi capitolul XIII din acest studiu).

Cel Preamărit „a coborât” pe locul supunerii, căci El S-a hotărât să devină adevăratul rob slujitor al lui Iehova, însă Scriptura întreagă nu spune nimic despre devenirea Lui ca Fiu. Deoarece El era Fiu, El era atât supus cât și ascultător, ca să fie trimis, și după ce a fost trimis, El a făcut voia Aceluia care L-a trimis. *„Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”* (Evrei 5.8). Ascultarea Lui a fost mai mult decât ascultarea unui rob; ea era ascultarea Fiului – și pe lângă aceasta era o ascultare pe care El a învățat-o în școala suferinței.

Învățătura nouă și străină

Această însușire unică în felul ei a ascultării lui Hristos pare să fie puternic întunecată, dacă nu chiar complet ștearsă, prin păreri doctrinare care circulă astăzi în unele cercuri. Se pare că se susține părerea, că expresia „Fiu” ar trebui folosită cu privire la Domnul nostru în sens de „rob”; se spune, că supunerea este însușirea filiațiunii, și din acest motiv filiațiunea pe drept nu s-ar potrivea Domnului nostru înainte de întruparea Lui ca Om.

Citatul următor al lui J. T. reprezintă o afirmație doctrinară clară în acest scop, tăgăduindu-se filiațiunea veșnică a Domnului Isus Hristos: „Așa cum s-a scos în evidență în ultimii ani sub diverse forme, Biblia învață, că filiațiunea Domnului nostru, chiar dacă Persoana Sa rămâne neschimbată, caracterizează supunerea și drept urmare nu este potrivit să fie folosită cu privire la El în Dumnezeire înainte de întruparea Lui ca Om, atunci când în veșnicie El avea chipul lui Dumnezeu, aceasta nu poate include în sine supunerea.” (cuvintele scoase în relief sunt la fel și în textul original).

Această explicație conține ideea principală a unuia din argumentele de bază al unitarienilor, care tăgăduiesc dumnezeirea Domnului Isus; ei afirmă, că Domnul, după ce El Își revendică propria filiațiune, prin această mărturisire făcută de El Însuși, a ocupat un loc subordonat și de aceea nu putea să fie Dumnezeul Preaînalt. Pe lângă aceasta, părerea doctrinară prezentată mai sus lasă să

se vadă clar, că „filiațiunea”, deoarece ea este un semn al subordonării, nu se aplică, și nu se poate folosi cu privire la Domnul în dumnezeirea Lui înainte de întruparea ca Om. Dacă în alte privințe ei sunt de păreri foarte diferite, totuși sunt una cu adversarii Domnului în aceea că pun la îndoială filiațiunea Sa veșnică, și anume din același motiv nejustificabil.

Motivul prezentat (că filiațiunea „este condiționată de supunere”) nu își găsește nici o justificare în Scriptură, unde potrivit cu utilizarea generală, filiațiunea desemnează frecvent demnitate, caracter, ființa și privilegiul, mult mai mult decât supunerea. Și deoarece filiațiunea în Scriptură nu înseamnă totdeauna supunere, această expunere de dovezi nu este valabilă.

Citim de exemplu în Psalmul 72.17: „Numele Lui va fi pentru totdeauna; numele Lui va dăinui înaintea soarelui: și se vor binecuvânta în El; toate națiunile Îl vor numi fericit”. Aici Fiul este văzut ca acela care transmite generațiilor viitoare demnitatea și onoarea Tatălui, complet și demn de încredere. Moise n-a vrut „să fie numit fiul fiicei lui faraon” (Evrei 11.24); el a renunțat la demnitatea curții regale în Egipt, unde el a fost onorat ca „fiu”, și nu ca „rob”.

Fiii sunt aceia care redau însușirile specifice părinților lor; și acest sens, că fiul reprezintă pe tatăl, se referă deseori la însușiri morale. „Fiii neascultării” (Efeseni 2.2) sunt aceia a căror comportare caracterizează neascultarea tot așa de clar cum un fiu se aseamănă cu tatăl. Baraba a arătat însușiri ale mângâierii în așa fel că el a fost numit „fiul mângâierii” (Faptele Apostolilor 4.36). Domnul a spus că iudeii erau din „tatăl lor, din diavolul”, deoarece ei îi îndeplineau poftele și făceau faptele lui, și în felul acesta își arătau originea lor morală (Ioan 8.41-45).

Sunt multe alte expresii asemănătoare, cum ar fi „fiii luminii”, „fii veacului acesta”, „fiii învierii”, „fiul pierzării”, „fiii profetilor”, „fiii legământului” și alte asemănătoare, care fac referire la caracter și ființă și nu la supunere și slujire.

Adevărul este, că ideile noi, care afirmă, că „filiațiunea” înseamnă supunere, amestecă deosebirea biblică dintre noțiunea de „fiu” și „rob”. Supunerea este un principiu esențial pentru felul de comportare al unui rob, însă în cazul unui fiu ea este neobișnuită și este practică de bună voie. Fiul poate fi de acord să devină un rob, dar un rob nu se poate de la sine însuși să se așeze pe treapta unui fiu. Dacă fiul ascultă, atunci această ascultare este ascultarea unui fiu și nu a unui rob.

Fiul a învățat ascultarea

Învățătura Scripturii cu privire la Domnul nostru este aceea, că El, Fiul, la întruparea Sa ca om a ocupat locul de supunere sau de ascultare. Pe locul acesta, unde El a intrat într-o relație nouă, El „a învățat” să Se supună voii Aceluia care L-a trimis. „*Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit*” (Evrei 5.8). Demnitățile și gloriile personale ale Aceluia care este Fiul și care a luat poziția de supunere și de suferințe au fost tratate în aceeași epistolă mai înainte (Evrei 1). El, despre care se arată acolo că El este Dumnezeu și Iehova, precum și Fiu, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit. Nu mărește nespuse de mult ascultarea Sa gloria proprie persoanei Sale, și supunerea Lui nu înalță gloria Sa și face din ea un caracter ales unic? Supunerea era ceva străin naturii Fiului veșnic, însă El a învățat ascultarea în trupul Său de carne. Iraționalitatea afirmației că în noțiunea de fiu este inclusă supunerea, devine imediat clară, dacă o aplicăm la această secțiune, și dacă cuvântul „fiu” este înlocuit prin astfel de cuvinte. Prin această schimbare, afirmația despre gloria mesianică este complet degradată: „Cu toate că El era în supunere, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”. O banalitate! Cel care este subordonat trebuie să asculte. Puterea deplină a expresiei „măcar că” (care înseamnă: „fără să se țină seama de faptul că”) s-a pierdut. Dacă se tăgăduiește filiațiunea veșnică, gloria Fiului ascultător a fost ștearsă din această secțiune.

Această presupunere nejustificată este o adevărată ocară adusă Domnului în starea Lui de smerenie. Dacă filiațiunea – așa cum spun ei – „înseamnă supunere”, atunci ascultarea este datoria naturală a Fiului, și dacă El face ceea ce I s-a poruncit, atunci El nu mai este demn să I se aducă mulțumire (Luca 17.9). Dacă ascultarea Lui I-a produs suferință, nu și oricare bun ostaș are parte

de suferință (2 Timotei 2.3)? Prin această interpretare falsă a filiațiunii, așa cum ea este aplicată la Domnul nostru, înțelesul adevărat din Evrei 5.8 este răstălmăcit și gloria ascultării Fiului este devalorizată la credințioșia unui rob. Supunerea, care este descrisă în textul acesta, era neobișnuită și fără asemănare, deoarece ea a fost găsită la Unul care a ascultat, „măcar că era Fiu”. Poziția Lui personală L-a eliberat de orice obligație de a fi supus, și cu toate acestea El a ascultat. El a luat de bună voie asupra Sa poziția și responsabilitatea unui slujitor. Faptul că Fiul „S-a smerit și a luat chip de rob” era neobișnuit de mare, unic în istoria creației; și această faptă nespuse de mare o descrie și o preamărește Duhul Sfânt în evanghelia după Marcu și în epistola către Evrei.

Filiațiune înseamnă libertate, nu robie

Un fiu este privit ca un copil sau bebeluș în timpul până la majorat și ca atare este supus autorității familiei. Când însă el a ajuns să depășească stadiul „copilăriei” sau al minorității, el este privit ca „fiu” și este liber cu privire la legăturile lui de mai înainte cu privire la tutelare și supraveghere. Apostolul folosește această diferență între stadiul de fiu și stadiul de copil, atunci când tratează diferența dintre Lege și har (Galateni 4.1-7; Romani 8.15).

Aici găsim din nou că afirmația „starea de fiu înseamnă supunere” este nejustificată; căci în această secțiune starea de fiu este pusă în contrast cu starea de supunere sau lipsa de libertate. Israel sub Lege se afla în robie, el era ținut în supunere față de rânduielile și ceremoniile Legii prin frica de blestemul ei amenințător; sub har însă cel care crede a fost eliberat de robia Legii, și ascultarea lui nu este prin constrângere, ci spontană și cu bucurie, nu este ascultarea unui sclav, ci a unui fiu, care strigă din inimă: „Ava, Tată!” În ceea ce privește caracterul ei ea este ascultarea lui Hristos, la care el a fost sfințit (1 Petru 1.2). „*Un fiu trebuie să cinstească pe tatăl său, și o slugă pe stăpânul său*” (Maleahi 1.6); și supunerea Fiului era – așa cum El Însuși a spus – desăvârșită: „*Eu cinstesc pe Tatăl Meu*” și „*Eu am păzit poruncile Tatălui Meu*” (Ioan 8.49; 15.10). El, Cel care era Fiul veșnic, a devenit Fiul slujitor.

Filiațiunea înseamnă natură comună

„Fiu înseamnă spunere” exclusiv în timpul copilăriei și a vârstei de minor, înainte să fi ajuns la majorat. Când el a crescut sau s-a maturizat, fiul este capabil să reprezinte pe tatăl, căci el corespunde tatălui în ceea ce privește ființa și însușirile. De aceea în mod normal fiul nu este privit ca fiind mai prejos de tatăl, ci având aceeași valoare ca și el și capabil să păstreze prestigiul familiei. Acest înțeles corespunde cu folosirea biblică a cuvântului fiu.

În acest înțeles de suplinitor, Isaac este numit fiul lui Avraam. De trei ori Dumnezeu descrie pe Isaac ca „singurul fiu” al lui Avraam (Geneza 22.2,12,16). Ismael și fiii Cheturei nu sunt luați în seamă, în nici un caz ei nu sunt suplinitori ai tatălui în cadrul făgăduinței divine. Isaac era singurul urmaș, și mărturia lui Eliezer cu privire la el era: „*Și lui (Avraam) i-a dat tot ce are*” (Geneza 24.36). Cu toate că acolo erau doi slujitori și un măgar, Isaac a dus lemnele pentru jertfa de ardere de tot. Cu toate că avea aproximativ douăzeci și cinci de ani, totuși el a fost de acord să fie legat de Avraam, și el s-a așezat pe altar. Ascultarea de bună voie a fiului este deosebit de remarcabilă în această istorisire, și în împrejurări cu totul neobișnuite! Când s-a cerut vreodată de la un fiu o astfel de supunere necondiționată? Dar credința și ascultarea lui Avraam față de Dumnezeu a găsit o imitație exactă sau contramodelul în felul de comportare al lui Isaac. Și minunea care uimește în ascultarea lui Isaac este, că el era un fiu, nu un rob. Între el și Avraam era o identitate a naturii și caracterului, care au fost cauza supunerii lui ca fiu, și în care el a lăsat să se vadă considerația lui pentru tatăl.

Isus Hristos, Fiul slujitor

Filiațiunea veșnică a lui Hristos a fost cea care a dat slujirii Sale pe pământ un caracter incomparabil. În Dumnezeuire există armonie în ceea ce privește voința, și de aceea nu există nici o subordonare a Unuia față de Altul. Fiul nu a cunoscut nici o subordonare în Dumnezeuire, dar pe pământ „*măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit*”. Pe locul de jos al supunerii, pe care El l-a ocupat, Fiul a ales să primească poruncile Tatălui și să asculte de ele de bună voie și cu bucurie nemărginită. Care ascultare ar fi în stare să se compare cu felul și dimensiunea unei astfel de ascultări?

În timp ce în întruparea Sa ca Om El a luat poziția de dependență, în orice privință, care stătea în legătură cu supunerea Sa, Fiul „*a fost făcut desăvârșit*” și „*S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice*” (Evrei 5.8,9). Așa cum voința Fiului a fost permanent în absolută concordanță cu voința Tatălui, tot așa s-a păstrat aceeași concordanță atunci când El a devenit slujitor. Și această desfășurare a ascultării neschimbabile spre onoarea Tatălui nu a avut loc într-un cer lipsit de păcat, ci pe pământul pătat cu păcat, nu de către un arhangel, de un slujitor în cea mai înaltă poziție, ci prin Fiul dragostei Tatălui, în care locuia trupește toată plinătatea Dumnezeuirii.

Oricât de nobilă ar fi slujba unui înger, ea nu poate fi mai mult decât ascultarea unui slujitor. Ascultarea lui Hristos era însă ascultarea Unuia care purta Numele mult mai ales al Fiului, și care nu era supus nici unei obligații de a fi ascultător. Poziția care I se cuvenea în casa lui Dumnezeu era „*Fiu peste casa Sa*”, persoana Lui Îi atribuia prioritate absolută. Oricât de mare era Moise ca renumitul dătător al Legii și conducător, în ceea ce privește poziția lui el nu putea fi mai mult decât un rob slujitor în această casă (Evrei 3.5,6).

Fiul este Creatorul tuturor lucrurilor

Nu este adevărat că „filiațiunea Domnului nostru înseamnă subordonare”, cu excepția cazului când pentru un anumit timp Fiul a ocupat locul unui slujitor. El, Cel care permanent a avut chipul lui Dumnezeu, „*a luat chip de rob, S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce*” (Filipeni 2.5-8). Coloseni 1 versetele 15 la 17 atribuie toată lucrarea creației Fiului dragostei Tatălui, care în mod necesar a fost făcută de El ca Dumnezeu înainte de întruparea Lui ca Om. Lucrarea de împăcare (Coloseni 1.18-22) este lucrarea Fiului în Dumnezeuire după întruparea Lui ca Om. Aceeași Persoană, Fiul dragostei Tatălui, a fost la lucru tot timpul, și cu toate acestea se vrea să ni se spună că filiațiunea „nu se referă la El în Dumnezeuire înainte de întruparea Lui ca Om”. Cu siguranță, cel care face astfel de afirmații nu rămâne „*în Fiul și în Tatăl*” (1 Ioan 2.24). Cei care fac o astfel de afirmație au pretenția la „lumină nouă”, dar este numai lumina propriului lor foc și sunt scânteile pe care ei înșiși le-au aprins.

„*Oricine o ia înainte, și nu rămâne la învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și are pe Fiul*” (2 Ioan 9).
Tatăl și pe Fiul.